N:r 16. ÅRG. 41 25 OKT. 1936 PREN.-PRIS 2: 25

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

HÄR OCH NU.

> När nu konungen såg drottning Ester stå på gården, fann hon nåd för hans ögon, så att konungen räckte ut mot Ester den gyllene spira, som han hade i sin hand; då gick Ester fram och rörde vid ändan av spiran. Och konungen sade till henne: "Vad önskar du, drottning Ester, och vad är din begäran? Gällde den ock hälften av riket, så skall den beviljas dig." Ester 5: 2, 3.

Den andre april i år mottog konungen av England uppvaktningar från ett antal offentliga korporationer, kyrkosamfund, universitet och andra officiella institutioner, däribland även den korporation som representerar staden London. Alla dessa församlades i det stora väntrummet inom Buckinghampalatset. Före den stora ceremoniens början mottogos av konungen, enligt gammal sedvänja, sheriffen och sekreteraren för den kungliga skattkammaren, för att fråga, när det behagade konungen att mottaga Londons överborgmästare och medborgare. På denna fråga svarade konungen: "H ä r o c h n u".

Är det icke underbart, att samma privilegium, som så välvilligt beviljades av konung Edward VII, kunna undersåtarna till alla Konungars Konung ständigt begagna sig utav. Vi ha den stora förmånen att i dag och varje dag få nalkas nådens tron, om vi söka vår Herres välbehag och fråga, när han vill mottaga oss. Kan Han giva oss något annat svar än detta: "H ä r o c h n u".

H ä r — i brådskan på kontoret, i spårvagnen och i omnibusen, på den trafikerade gatan och den lugna landsbygden, i den av fiender belägrade staden såväl som i rövarnes läger, ja, från vilken plats som helst i hela världen kan Guds tjänare finna tillträde till

Honom. "Toge jag morgonrodnadens vingar, gjorde jag mig en boning ytterst i havet", skulle jag även där kunna räkna på Hans närvaro och fröjda mig över att kunna få tillträde till Honom.

N u — ansatt av en plötslig frestelse, sorg eller förlägenhet, då jag skall framträda och tala i Hans namn, skriva ett brev, företaga en resa, ensam eller i sällskap, morgon, middag eller afton, gives ingen tid, då icke dörrarna till Guds audienskammare öppna sig på vid gavel för att giva tillträde åt alla som med "uppriktiga hjärtan och i trons fullvisshet" träda fram inför Honom.

Det gavs en tid, då vägen till det heligaste icke var uppenbarad, då endast översteprästen kunde en gång om året träda innanför förlåten. Önskade någon tillträde till Gud, måste han gå till Jerusalem, den stad som Gud hade utvalt åt sitt namn. Men, på Långfredagen rämnade förlåten, ceremoniallagens alla skuggor och förebilder försvunno för vår Frälsare: "Det är fullkomnat". Han dog, den rättfärdige för den orättfärdige, på det att han skulle föra oss till Gud. Vi behöva endast nämna hans namn, och ingen kan förmena oss tillträde till Gud.

"Om jag blott visste, huru jag skulle finna honom", utropar Job, och svaret är: "H ä r". Du behöver icke fråga i ditt hjärta: Vem skall fara upp till himmelen? eller: Vem vill fara ned till avgrunden? Ordet är dig nära. Psalmisten utgjuter sitt hjärta på följande sätt: "Min själ törstar efter levande Gud; när skall jag komma därtill att jag får träda fram inför Guds ansikte?" Och svaret blir: "N u". "Se, nu är den behagliga tiden, nu är frälsningens dag." Icke på någon avlägset belägen plats, eller vid något tillfälle i ett dunkelt och ovisst fjärran, utan h ä r och n u kan jag erhålla nåd och finna hjälp, den tid då hjälp behöves.

Om du, som läser detta, förnimmer att Guds Ande gör dig medveten om något särskilt personligt behov, vill du dä icke stanna ett ögonblick och utbedja dig företräde inför din Gud? Då du frågar honom, när det behagar honom att mottaga dig, skall hans svar bliva "H ä r och n u". Så skall du kanske få den oskattbara förmånen att i bön få frambära de många, som ännu icke känna Kristus, ja, Hans sändebud, som trotsande faror av alla slag söka nå dem med evangelium.

Bearbetning från engelskan av August Berg.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

De utresande missionärerna.

Genom telegram ha vi fått den goda underrättelsen att våra syskon anlände till Shanghai den *8 okt.* och att allt var gott.

Angående Gudrun Boqvist ha vi nu genom brev hört att hon blev häftigt sjuk den 24 sept.

Den 28 sept. skrev missionär Blom, att hon visserligen var mycket svag men att de hoppades hon skulle bliva återställd. Fru Blom tillägger: "kommer ej något telegram innan detta brev kommer fram så är Gudrun bättre."

Men — telegram kom — Gudrun fick flytta hem till Gud. Telegrammet meddelade oss det.

Försäljningar.

Såsom förut meddelats anordnar Syföreningarna för Svenska Missionen i Kina, Stockholm, *onsdagen den 25 nov.* försäljning på *K. F. U. K:s lokal, Brunnsgt. 3, Stockholm.* Försäljningen börjar *kl. 10:30 f. m.* Andaktsstunder: *kl. 12 m.* Kyrkoherde *Alf Norbäck,* och *kl. 7:30 e. m.* missionsföreståndare *Erik Folke.*

Gåvor, även in natura, mottagas tacksamt under nedanstående adresser samt på *S. M. K.:s exp., Drottninggt. 55.*

Doktorinnan *Maria Berg,* Hantverkaregatan 28.

Fröknarna *M.* och *N. Cavalli,* Östermalmsgatan 72, 4 tr.

Fru *Bell Fries,* Soltäppan, Storängen.

Fru *Hanna Hallström,* Odengatan 26.

Fru *Mina Johansson,* Auravägen 10. Djursholm.

Fröken *Tekla Liljeqvist,* Norrtullsg. 55.

Fru *Olga Magnusson,* Garvare Lundins Gränd 3.

Fru *Mary von Malmborg.* Engelbrektsgatan 13.

Fru *Beda Redell,* Upplandsgatan 28.

Fröken *Thyra Sandstedt,* Vesslevägen 40, Ålsten.

Överstinnan *Louise Tottie,* Storängen.

Fru *Karin Wennerström,* Lidingö.

Gåvor avsedda för "Kinalänkens bord" mottagas på *S. M. K:s exp.,* varvid särskilt bör angivas, om gåvorna äro avsedda för detta bord.

Försäljning på missionshemmet.

Till förmån för Barnhemmet i Sinanhsien, anordnar syföreningen "Ljusglimten" en försäljning å Missionshemmet i Duvbo *Lördagen den 7 november* med början kl. 5 e. m.

Meddelanden från missionsfältet tillika med kortare andaktsstunder hållas av hemmavarande missionärer.

Gåvor till försäljningen mottagas med tacksamhet på Missionshemmet.

VÄLKOMNA!

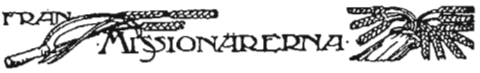

Kära missionsvänner

"Intet uteblev av allt det goda som Herren hade lovat Israel, allt gick i fullbordan." Jos. 23:14.

Då man kastar en blick tillbaka på en gången tid, är det gott att kunna av hjärtat instämma i ovanstående ord.

Med tanke på de sista månadernas växlingsrika liv, under en i det yttre kritisk tid, är det även för mig ett behov att med tacksamhet bära vittne om Guds nåd.

På oss här i södra Shensidistriktet har Herren rikligen uppfyllt de löften, som han givit, och låtit oss få fortsätta verksamheten. I synnerhet har han välsignat våra missionsmöten under våren i Tali-Pucheng distriktet. Ett sådant pågår nu på en av våra bistationer i Talidistriktet, Hua Yoh Miao, i domsagan Hua Yin, nära Blomsterberget.

I går höllo vi vårt andra stormöte för våren, då troende från hela domsagan voro samlade. Den nye evangelisten skulle installeras, nya medlemmar inväljas i församlingsrådet, sambandet med en annan grupp inom domsagan skulle befästas, församlingens ekonomi ordnas o. s. v. När Guds ord får värma hjärtat, då går det lätt att få "barnen" med sig.

När evangeliepredikan började i trakten med sin kallelse till omvändelse från avgudarna till tro på Jesus Kristus, så var det ett underligt tal. Vem skulle våga lämna gudarna och templen, och kasta sig i armarna på den nya läran och dess folk! Det var evangelistens och hans hustrus personlighet, deras fromhet och kärlek, deras Kristus-liv, som till sist drog det enkla folket, mest lantbor, till sig. Och så blev det en liten församling.

En evangelists uppgift är många gånger allt annat än lätt, då han blir stationerad på en sådan missionens utpost. De nykristna äro såsom barn, de skola läras

ej blott att stå på egna ben i fråga om arbetet och ledningen, utan de skola även läras att frambära offer och gåvor till verksamheten. Det senare är mycket svårt att lära. Man var ju van vid att endast mottaga, skulle man nu nödgas, inte blott sörja för sin egen mathållning, utan också giva pengar till verksamheten. Att barnen, isynnerhet flickorna, skulle få hjälp till vistelse i skolhemmet på missionsstationen var ju helt naturligt. "Mina flickor äro ju frökens flickor, skulle hon inte ta vård om och hjälpa dem."

Kan evangelisten komma så långt på en utstation, att han får de troende att taga med bröd för söndagen under det han bekostar te, vatten, kol och vällingen till brödet, allt av sin lilla lön, då känner han att ett stort steg tagits på vägen till en sund utveckling av församlingen. Men börjar han så tala om behovet av flera kapellbänkar, om reparation av det läckande kapelltaket, om inköp av tegel och takpannor och sparrar, ja om byggande av sitt- och sovkang i kvinnornas samlingsrum vid bibelkurser, då få många av dem långa ansikten. Vilket oändligt tålamod, vilken kärlek, uppoffring och uthållighet behöva ej våra syskon, som stå i ledningen här.

Ju mer jag tänker på dessa våra evangelister och deras uppgift, desto mera vinna de min högaktning, och de äro värda den, ja även deras fruar, som knappast aldrig få rå om sin bostad, då gäster ständigt komma och gå.

Den unge evangelisten Chi och hans hustru, som äro stationerade på denna bistation, synes mig vara särdeles lämpliga för denna uppgift. Deras nitälskan för själars frälsning är känd, de äro själva prövade i lidandets skola. Innan Chi blev evangelist gick han på all ledig tid omkring och predikade om Gud.

Låt oss bära dem och församlingen fram i bön inför Herren.

Eder medarbetare

Lars Hugo Linder.

Hua Yoh Miao, She. 14 juni 1936.

Shanhsien, Ho. den 29 aug. 1936.

Kära förebedjande vänner!

"Lovad vare Herren! Dag efter dag bär Han oss; Gud är vår frälsning!" Ps. 68: 20.

En ny plats! Nytt ansvar! Men Gud är densamma! Vilken uppmuntran! — I onsdags kommo vi flyttande hit till Shanhsien i Honan. Det var Birgit och jag samt våra båda små gossar, Bo och Kurt. Det har beslutats att vi skulle bo här under missionär och fru Aspbergs hemsemester. Med en viss bävan men med glädje träda vi in i de nya uppgifterna. "Som din dag är, så skall Din kraft vara."

Solen sken när vi vid halv åtta tiden på morgonen stego av det finfina tåget, som fört oss hit från Kikungshan. I ett par rickshas voro vi snart på väg in mot staden och missionsstationen, som ligger omkring 3 kilometer från järnvägen. Vi åkte över en lång ståtlig cementbro, som visst kostat denna stad omkring 60.000 dollars. — Vi voro verkligen på flyttning till denna nya plats. Hjärtat bävade och suckade till Gud: "Hjälp att ödmjukt tjäna och giv vishet i tjänsten käre Herre Jesus!" — Just då foro vi in genom stadsporten och Gud gav nytt mod genom två stora kinestecken, som voro inhuggna ovanför porten. De voro: "Ing en"! och betyda: "Välkommen nåd!" Var det möjligt att det på porten till en hednisk stad stod något sådant? Ja, så var det. Och kunde något dylikt stå inhugget på stadsporten, så kan Gud förvisso låta sin nåd komma till hjärtan, som välkomnar den. Tänk att vi få komma som nådens budbärare!

Så träda vi in genom porten till missionsstationen, som byggdes medan missionär Beinhoffs voro här. Till höger om porten är det stora rum, som förr var kapell. Det är nu för litet och står mest öde utom då det vid stormöten användes till sovrum. Till vänster om porten är det manliga gästrummet. I andra vå-

ningen, ovanför manliga gästrummet, porten och f. d. kapellet, skulle vi nu få bo. Vilken förtjusande liten utländsk våning om fyra rum och kök. Här gav allt intryck av sol, luft och trevnad. Visst skulle vi komma att trivas gott här. — Innanför detta hus finns en stor trädgård — i avsaknad av nästan alla de träd, som tidigare planterats där. Soldaterna äro ej oskyldiga därtill. — Men på denna stora tomt ligger också en kapellgrund, som bittida och sent påminner om det skriande behovet av ett kapell vilket skulle rymma dem, som i denna stad vilja tillbedja Herren Gud. Längre in på området finnes ett äldre kineshus, som för tillfället tjänar som kapell, men det är lågt i tak och rymmer ej ens de vanliga söndagarnas mötesdeltagare. Men hellre så, om blott Guds Helige Ande verkar i församlingen.

Av utstationerna har jag bara besökt en ännu. Det var Ling-pao stad, där jag var i går. Men om dem hoppas jag få berätta nästa gång.

Vänner, bed Gud befordra och fördjupa sitt verk här, men bed Honom också giva oss vishet och göra oss lydiga mot Honom, där vi nu trevande, men med Gud vid vår sida, gå in i de nya uppgifterna.

Edra lyckliga
Birgit och *Martin Bergling.*

På kyrkoinvigning i Ien-si'.

Under vistelsen i Loyang inbjödos vi till kyrkoinvigning i staden Ien-si', belägen österut från vårt fält, en plats som förr tillhört S. M. K:s fält men som 1918 överläts till Augustanasynoden.

I juli förra året drabbades staden av en våldsam översvämning. Den ligger mycket lågt, skyddsvallen österut brast, så att väldiga vattenmassor övertäckte hela området och fördränkte skaror av människor. Det berättades att ett 40-tal rusat upp på plattformen till ett tempel i förstaden men — allt bortsopades! Stadsmuren blev illa åtgången. I all denna förödelse stod dock missionärsbostaden och den nästan färdiga kyrkan kvar, ehuru vattnet gick upp i andra våningen.

Foto: Gerda Gustavsson.
Den nya kyrkan i Ien-si'.

Nu var kyrkan färdig för invigning den 3 maj. Vi kommo först till den gamla missionsstationen i västra delen av staden, där våra äldre Loyang-missionärer verkat och ännu levde i kär hågkomst. Det rasade huset hade nödtorftigt reparerats och försetts med tak av halmmattor. Det lösa trävirket hade ordnats till sittplatser, och omkring 300 personer sutto där tätt, tätt — många med biblar och sångböcker — andäktigt lyssnande till morgonens predikan, en gripande syn!

Efter gudstjänsten ropades de närvarande upp efter nummer och fingo

gruppvis gå till de 4 väldiga grytorna med tjock hirsgröt för att få sina tomma kärl fyllda. Cirka 1.300 personer fingo där gröt, morgon och afton, hämtade av dessa 300, och detta hade pågått i 7 månader! Ännu återstod en månad, innan ny skörd kunde bärgas.

Fröken Ebba Persson med några trogna, nitiska medhjälpare hade under hela denna tid tagit sig an dessa arma, av vilka många förlorat allt. Men den som ej kom till gudstjänsten fick ingen mat! Ett stort evangeliskt arbete bedrevs där hand i hand med nödhjälpen. Flera klasser höllos dagligen, en stor skara hade lärt sig läsa, och många bland dem hade kommit till tro på Jesus. Det var underbart att se detta kärleksverk, som säkert skall bära rika frukter.

Sedan fortsatte vi till den nya stationen i östra stadsdelen, dit en smäcker kyrkspira visade vägen. Där hade cirka 800 personer samlats, och den rymliga kyrkan fylldes till sista plats. Invigningen förrättades av en kinesisk pastor Ai, assisterad av pastor Hansson, missionär Malm och flera kinesiska pastorer, som alla gåvo sina bibelord. Sedan predikade pastor Ai alldeles utmärkt om huru Jesus uppväckte Lasarus. Han antydde ock att det nu var ett slags uppståndelse både för staden och församlingen efter all den död och förstörelse som rått.

Efter middagen togo vi en promenad på stadsmuren, som på sina ställen var mycket svår att passera. Det var en vemodig syn som mötte ögat i alla dessa ruiner och vattensamlingar, som ännu fanns kvar, men mitt i allt detta pekade den korsprydda kyrkspiran mot skyn. Och snart hördes åter från den församlade skaran sången tona kraftigt till Hans ära, som är *Uppståndelsen* och *Livet*. Joh. 11: 25.

Maria Nylin.

En ung mans vittnesbörd.

Det är lördagskväll. Jag sitter i mitt rum och har just avslutat förberedelsen för morgondagens predikan. Det knackade på dörren. På min uppmaning att stiga in, öppnas dörren och en ung man träder in. Han hälsar mig med ordet frid. Jag bjuder honom sitta ned, och snart är samtalet i full gång. Under dagen hade han varit ute i en by och vittnat om Herren, och nu vill han att vi tillsammans skola bedja för det ord, som blivit utsått. Vi böja knä, och allt jag nu kan komma ihåg av hans bön är: "O gode Gud, Du, som kunde frälsa en sådan usel stackare som jag, som var så hård och kall, Du har också makt att kunna smälta min brors hårda hjärta genom Din stora kärlek. Frälsare, jag beder, att Du måtte frälsa även honom!"

Då vi slutat vår bönestund, frågade jag honom, hur han kom till tro och frälsning. Och så berättade han följande:

"Jag gick i missionens skola. Morgon och afton voro vi skolpojkar med på andaktsstunderna, men en mycket ringa del av allt, jag hörde, lade jag på hjärtat. Under mötena var jag mestadels upptagen med andra saker. Fastän min kropp var i kapellet, så var likväl mina tankar långt därifrån. Då jag gick i sista klassen, anmälde jag mig till dopet, ty om man vill bli frälst, måste man bli döpt. Det var mitt resonemang. Jag kom med på dopkursen, lärde mig utantill vad katekumenerna måste lära sig, och blev döpt. Alla trodde, att jag var frälst och hade det gott ställt med Gud. Så lämnade min mor och jag denna plats, där jag gått i skolan. Jag började i ett seminarium. Där fick jag arbeta mycket med mina studier, och de stunder, jag använde till bön och bibelläsning, blevo allt färre och kortare. Många dagar bad jag ej alls och snart var jag fullständigt borta från gemenskapen med Gud och levde som en hedning. Tidigare hade kamraterna i seminariet hånat mig, därför att jag tillhörde den kristna församlingen. Jag nekade härtill och sade, att det endast var min mor, som var kristen. Kamraterna fingo mig nu också med på teatern och andra mindre lämpliga platser. Min

snälla mor såg mitt elände. O, vad hon sörjde över mitt dåvarande tillstånd. En gång hörde jag henne bedja. Hon befann sig då i sitt rum och utan att hon visste det, stod jag vid dörren, som var öppen på glänt, och lyssnade. 'O, Gud', sade hon, 'fräls min son innan han störtar utför avgrundens brant. Tack, Herre kär, att Du älskar honom och även för honom gjutit Ditt dyrbara blod. Drag honom till Dig! Sök honom tills Du finner honom! Förkasta honom ej!' — Det var pinsamt för mig att höra en sådan bön. Jag lämnade hemmet, fast besluten att ej återvända. I skolan studerade jag så mycket jag orkade, för att på så sätt glömma, vad min moder sagt i sin bön. Under fritiden var jag med studiekamraterna och roade mig bäst jag kunde. En dag kom en tjänsteman, som min mor kände rätt väl, och bad mig, att jag skulle gå hem till min mor, som för min skull var mycket förtvivlad. Vad skulle jag göra? Att gå hem var ej roligt, precis, men jag kände mig likväl tvungen att göra så. Det skulle se allt för illa ut eljest. Jag gick hem, och min kära mor bemötte mig med idel kärlek. Några predikanter hade kommit till vår stad, berättade hon för mig, och undrade nu, om jag ej ville följa med henne till Evangeliesalen, där de skulle predika. Nu kunde jag ej säga nej, och följde därför med, då den bestämda mötestiden var inne. Många gånger förr hade jag gått med min mor på möten, detta var ej första tillfället. Men aldrig förut hade jag blivit så gripen av talarens budskap som denna gång. Det var som om han talade till mig hela tiden. Guds Ande överbevisade om synd, rättfärdighet och dom. Jag begärde förbön. Min syndabörda kändes fasansfullt stor och tung. Jag bekände min synd inför Herrens ansikte, fick nåd att tro löftena om rening i Blodet och blev frigjord. Jag var frälst och lycklig. I skolan omtalade jag detta för kamraterna, som naturligtvis hånade mig mer än de gjort förut. Men jag var bara glad att få aktas värdig att lida smälek för Honom, som älskade mig in i döden. Då jag avlagt lärareexamen, ville min mor, som nu var jublande glad över att hennes förlorade son var återfunnen och hade återfått barnaställning hos Gud, att jag skulle resa till en bibelskola, så att jag bleve grundad i sanningen. Eljest kanske jag snart ginge i sus och dus igen. Detta förslag var jag genast med om. Men planen gick ej att förverkliga så lätt. Min äldre bror, som hjälpt till att underhålla mig under studietiden, ville, att jag skulle söka anställning och förtjäna pengar. Men min mor och jag bådo Gud, att Han själv skulle öppna vägen. Det gjorde Han också. En dag sade min bror till mor och mig, att han nu ej hade någonting emot våra planer och lovade även hjälpa mig med underhållet för vistelsen i bibelskola. Gud kan allt förvandla, det har jag erfarit mer än en gång. Så kom jag till bibelskolan och genomgick där en tvåårig kurs. Gud har många läxor att lära mig, och jag tackar Honom för alla, Han sänt i min väg, för att stadfästa mig i tron. Då jag avslutat denna kurs, kom jag tillbaka till den stad, där jag gått i skolan. Jag älskade Herren Jesus och ville nu arbeta helt för Honom. Nog skulle jag få se frukt. Ja, jag väntade stora ting. Men mitt hopp gick om intet. Vad är felet, frågade jag mig själv mer än en gång. Jag började bli slö i arbetet. Vad nytta medförde det, att jag var ivrig i att vittna om Herren? Två, tre månader förflöto under detta tillstånd. Men jag var ej lycklig. En dag, då jag vaknade, sade jag till diakonen i församlingen: Tänk, om vi i dag finge ett tillfälle att ha en bönestund med pastorn. Diakonen, som personligen längtade efter mera av Guds goda, instämde. På e. m. samma dag, då pastorn kom hem efter ett besök hos några troende, kom han — omedveten om våra önskningar — och frågade om vi ville vara med om att ha en bönestund tillsammans, och därtill voro vi mer än villiga. Under denna bönestund blev det riktigt klart för mig, att felet var hos mig. Jag trodde, att jag skulle kunna göra stora ting. Men den gudomliga

kraften är hos Gud. I mig finns intet gott. Så gav jag mig själv på nytt åt Gud och bad den store krukmakaren, att Han skulle forma denna lerklump efter Sin alltid fullkomliga vilja. Allting har blivit förändrat sedan dess. O, vilken nåd det är att få tjäna min älskade frälsare. Jag förmår intet, men Hans kraft är så stor, att Han i Sin tjänst kan använda en sådan svag stackare som jag."

Då han slutat sin berättelse om Guds faderliga ledning, böjde vi knä igen och hade en ljuvlig tacksägelsestund.

"Loven vår Gud, alla I Hans tjänare, I som frukten Honom, både små och stora!"

Åke Haglund.

Insänd litteratur.

Jorden runt i missionens ärenden, av Georg Palmær. Svenska Missionsförbundets förlag, Stockholm. Del I häft. 4:50, klotb. 6:—, halvfr. 8:—. Del II häft. 4:25, klotb. 5:75, halfr. 7:75.

En god iakttagares intryck gives här och vi behöva lära känna och akta på sådana, ty de vittna om vad tiden lider och mana oss till vaksamhet och till trohet mot Herren i hans kallelse till oss.

E. F.

HANS STJÄRNA I ÖSTERN.

33:dje årgången.

Redigerad av *Erik Folke.*

Innehåller:

Missionspsalm.
Ära vare Gud. Av pastor *J. Hoff.*
Töcknet i vilket Gud var. Av missionär *Carl F. Blom.*
Trenne missionsledare. Av missionär *Aug. Berg.*
Ett personligt vittnesbörd. Av fröken *Ingeborg Ackzell.*
Fem kornbröd. Av fröken *Judith Hultqvist.*
Erfarenheter i Guds skola. Av fröken *Lisa Blom.*
Sändebud till Sinims Land. Ill.
Varför jag blev missionär. Av missionär *Aug. Berg.*
Gottfrid Klingner. Av missionsf. *Erik Folke.*
Bärgad för evigt. Av missionär Åke *Haglund.*
Det segra skall ditt korsbaner. Av pastor *Nath. Engbäck.*
Några glimtar från Sinans barnhem. Av fröken *Maria Nylin.*
Rakryggad. Av missionär *Carl F. Blom.*
Kuei-Lin. Av fru *Olga Styrelius.*
Rövarhövdingens hustru. Av fru *Ingrid Aspberg.*
Tändstickan. Av *Iong.*

Kalendern, vars innehåll är mycket givande och omväxlande samt rikt illustrerad, rekvireras från *Svenska Missionens i Kina Förlag, Drottninggt. 55, Stockholm.*

Pris: häftad 1:50, kart. 2:—, klotb. 3:—. Vid köp av minst 5 ex. lämnas 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

MARYS HEMLIGHET.

av Mrs Howard Taylor.

(Översättning från engelskan av N. Wancke.)

Nyutkommen bok på *Svenska Missionens i Kina förlag.* Pris 1:— kr. Då minst 5 ex. köpes lämnas 25 % rab. Ej fraktfritt.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **10 44 59. 10 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Här och nu — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Insänd litteratur — Hans Stjärna i Östern. — Marys hemlighet.

---

tockholm 1936 Boktr. A.-B. P. A. Palmers Eftr.

N:r 17. ÅRG. 41 10 NOV. 1936 PREN.-PRIS 2: 25

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

DET SISTA ORDET!

Ett underligt folk men ett välsignat folk.

Det är ett så strålande solsken som det endast kan vara i Kina under en längre tid. Men det är inte precis så, att man vill sätta sig ner och låta solen gassa på sig, som hemma i Sverige, utan man söker skuggan. Brådskan med mångahanda sysslor gör emellertid att tiden ej räcker till för mycken eftertanke, men man kan ändock inte hjälpa, att man måste stanna ett ögonblick och låta ögat njuta av den underbara utsikten bortöver höga bergstoppar och ned i djupa dalar och den sköna grönskan, som man inte får se på alla håll i detta land.

Här och där på vägarna, som gå kors och tvärs över denna bergstopp, ser man sommarlätt klädda, vad man i allmänhet i detta land kallar utlänningar, men som jag skulle vilja benämna västerlänningar. De äro icke, som vandrade de där för att leva endast för sig själva. Nej, det är något högt och lyftat över det timliga som skönjes på bara väsendet. Underligt folk, men också ett välsignat folk. Undrar egentligen var hemligheten ligger? tänker jag för mig själv.

De vandra alla åt samma håll, mot en stor byggnad, där de samlas för att nära sin inre människa med det "bröd som kommer ner ovanefter". Allt under det jag ser dem från mitt fönster, höres en kraftig sång från den stora samlingslokalen dit de vandra. Jag måste skynda på med vad som ligger för handen, ty jag måste med och följa den skaran. Där tycks min ande vara med, och därför måste jag dit. Underligt folk, men också ett välsignat folk, liksom kommer det till mig.

Innanför dörrarna i den stora församlingssalen på Kikung slår jag mig ner, och där framme på plattformen

står en äldre man. Han har båda armarna utsträckta och han upprepar de ord som Kristus uttalade just före sin himmelsfärd. Vad var det för ord? Det är som kunde jag ej klara mina tankar. Drömmer jag eller hör jag något egendomligt, som jag aldrig hört förr? Det är intet nytt, men så levande. Nu förstår jag, tänkte jag, det här med det underliga folket, ja.

För mig försvinna talare och lokal, jag tycker mig höra Herren själv åter upprepa sina sista ord. Med kraft kom det för mig: Är det verkligen sant, var det de sista ord Du sade, Herre. Mina tankar gingo vidare. Det sista ordet! Hur brukar man inte ta vara på det, hur angelägna äro inte människorna att höra på de sista orden från en döendes läppar. Om man inte velat lyssna till en människa förr, så när hon är färdig att lämna jorden, då vill man lyssna till de sista orden. Innebär så dessa en önskan, hur ivrig är man ej att uppfylla denna, ja, man skyr ingen kostnad eller möda för att få den uppfylld. Jag minns en mor, som icke bara sörjde för sina barns timliga väl, utan också för deras eviga. Hon fick genomgå den smärtan att lämna sin son, då han var i sin mest lovande ålder. Ung, kraftig och välbyggd låg han där nu tärd, och man såg att avskedet var nära. Ofta låg han utan medvetande, varför man ej kunde få klarhet i hur han hade det med sin själ. Den största sorgen för modern var just detta, att hon inte visste om sonen funnit sin Frälsare och Förlossare. Helt opåräknat kom jag att besöka detta hem. Jag stannade längre än jag beräknat och under natten, då jag vakade hos den sjuke, kom han till medvetande. Genom Herrens nåd fingo vi då ett underbart samtal om de ting som aldrig förgås. Med ett leende på läpparna och ett barns bön till Gud, som sin egen Far, förlorade han åter medvetandet. Den nåden blev mig ej given att stå vid hans sida då pärleportarna öppnades för honom, som blivit funnen av sin Frälsare, men hans mor skrev till mig att hon tagit fasta på hans sista ord. De voro: Jesus, Jesus, Jesus!

Nu gingo mina tankar åter till Jesus och hans sista ord. Ack, att jag riktigt kunde ta dem personligt och dagligen med glädje fullgöra denna hans önskan:

"Gån ut i hela världen och prediken evangelium, lärande dem — — — och se, jag är med eder intill världens ände."

Jag vill ropa ut till alla: Vänner lyssna då en gång till Jesu sista önskan och gå ut, gå ut i hela världen och predika evangelium. Det är vad världen i dag behöver. Evangelium. Korsets predikan. Vänner, gå ut!

Framför mig i samlingssalen sitta omkring trehundra, som lyssnat till Jesu sista ord. — Underligt folk, men också ett välsignat folk, tänker jag igen, och icke underligt att de bära med sig något högt, att de äro som sända av en makt med inflytande. Och de äro ju aldrig ensamma, de ha ju alltid Jesus med sig vart de gå.

Någon kommer till mig och talar om en sak som behöver göras, och det blir slut med mitt besök i församlingssalen för denna gång. Då jag går mot utgången måste jag åter säga till mig

†

Gudrun Boqvist.

"Bliven stilla och besinnen att jag är Gud." Ps. 46: 11.

Det är Gud som har gjort det. Så ha vi dagligen sagt till varandra sedan meddelandet om Gudrun Boqvists hemförlovning nådde oss. Först blevo vi som bedövade, och under svidande smärta steg den frågan gång på gång upp till Gud: Varför skulle du göra så, Herre. Men vi finna tröst uti att veta, att *Gud gjort det.* Han har tagit sitt älskade barn hem till sig. Det är till det rätta hemmet hennes frigjorda ande har fått ila. Ej till nöd, kamp, skilsmässa eller strider som såra, utan dit där Jesus är. Han bad ju, ja, begärde av sin Fader, att där han var, även hans tjänare skulle få vara.

Behöva vi ej bedja om att få se detta som vi tycka är så oförståeligt i ljuset av denna Jesu bön.

Kunna vi få nåd att hålla fast vid att *Gud har gjort det,* att han har bönhört sin älskade son så, att ännu en av Jesu egna återlösta fått flytta hem till honom, då kan vi få börja att tacka för vår älskade Gudruns hemgång.

Det är en, som vi tycka, mycket lovande missionärsbana som nu avskurits. Gudrun Boqvist var en stilla, ödmjuk och tjänande människa. Från henne strålade ut något av Jesu Kristi härlighet. Aldrig hade hon många ord, men liv och gärning talade. Hennes glädje över att få vara ett Herrens vittne ute i Kina blev större och rikare år från år.

På sista tiden kom så den lyckan till henne att hon tillsammans med Arvid Hjärtberg skulle få ett eget hem. Hur gladdes hon ej och tackade Gud för detta. Att vår käre broder Arvid skall få nåd att se Guds kärlek i vad som skett, och att det väldiga tomrummet efter hans älskade Gudrun skall av Gud själv bliva fyllt, därom få vi gemensamt bedja.

Gudrun Boqvist var en av de sex unga missionärer som vår Mission fick sända ut 1932. Hon var född den 1/11 1907 i Brunflo församling, Jämtland och dog den 3/10 i Ishih stad, provinsen Shansi, Kina.

Tomrummet efter vår älskade syster är stort inom hela vår mission. Inte minst inom ungdomsskaran i hemlandet, som under våra "veckor" lärt känna och älska henne, saknas hon mycket. Uppriktigt sörjes hon av kineserna bland vilka hon arbetat. Hennes stilla ljuvliga väsen har gjort ett outplånligt intryck på dem.

I hemmet i Östersund sörjes Gudrun djupt av fosterföräldrar och tre bröder.

Alla behöva vi få hugsvalelse av "all hugsvalelses Gud", och om detta få vi anropa honom. *Lisa Blom.*

---

själv: Underligt folk, men ett välsignat folk, de som inte bara en gång, men dagligen lyda Jesu befallning: "Gån ut — — och prediken evangelium!" och ett underligt folk, men ett välsignat folk äro de som lytt hans bud, ty de vandra aldrig ensamma, Jesus står för vad han sagt: "Se jag är med eder alla dagar intill tidens ände."

Vänner, kom ihåg de sista orden!

Carl-Gustaf Nordberg.

Minnesstunden

efter vår kära Gudrun, den 27 okt. å Hushållsskolan Margareta, hade samlat en icke ringa skara.

Högtidsstunden började med avsjungande av sången: "För alla helgon som i kamp för tron Stått fast mot världen och nått himlaron", varefter *Missionsföreståndare E. Folke* ledde i bön.

Dr Fries talade sedan över de ord, som Gudruns fosterföräldrar sände till hennes bår: "Han vet". De orden säga en hel del, de stå på flera ställen i vår bibel, men kanske de tänkt på dem i det sammanhang de stå i 103 ps. 14—18 v. "Han vet vad för ett verk vi äro." Han vet, vi veta icke vad som kan hända oss i dag, men Gud vet. Vi få hålla fast vid att Herrens nåd varar, även då vi ha svårt att förlika oss med det som sker. Den varar från evighet över dem som frukta honom, icke som en slav, men med barnslig vördnad och kärlek, och hålla hans förbund, och göra det av kärlek till sin Frälsare. Det kan vi säga om vår kära Gudrun. Hon gjorde Herrens vilja med glädje. För detta, och för det ljuvliga minne hon lämnar efter sig, tacka vi Gud. Vi bedja att den plats som nu blivit tom snart må bli fylld. Låt oss ock bedja för vår käre broder Arvid Hjärtberg, att Gudruns minne må för honom bliva bärande och vägledande.

För oss ser det ju underligt ut, att Herren tog henne bort, just då hon hunnit så långt i förvärvandet av insikter i språket samt i kinesernas tänkesätt och vunnit deras förtroende, och därigenom ägde goda förutsättningar för en välsignelsebringande gärning. *"Han vet"*, det få vi hämta tröst ur.

Efter en sång talade *missionsföreståndare Folke* om de tankar och känslor som fyllde honom vid underrättelsen om Gudruns sjukdom och död. Då jag tänkte på, sade han, hur hon fått börja en välsignad verksamhet och fått vara, genom sitt väsen, ett vittnesbörd för kineserna, Herren hade givit henne den nåden, och hur de älskade henne, ja, då såg det underligt ut. Så hade Herren också givit henne en annan uppgift, hon skulle få bilda ett hem tillsammans med vår käre Arvid. De skulle tillsammans få ta upp arbetet i Hoyang, och vi skulle åter få ett missionärshem där. Hur skall det bli nu? Så går tanken till syskonskaran därute, de äro så få och arbetet är så mycket. Vi stå åter inför, vad menar Gud? Då kom på en gång till mig ett ord ur 35 ps. "Lovad vare Herren, han som unnar sin tjänare gott." Vi tyckte att vi behövde Gudrun, men jag tycker mig liksom höra Herren säga: Jag behöver henne mer. Herren vill ha sitt barn för sig, han som unnar sin tjänare gott. Vi kan inte fatta allt vad det innebär, men det skall fylla vårt hjärta med jubel, bara tanken på det. Han ville ha vår Gudrun själv, hon fick flytta in i en underbar gemenskap med sin Frälsare där uppe. Han som sade: "Där jag är där skall ock min tjänare vara." Han visar nu vår Gudrun allt det som var färdigt för henne i himmelen. Låt oss gå till Herren och bedja honom tänka på den plats som hon stod på, och de som voro förenade med henne, Arvid, bröder och fosterföräldrar, kamraterna och de troende kineserna i Ishih.

Lovad vare Herren som unnar sin tjänare gott!

Fröken Lisa Blom talade därefter om en del minnen från Gudruns första tid inom S. M. K. och till dess hon reste ut till Kina 1932. Första gången hon kom i direkt beröring med S. M. K. var på Steninge 1930. Där fick hon sin direkta kallelse från Gud att gå ut till Kina, och där började hennes kamp med Gud. Hon ansåg sig oduglig för det stora uppdraget och hon vågade icke svara ja på kallelsen. Men snart fick hon nåd att böja sin vilja under Herrens, och då fylldes hon av denna stilla, ljuvliga glädje som sedan alltid strålade fram ur hennes liv. Hennes stora önskan var att få bli en riktig sjuksköterska, men det fick hon aldrig bli. Någon utbildning i sjukvård fick hon dock både i England och här i Sverige. Det såg dock ut som om Gud själv

utbildat henne till sjuksköterska. Hon har fått göra så mycken tjänst just som sådan bland kamraterna i Kina. En av våra missionärer skrev en gång: "Gudrun är född till sjuksköterska och utan vår oförlikneliga Gudrun vet jag ej hur det skulle gått". — Vid Gudruns avskiljning i Östersunds kyrka talade hennes konfirmationslärare så underbart till henne. Bland annat sade han: "Kanske när du kommer till Kina, att du kan undra om du skall få någon kärve med dig, kom då ihåg att varje kärve består av många strån, kan du ej få en hel kärve, kanske du kan få några strån." Nu är hon hemma och nog skall hon få se någon kärve. Vid avskedsmötet, strax före utresan till Kina, talade Gudrun över orden: Herren behöver dig. Det gav henne kraft och mod att gå ut.

Förra våren var Gudrun glad att få lämna Ishih. Hon tyckte att arbetet såg så lönlöst ut, människorna voro så hårda och oemottagliga för Gud. Men, då hon varit därifrån ett par månader, skrev hon: "Ack vad jag längtar tillbaka till Ishih och beder Gud att få nåd återupptaga arbetet där." — Hon fick komma igen dit och hon fick känna hur kineserna älskade henne. En av Gudruns kamrater skrev under hennes sjukdom: "Gudrun är ovanligt stilla och ljuvlig, må Gud låta oss få behålla henne".

Nu har det ringt samman i himmelen för vår Gudrun!

Efter sången: "Vem är skaran som syns glimma", talade *missionär Nils Styrelius*. Nu, då vi stå frågande och undra varför Gudrun skulle få gå bort, tycker jag om att tänka på, att Gud håller på att bygga sitt tempel. Han behöver stenar som passa in och är väl formade. Ja, han behöver särskilda stödstenar som måste vara alldeles särskilt väl passande. Kanske det var just till en sådan sten som Gudrun var ämnad. Vad hon kunde det gjorde hon, sade Jesus om den kvinna som bröt sin nardusflaska över honom. Gudrun ansåg aldrig att hon hade mycket att komma med, men hon bar fram det dyrbaraste hon ägde till sin Frälsare. Att göra din vilja min Gud är min lust, säger David i den 40 ps. En gång blev David erbjuden offerdjur gratis men tog icke emot dem. Han ville icke offra något åt Gud som icke kostade honom något. — Det vill och kan vi också säga om Gudrun, hon gav sig själv och det med glädje. Vi ha bara ljusa minnen efter Gudrun och vi tacka Gud för lånet, men vi bedja att han fyller luckan.

Efter en sång och en stilla bönestund var ett kort samkväm.

Så var minnesstunden efter vår älskade Gudrun över. Vi ha varit samlade och talat om vad Gud fått göra med en till honom helt överlåten ung människa, och vi tacka för vissheten att hon nu är hemma. Vi skåda framåt — — mot återseendet.

H. B.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Martin Lindén skriver från Shanghai den 11/10. — — —

"Vi kommo sent i torsdags kväll hit till China Inlandsmissionen. Alla friska och krya. Fredagen var jag hela dagen i tullen för att få igenom lådorna med de olika paketen. Slutligen gick det mot en tull av över etthundra dollar. — — —

Igår måste jag ordna med packning m. m. I kväll resa *Judith Hultqvist* och jag inåt landet. Jag behöver resa i kväll för att hinna upp till stormötet i Hancheng.

Arne Bendtz reser på tisdag, den 13, *Ella Dahle* och *Astrid Håkansson* på fredag, den 16, till sina respektive språkskolor.

Det är riktigt svårt att skiljas nu. Det var också så beklämmande med meddelandet om Gudruns bortgång, som mötte oss här — — —. Hela resan har varit så god och alla ha vi fått vara friska. — — —"

Bönemötena fortsätta som vanligt i Betesdakyrkan varje tisdag kl. 7 e. m. och på S. M. K:s exp. varje fredag kl. 2 e. m.

Vi äro tacksamma över alla vänner som rekvirerat böcker, men påminna ånyo om *Hans Stjärna* i *Östern* och *Marys Hemlighet.*

Försäljningen.

Såsom förut meddelats anordnar Syföreningarna för Svenska Missionen i Kina, Stockholm, *onsdagen den 25 nov.* försäljning på *K. F. U. K:s lokal, Brunnsgt. 3, Stockholm.* Försäljningen börjar *kl. 10:30 f. m.* Andaktsstunder: *kl. 12 m.* Kyrkoherde *Alf Norbäck,* och *kl. 7:30 e. m.* missionsföreståndare *Erik Folke.*

Gåvor, även in natura, mottagas tacksamt under nedanstående adresser samt på *S. M. K:s exp., Drottninggt. 55.*

Doktorinnan *Maria Berg,* Hantverkaregatan 28.

Fröknarna *M.* och *N. Cavalli,* Östermalmsgatan 72, 4 tr.

Fru *Bell Fries,* Soltäppan, Storängen.

Fru *Hanna Hallström,* Odengatan 26.

Fru *Mina Johansson,* Auravägen 10. Djursholm.

Fröken *Tekla Liljeqvist,* Norrtullsg. 55.

Fru *Olga Magnusson,* Garvare Lundins gränd 3.

Fru *Mary von Malmborg,* Engelbrektsgatan 13.

Fru *Beda Redell,* Upplandsgatan 28.

Fröken *Thyra Sandstedt,* Vesslevägen 40, Ålsten.

Överstinnan *Louisa Tottie,* Storängen.

Fru *Karin Wennerström,* Lidingö.

Gåvor avsedda för "Kinalänkens bord" mottagas på *S. M. K:s exp.,* varvid särskilt bör angivas, om gåvorna äro avsedda för detta bord.

Från de utresande.

Ombord å "Potsdam" 25/9 1936.

Kära Missionsvänner!

"Halleluja! Lova Herren min själ. Jag vill lova Herren så länge jag lever. Jag vill lovsjunga min Gud så länge jag är till." Ps. 146:1.

Det är en stor skara återlösta själar, som sjunga Lammets lovsång på "Potsdam". I Genua förstärktes skaran med sexton protestantiska tyska missionärer.

Den andra söndagen ombord hölls det protestantisk gudstjänst på engelska, samtidigt med den katolska mässan. Under kyrkklockornas klang (i radio) samlades omkring femtiofem till denna stilla heliga stund. Martin Lindén predikade, och några av fartygets musikkår spelade psalmerna på ett förtjänstfullt sätt. Följande söndag var det gudstjänst på tyska, med predikan av en Basel-missionens missionär i Indien.

I Malaga skulle tvåhundra flyktingar från Spanien kommit ombord, men endast omkring tjugo fingo myndigheternas tillstånd att just då lämna Spanien.

"Potsdam" kom till Genua strax innan ett fartyg med hemvändande italienska soldater från Abessinien anlände. Tidigt på morgonen hälsade alla fartyg i hamnen de hemkomna med att ungefär en halv timma blåsa i ångvisslorna. Vi sågo de unga, käcka, segersälla soldaterna på nära håll. De sjöngo nationella sånger och jublade över att vara hemma igen. Gripande scener utspelades, då föräldrar återförenades med sina söner.

En morgon passerade vi vulkanen Stromboli. Ur kratern kom en tjock rök. Dagarna på Medelhavet förde våra tankar till Det Heliga Landet och händelserna från den första kristna tiden. I Port-Said fingo vi säregna intryck, ty där möttes Östern och Västern. Affärsmännen voro mycket ivriga att inbjuda oss att bese egyptiska föremål, under det att de framhöllo att det var inget köptvång. En skara gatuförsäljare följde oss, men på vissa gator hindrade polisen dem att föl-

ja efter oss. Det var intressant att få se några beslöjade egyptiska kvinnor.

På ena sidan av Suez-kanalen var den kala öknen men på motsatta sidan järnvägen, landsvägen och sötvattenskanalen, i vars närhet det fanns litet grönska. Den kvällen vi passerade där var det en underbar färgprakt vid solnedgången. Nästa dag sågo vi berget Sinai.

Röda havets hetta avlöstes av friska vindar och en molnhöljd himmel på Indiska Oceanen. I går kväll var det maskeradbal. Vi skandinaver samlades i matsalen till en sångstund, som följdes av små bönemöten i hytterna. Huru underbart att vara frälst! O, att många, många finge syn på vår Jesus!

Hjärtliga hälsningar från oss alla fem.

Astrid.

Hoyang den 4 Sept. 1936.

Kära vänner!

"Efter Herrens befallning slogo de läger, och efter Herrens befallning bröto de upp." 4 Mos. 9: 23.

Det är i dagarna sju månader, sedan jag bröt upp från Sverige och för endast en vecka sedan kom jag till Hoyang. Så lång tid har det tagit mig att komma hit. Om det än ej blivit, som jag hade tänkt, prisar jag dock Gud för Hans underbara ledning. Det är Han, som hela tiden lett min väg. Nog var det en missräkning att ej få resa hit genast, men under allt har jag funnit härligheten i: — "Han leder mig på rätta vägar för sitt namns skull." — Jag tackar och lovar Gud av hjärtat för allt Han gav både under tiden i Shanghai och på Kikungshan. Jag vet, det är svar på alla trogna förböner. Nya vänner har jag fått, med vilka jag har umgåtts inför Herrens ansikte och nådens tron. Det har värmt och stärkt. Mitt hjärta är fyllt av tack till Gud, som bevisat mig så mycken oförskylld nåd.

Så har det förunnats mig att vända åter till Kina, till Hoyang och Hancheng. Det är den uppgift Gud givit, och därför är den så dyrbar.

En god resa ha vi haft, min kamrat Astrid Lövgren och jag, hela vägen från Kikungshan. Det var ett riktigt nöje att sitta på kärra igen. Och i de gamla smutsiga värdshusen kände jag mig nästan hemma. — Det välkommen, vi fingo här, var innerligt. Glädjen, att få mötas åter, var stor. Jag har kommit hem. Än större blir glädjen att få komma till Hancheng. Dit hör jag alldeles särskilt.

Många och stora uppgifter ligga framför oss. Astrid och jag gå in i dem, räknande med Gud. Vi äro små och odugliga, men Gud kan, vad vi ej kunna. Det finns ingen gräns för vad *Han* kan göra med oss och genom oss. Hur vi prisa Honom!

Vi ha ett par veckor tills dopklassen börjar här. Under tiden ville vi besöka en del utstationer här omkring. Efter dopklasser och stormöten här och i Hancheng börja vi en två månaders bibelkurs för kvinnor. Bed med oss, att Guds verk måtte gå på djupet i de kristnas hjärtan! Att de måtte se mer och mer av styrkan, härligheten, saligheten av ett liv *helt* för Gud! Bed, att sådana som ännu ej hört frälsningens glädjebudskap måtte få tillfälle därtill, och att många själar måtte bli frigjorda, frälsta, lyckliga.

Mycket av både glädje och sorg har redan mött. En av våra yngre medarbetare kom på besök. Att få se, hur Kristus själv tagit hand om sitt barn, hur Han givit Andens kraft och ett brinnande hjärta för själar i nöd, hur Han väckt hunger efter mer av Kristus, böjde mitt hjärta i tillbedjan. Det är stora och heliga stunder i en missionärs liv, då det gives denne att se en liten skymt in i ett hjärta, som börjat se något av rikedomarna, eller ett, som börjat fatta något av sanningen och längtar efter visshet och frid. All trötthet och missmod flyr och frimodigheten och hoppet växer.

Också sorg och missräkning har mött.

— En annan av våra medarbetare, som förut varit underbart använd av Gud till välsignelse, frimodig och lycklig, kommer själv och berättar, hur hon gått tillbaka. Hennes själ var fylld av förtvivlan och sorg över sig själv och sitt livs "styckeverk", över att det icke blivit något helt med henne. Jaget hade kommit in, och verket fallit sönder. För henne var nu allt hopplöst, men jag prisar Gud, att Han skall resa henne åter, och än en gång göra henne till ett brukbart redskap i sin hand. Gud hjälpe oss, Eder därhemma och oss härute, att ej förtröttas utan hålla ut i bön och arbete!

"Segra skall Hans verk på jorden
Över mörker, synd och nöd.
Segra i vartenda hjärta.
Som får liv i Jesu död."

En varm hälsning från Hoyang!

Eder *Ida Söderberg.*

Utdrag ur brev från Maja Lundmark.

Loyang den 20/9 1936.

— — —

Vi kommo hem till Loyang den 3 sept. Gerda och jag. Här var hemskt hett, 38 gr. i skuggan. Så sent som i slutet av september är det alltfort hett, 35 gr.

Omedelbart efter hemkomsten började vi en kurs för våra kvinnliga medarbetare. Vi ha själva fått dricka så rikligt ur livets brunn denna sommar, så vi kände det som en förmån att få dela med oss till våra medarbetare. Och hur väl behöva icke även de kraft för tjänsten. Huru de tacka Gud för dessa 14 dagar vi haft tillsammans. Denna kurs har givit än mera enhet i anden, fördjupat den inbördes kärleken och givit en mera vidgad blick för vårt stora beroende av himmelsk kraft för tjänsten. Gud har gjort stora ting i dessa kvinnors hjärtan. Som medel använde Han inte minst våra "flyktingar" som tillbringade 2 mån. här under våren. Det blev så mycken bön för Loyang, församlingens nöd blev kamraternas, och under kurser och möten som höllos, talade Gud mäktigt.

Nu ha alla de kära kamraterna fått resa hem till lugnare förhållanden, under det att vi här ha det ganska oroligt. På landsbygden härja rövare vilt, ja de finnas även inne i staden, och nästan dagligen skjutas förbrytare utanför norra stadsporten. Förbrytare = familjeförsörjare, drivna av nöden till jakt efter bröd. Skaldens ord ringa mig i öronen: "Döm ej strax den vilseförda, stolte broder med förakt, icke vägde du den börda ödet på hans skuldra lagt". Vi tro ej på ödet, men vi ha sett, hur hedendomen lägger bördor på, som pressa till döden.

Sommarskörden har slagit fel totalt, och vad skall de arma miljonerna leva av till vintern, när förråden redan äro slut? Nöd, nöd i alla former är, vad som väntar. Ja, sådan är situationen, när vi komma hem, ivriga att gå in i uppgifterna. Vi hade hoppats att kunna vara ute på landsbygden hela hösten, men den dörren synes stängd. Men Gud vare tack, det finnes andra vidöppna dörrar inom stadens murar, och dem vilja vi med glädje gå in igenom. I denna stora stad med dess tusentals innevånare behöver man ej sakna arbete. Men man behöver vishet av höjden för att veta genom vilken dörr man skall gå in, så att man ej i ivern går in genom den som ej Gud berett, och så tar sig för med så mycket arbete att man blir en bullrande arbetsmaskin i stället för stilla-kraftmänniska, från vars inre flödar strömmar av levande vatten till törstande människosjälar. Kunna vi absolut ej resa ut på landet, bedja vi Gud om möjligheter till öppnande av nödhjälpskurser, då de hungrande församlingsmedlemmarna beredas andlig och lekamlig hjälp ty, — — — "Om någon vare sig en broder eller syster, saknade kläder och vore utan mat för dagen och någon av Eder då sade: 'Gå i frid, kläd dig varmt och ät dig mätt' — — vartill gagnade detta såframt han icke därjämte gåve honom, vad hans kropp behövde." Jak. 2: 15, 16.

Bed, att nöden må driva själarna till

Honom, som är livets bröd och, att de två fiskarna och fem bröden må bliva tillräckliga för tusenden.

Utdrag ur brev från Estrid Sjöström.

Haichow den 25 sept. 1936.

— — —

Så underbart det var med underrättelsen om gåvan på 5000 kronor, som kom som en ny påminnelse om Guds trofasthet. O, vad Gud är underbar! Och så säger han så kärleksfullt till oss: "Jag skall vara eder Gud, och i skolen vara mina söner och döttrar." Mitt hjärta blir så varmt och så fullt av tack och lov till Herren för all hans godhet och kärlek till såväl mig personligen som till hela vår mission.

Jag tänker så ofta, ja dagligen, på våra kära, som just nu äro på väg hit ut till oss. Vi bedja dagligen för dem. Det skall bli så kärt att få taga emot dem alla, när de så småningom komma till oss häruppe på fältet. Ja, Martin få vi ju vänta snart nog, om allt går efter beräkning.

Ni må tro att vi äro glada att ha fått komma tillbaka till våra stationer och våra egna kineser, som man på ett alldeles särskilt sätt älskar. Lisa, Dagny och jag följdes åt hit, och det var riktigt rörande att se kinesernas välvilja och kärlek, då vi anlände. Vid stationen voro två evangelister, Eleasar, vår gumma Chang ta sao, bibelkvinnorna och några andra äldre och yngre kvinnor oss tillmötes. Lisa och Dagny åkte på kärran in till staden, men jag gick med kvinnorna. Det är en dryg väg från järnvägsstationen, som ligger 4—5 li utanför norra porten, och så har man dessutom den långa vägen inom staden från norra porten till vårt hem, som ligger innanför södra porten. Men det var så kärt att få gå tillsammans med dem. Hemkomna funno vi våra rum städade och snygga, det återstod bara att sätta upp gardiner och lägga på dukar, så kände man sig riktigt hemma.

Foto: Dagny Nordgren.

Glada arbetare i vingården.

Vad vi nu längta efter är skurar av välsignelse. Och jag tror, att de skola komma även till oss. Gud är mäktig att låta all sin nåd strömma över oss. Vi bedja och vänta.

I går var Dagny med mig på sin första byresa. Vi besökte tre byar, där tältarbete pågått och där några kvinnor blivit väckta och omvänt sig till Gud. Vi begåvo av oss kl. 8 f. m. och återkommo just innan det blev mörkt, så det blev en ganska lång dag för henne, som ej var van, men det var en god dag, då vi riktigt fingo erfara, att Gud var med oss. Men hon blev trött i huvudet av allt talande, som hon inte begrep, men roligt tyckte

hon det var. Vi hade riktigt goda tillfällen att hjälpa de nyväckta såväl som att tala till hedningarna. Det är stort att se, hur beredd jordmånen är, där tältarbete pågått någon tid. Där känna de i allmänhet till de första grunderna, även om de ej ha kommit över på Herrens sida. Men de förstå så mycket bättre, vad det är fråga om, än de, som aldrig ha hört något.

Den 10 okt. ha vi stormöte här med föregående dopklass, och söndagen därefter i Ching Teo chen. Jag stannar kvar något där efter stormötet för att samla kvinnorna till en läs- och bibelkurs. En av bibelkvinnorna och Dagny följa med mig dit, jag kan ju ej lämna Dagny ensam hemma på stationen, och det är så nyttigt för henne att vara ibland folket och öva örat att höra deras språk.

Det är väldigt roligt att ha en ung nykommen kamrat. Man liksom på nytt genomlever sin egen första tid härute. Allt är så nytt och intressant för henne, så att även den, som är gammal och ser allt som en helt naturlig sak, blir väckt över en hel del, som verkligen är av intresse, fast man under årens lopp liksom har blivit blind för det.

Den 9:de i 9:de kinesiska månaden är här en mycket stor marknad med teater alldeles här i närheten, ja, till och med på vår gata hålla de till med sin försäljning. Då skall nog det lilla tältet sättas upp på gatan strax nedanför stenbacken här ute i gränden liksom i fjol, och vi få hjälpas åt att predika där. Jag råkade just vara här förra året den tiden, och o, vad vi delade ut mycket traktater då! Jag hoppas, att vi skola få lika goda tillfällen denna höst att sprida detta underbara evangelium. Det kan hända att vi just för denna skull måste framskjuta bibelkursen i Ching Teo chen. Det kommer så många besökande till missionsstationen då, så det måste vara en bibelkvinna hemma och taga emot kvinnorna. Det var en ström hela dagarna, förra året, och marknaden pågick i tio dagar, och det blir nog ej kortare tid i år, tänker jag.

Kära förebedjande vänner!

Vad Gud är god som giver oss så oändligt mycket gott! Huru tacksamma skulle vi inte vara för alla ljusa, välsignelserika tider och stunder Herren ger oss i gemenskapen med Honom själv och Hans barn — tacka vi nog för allt detta? Vi människor äro bra besynnerliga, ty i allmänhet faller det sig lättare för oss att klaga, när det går oss emot, än att tacka och lova, när det går oss väl.

Tiden på Kikungshan är nu ett minne blott, men varje gång Gud påminner mig om dagarna där så fylles mitt hjärta med tack och lov, ty vi fingo så ofta följa med Jesus upp till förklaringsberget. Tillsammans med en stor skara missionärer från olika provinser och missionssällskap samlades vi till möten, bönestunder och konferenser. Alla hade vi samma längtan efter "mer, mera av Jesus, mer av Hans kraft i vardagsliv!" Under den första missionärskonferensen vi hade, talade en amerikansk missionär dr Jaffrey. Han har arbetat i Kina i många år, men har under de senaste åren varit föreståndare för en bibelskola, som utbildar missionsarbetare för Söderhavsöarna. Det var intressant att höra hans utläggningar av Uppenbarelsebokens hemligheter, och lyssna till hans mångåriga erfarenheter i missionens tjänst. Till den andra konferensen hade Gud sänt en engelsk pastor Nash, som i flera år förestått ett bibelinstitut i Australien. Den gamle veteranen predikade på ett eldigt och medryckande sätt om Kristus och missionen. Många lärdomar fingo vi genom honom av Gud — inte minst vi unga fingo höra huru vi skulle komma ihåg, att vi voro Guds tempel, som behövde vårdas.

Vi kvinnliga missionärer hade ett särskilt privilegium, i det att vi samlades fyra ggr. till enskild konferens, då vi fingo lyssna till föredrag, som belyste arbetet bland kvinnor och ungdom i Kina. På de flesta gjorde det ett djupt intryck, att lyssna till fröken Römcke och fröken Reid, två missionsarbetare, som Gud välsignat till välsignelse härute. Huvudin-

nehållet i deras föredrag var om "Andefyllt liv." Mycket mer vore att berätta om möten och konferenser på Kikung, men antagligen skulle det bli en alltför diger volym som jag icke har tid att skriva och ni icke tid att läsa.

Innerligt hoppas jag, att ni intresserar er för att höra något om vår resa från Kikung upp till fältet, och något om mina intryck av Chieh-hsien, där jag fått min placering t. v.

Dagen efter vår egen konferens, den 21 aug., lämnade vi vår härliga sommarplats. De äldre togo bärstolar, men vi unga gingo den 45 minuters långa vägen ned till järnvägsstationen. Med Åke Haglunds hjälp fingo vi så småningom bagaget vägt och poletterat. Efter några timmars väntan kom tåget, och vi fingo rätt bra platser i en tredjeklass vagn. Vid tvåtiden på natten kommo vi fram till Chenchow, där vi skulle stanna tills följande dags kväll, då vi skulle fortsätta med expresståg till Tungkuan. Vi voro allt lite trötta och stela i kroppen, när vi gingo för att skaffa oss härbärge. Järnvägsvagnarna i Kina äro långt ifrån så bekväma som i Sverige, men huru gärna offrar man inte litet bekvämlighet för Kristi sak, för Honom, som offrade så oändligt mycket för oss! Efter ett misslyckat försök på värdshuset "Travel servis" följde vi med en man, som hade en väldig lykta i handen. På lyktan stod med röda bokstäver: "Ta — tong". Där, på "hotell Ta — tong" fingo vi rum. Vad gjorde det att sängarna voro långt ifrån mjuka och att vi fingo lov att ligga två och två i varje "kang", den kroppsliga tröttheten tog ändå ut sin rätt och Gud gav, som svar på bön, några timmars god vila. Så snart vi hade spisat frukost fingo vi ett oväntat besök av en kinesisk prästfamilj och en amerikansk missionär, dr. Morris. Senare återgäldade vi besöket. Det var en sådan trevlig stund vi hade tillsammans med prästfamiljen. De bjödo oss på *kaffe* och kinesiska kakor. Sannerligen fingo vi inte se ett möte mellan Östern och Västern även i trakteringen, utom det att vi möttes i broderlig kärlek. "Tiden försvinner så snabbt som en dröm!" Återigen sutto vi på ett tåg, och så bar det iväg — närmare målet.

Följande morgon, när vi kommo till Tungkwan, möttes vi av en evangelist från vår utstation därstädes. Han hjälpte oss med bagaget så att vi ej behövde anlita de många som stodo redo att kivas om våra väskor och paket. I Tungkwan stannade vi tills följande morgon, då vi med båt foro över Gula floden från Honan till Shansi. Gud hade så underbart berett och lett oss under resan med tåg och så även nu. Det blåste den rätta vinden så att seglen med de 100:tals hålen kunde hissas. Det gick sakta fram, men ändå fram, tills vi efter 1 timmas färd nådde Shansis "kust". Med hjälp av en lärare från Yuncheng ordnades det med bärare för våra saker. Inte var det lätt för någon av oss att traska 4 li i den grågula leran till järnvägsstationen. Många voro de, som ville bära våra småsaker som vi bar i händerna, ja, de voro t. o. m. villiga, mot betalning förstås, att bära oss på sina ryggar. Envist och bestämt sade vi ifrån, att vi kunde klara oss själva, men vad hjälpte det. De voro envisa som myggor och till sist gav Lisas varma hjärta tappt. En kines fick bära hennes handgepäck och stödja henne över de svåraste passen. Frida Prytz, vår färdledare sedan vi skilts från Ingeborg Ackzell, Ida Söderberg och Astrid Lövgren i Tungkwan, fick bra hjälp av två andra kineser, så vi kommo till slut i god tid före tågets avgång, till stationen. Våra hjärtan voro så fyllda av tack till Gud för att vi under hela resan fått erfara, att vi stått under Hans beskydd. Läraren från Yuncheng berättade, huru en färja på Gula floden, med 100 människor förgåtts, endast några dagar förut. Åtta människoliv blevo räddade genom att de klamrade sig fast på mulåsnor, som kunde simma. — Var någon av de förolyckade beredda att möta evigheten???! Hade någon av de drunknade hört budskapet om Jesus?! — Frågor som endast får sitt svar — "när en gång vart varför blir

besvarat, var gåta löst, som här jag grubblat på"!

När vi anlände till Chieh-hsien mottogos vi av några kristna kineser, som mötte oss med glada välkomsthälsningar. Tillsammans med Lisa åkte jag på en mulåsnekärra till missionsstationen. Just när vi åkte igenom stadsportarna sade Lisa till mig: "Gud välsigne Din ingång!" Det var så gott att höra de orden, ty med Guds välsignelse går allt väl, gör det inte?

Nu har jag snart varit här i två veckor och det må jag säga, att jag känner mig hemma! De kristna äro så rara och vänna honom. Må Gud giva oss många kineser som han, villiga att tjäna.

Fastän sent på kvällen hör jag ett öronbedövande larm av trummor. Ej långt härifrån spelas teater, som på så många andra ställen i staden. På dessa teatrar uppföres i allmänhet hedniska skådespel. I denna stad finnes så mycket avguderi. Det säges, att krigsguden en gång haft sitt säte här. Hans tempel ligger utanför staden. Chieh-hsien, som även kallas Haichow, ligger nedanför höga berg. Till en del av dessa berg vandra stora skaror av pilgrimer för att där dyrka gudarna.

Foto: Dagny Nordgren.

Eleasar.

liga, särskilt då (de kristna) medarbetarna. Med sådan kärlek tala de om de missionärer, som varit här förut, banbrytarna Henrik och Hilma Tjäder. Det är mer än ett öga som blir vått, när de tala om dem. Vad som sås ut i och med kärlek, bär frukt för evigheten! En, som på mig gjort ett starkt intryck, är vår gamla portvakt, vår "Eliasar". Han, som har till sin största uppgift, att vittna om Herren och sprida traktater; hans andra uppgift är att vårda sjuka, fattiga och skadade, och hans tredje, att vakta porten och se till fröknarna, att allt går dem väl. "Eliasar", när han en gång tages hem av Herren, kommer att saknas av många, många, inte minst av de missionärer, som lärt känna honom. Må Gud giva oss många kineser som han, villiga att tjäna.

Kära vänner, tänka vi allvarligt på, att det finnes omkring 399,000,000 icke kristna i Kina! O, om nöden, ansvaret för själarna finge bli en eld i våra hjärtan, så att vi osjälviskt ginge in i en verklig bönekamp, och offrade det lilla vi förmå, för dessa många, som äro fångna i mörkrets band och bojor. Vi ha en sådan förmåga, att glömma evigheten för nuet, glömma av, att varje mänsklig individ är en evighetsvarelse ämnad för Guds rike glömma av arvet, som Herren lämnat till kristenheten att förvalta, det arv, som Matteus talar om i sitt evangeliums 28:18, 20. Vi känna så väl till "testamentets" ordalydelse: "Gån ut och gören alla folk till lärjungar etc.". Förvalta vi detta arv så som Herren vill ha det förvaltat.

I den lilla goda betraktelseboken "Från kraft till kraft" står det bl. a. för den 28 nov. följande tankvärda ord: "Reveljen ljuder: Nu är det icke tid att sova. Nu är det icke tid för oss troende att inskränka vårt intresse endast till vår egen lilla krets och mena, att vi ha det så gott där. Nu är det icke tid för oss att gräva ned oss liksom i skyttegravar, där vi kunna gömma oss för djävulens och världens angrepp. Reveljen ljuder: Vakna upp! Stå upp! Gå fram till strid i Herrens namn! Så lyder vår marschorder: Framåt, framåt Guds folk! Framåt för att frälsa och hjälpa människorna. — Huru nära de yttersta tiderna och det stora avfallet äro — vem av oss vet det? Men vad vi veta, det är, att Herren vill rädda allt vad som räddas kan och samla sitt folk till en helig församling — redo att möta Honom då bröllopsklockorna ljuda och Han kommer igen". (H. Ussing.)

"Förbiden och påskynden Guds dags tillkommelse." 2 Petr. 3:12.

Med varm fridshälsning från Estrid Sjöström, och Eder i Herren tillgivna

Dagny Nordgren.

Brev från Lisa Gustafsson.

Ishih den 9 sept. 1936.

"Ännu en gång skall du få plantera vingårdar". Jer. 31: 5.

Detta var Guds underbara löfte till mig i Sverige, och det har Han under sommaren förnyat för mig, då Herren visade, att Han åter ville ha mig här i Ishih för sin tjänst. Och nu är jag åter i arbetet här.

Den tid vi hade på Kikungshan var en god och vederkvickande tid, som vi tacka Gud för. Vår missionärs-konferens, som liksom avslutade sommaren, var också god, särskilt nattvardsstunden den sista kvällen var en ljuvlig stund, då Jesus var oss så mäktigt nära, styrkande oss för det som nedanför berget skulle möta oss. I Hans namn och gemenskap fingo nio av oss redan nästa morgon bryta upp för återresan till fältet. Det var med stor glädje och tacksamhet till Gud för möjligheten att nu få återvända till dem som vi med sorg måste lämna i våras.

Den 21/8 lämnade vi Kikungshan och efter en god resa voro Estrid, Dagny och jag i Chieh-hsien den 24/8. Där möttes vi vid stationen av evangelister, bibelkvinnor, vår trogne Eleasar och en hel liten skara av de troende. Återseendets glädje var stor, och de våra strålade, då Estrid föreställde Dagny för dem, som ju var ny för dem, och sade att hon skulle vara i Chieh-hsien. Men då hon fortsatte och sa', att jag skulle lämna dem för Ishih, så kändes det allt gott att inte det meddelandet mottogs med samma glädje, ty själv hade jag fäst mig vid det vänliga folket i Chieh-hsien.

Det var varmt nere på slätten efter svalkan uppe på berget, och alla tre hade vi, de första nätterna, ganska svårt att sova. Gud hjälpte dock underbart med allt som nu skulle göras i och för packning och flyttning till Ishih. Visst var jag trött då kvällen kom, men det var ju alldeles naturligt med den värme som vi hade. Det kändes i hjärtat att lämna Chieh-hsien och jag fick många rörande bevis på folkets kärlek.

Den 2 sept. var jag på väg till Ishih. Det var första gången efter återkomsten till Kina, som jag prövade den ofjädrade kärran, och jag blev åtskilligt omskakad. Då jag fått ett mycket dåligt dragdjur tog färden 10 timmar istället för 6—7 i vanliga fall. På en sådan kärrfärd har man god tid till tankar och bön. Man har ju endast körkarlen att språka med. Mina tankar gingo naturligtvis framåt mot målet för min färd men också tillbaka till de många år (6 år) sedan jag lämnade Ishih. Det var så mycken tacksamhet i mitt hjärta över Guds obegripliga nåd emot mig under de flydda åren, och nu, att vara på väg tillbaka till Ishih för att på nytt ingå i tjänsten där.

Ordet i Jer. 31:5 kom med ny styrka till mig. Man planterar ju vingårdar för att få frukt och ej endast för att få se den vackra grönskan, och frukten den beskär man för att den skall bli fullmo-

gen, prima vara. Må jag befinnas trogen i allt vingårdsarbetet. Det är så många faser i det, och årstider och temperatur komma också att växla. Löftet i Jer. 31 står dock fast: Herren skall leda, där vi gå bedjande fram.

Då jag på långt håll såg Ishih stadsmurar blev det nästan för fullt i hjärtat, och då jag körde ned kapellgatan förbi missionsstationen med det nya kapellet, hade jag riktigt svårt att behärska mig. Men utefter gatan var det vid nästan varje port välkända ansikten, som hälsade mig välkommen. Så svängde jag om in på vår skolgata och körde in genom den öppna skolporten och välkomnades av en hel liten skara, som kommit till skolan för att välkomna mig. Det var en fröjd att vara hemma!

Nästa dag var det en jämn ström av besökande, som kommo för att hälsa mig åter. Det var f. d. skolflickor och små gummor, och alla var det så kärt att återse, och höra hur Gud lett deras väg under den tid vi varit skilda. Den lilla Liu t'ai-t'ai sken som en liten sol och hade så mycket gott att säga om huru Herren hjälpt henne och varit henne nära. Flera av skolflickorna hade haft det mycket svårt i sin kamp för att bevara livet i Gud och fått utstå många svårigheter. Det är under för varje själ som blir frälst och bevarad i Gud.

Forts. i nästa n:r.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under okt. 1936

Allmänna missionsmedel.

1140.	F. o. E. M., Mörby	50:—
1141.	K. S., Vinslöv, "del av tionde".	20:—
1142.	L. M. F., till Maria Nylins o. Frida Prytz underh.	900:—
1143.	"Godhet allenast och nåd"	100:—
1145.	"En länk"	25:—
1146.	B. o. K. L.	30:—
1147.	"Dalecarlian".	24:—
1148.	"H"	40:—
1150.	G-r.	15:—
1151.	E. A., Gbg.	6:50
1152.	M. Ö., Skellefteå	5:—
1153.	H. F., Uttersjöbäcken.	10:—
1154.	C. d'A., Sthlm, ps. 46:11.	25:—
1155.	H. J-n.	25:—
1156.	G. B., Turlock, (300 doll.), till N. o. O. Styrelius underh. gm. Calif. Kom.	1179:—
1157.	L. H., Lund, "Herrens del".	10:—
1158.	Missionsinkomst fr. F-s.	100:—
1159.	Offerkuvert fr. Kinavänner, Köping	34:—
1160.	M. o. N. H., "en blomma till Gudrun", Upp. 22:3—4	25:—
1161.	"Onämnd"	10:—
1162.	K. W., Hemse, "en skärv"	5:—
1163.	Södra K. F. U. K., vid O. Styrelius besök	5:—
1165.	Testamentsmedel efter avl. frk. Hilda Kristina Palm, Habo	6000:—
1166.	B. L., Stocksund	50:—
1167.	F. G. D., Lundsbrunn.	25:—
1168.	Ölmstads Västra Syfören.	20:—
1169.	A. H., Eksjö, "i st. för blommor till vår kära Gudruns bår."	25:—
1175.	S. J., Örebro	400:—
1176.	I. B., Sävsjö, "ett litet tackoffer"	10:—
1177.	Gal. 3:14, till G. Goës underh.	60:—
1178.	A. L., B. o. K. L., "en blomma på Gudruns bår"	10:—
1179.	"Gunnar"	10:—
1180.	O. H., "tacksägelsegåva", till Thyra Lindgrens o. Åke Haglunds underh.	50:—
1181.	Koll. i Arjeplogs missionshus 4/10 samt gåva fr. A. N. o. B. S. till Thyra Lindgrens underhåll	22:—
1182.	T. o. C. G., Skellefteå	50:—
1183.	T. O., Lidköping, "en krans på Gudrun Boqvists grav."	15:—
1184.	M. L., till "älskade mors minne."	10:—
1185.	A. A.	5:—
1186.	M. D., Oviken	5:—
1187.	M. S., d:o.	5:—
1188.	Onämnd, Hällne, d:o	10:—
1189.	C. N., Sthlm, "en blomma på Gudruns grav"	10:—
1190.	Koll. vid Östersundstraktens lokalfören. av Sv. Folkskolans vänners möte i Ovikens kyrka 11/10.	32:02
1191.	A. O., Norderön, en blomma på Emma Beskows grav.	2:—
1192.	A. O., d:o	13:75
1193.	I. G., Mariestad, i st. för blommor på Augusta Löfgrens, Mariestad, grav, gm F. A.	5:—
1197.	L.	10:—
1198.	E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underhåll	100:—

1199. "Till Evas minne". ..... 100:—
1200. Kinavänner, Eksjö, i st. för blommor till Gudrun Boqvists grav, gm A. H. ..... 15:—
1202. E. o. M. E., Vingåker, till Ingeborg Ackzells underh. .. 500:—
1203. E. A., Partille ..... 10:—
1204. Vid Joh. Aspbergs medv. vid bibelveckan i Piteå, 8/7, gm K. A. R. ..... 40:—
1205. C. U., Skebobruk ..... 10:—
1206. K. O. H., Lund, "Herrens tionde" ..... 1:—
1207. Askims kyrkl. syfören., till Gösta Goës underh. ..... 100:—
1208. Askims kyrkl. ungdomsfören., till d:o ..... 100:—
1209. P. A. B., Ursviken ..... 5:—
1210. "I Jesu namn" ..... 10:—
1211. P. G., gm. H. B., Hova .... 5:—
1212. Koll. i Grytgöl ..... 24:—
1213. S. T., Maspelösa ..... 25:—
1214. A. P., Rök ..... 12:—
1215. Tjurtorps Mfg, d:o ..... 25:—
1216. S. H., d:o ..... 10:—
1217. I. H., d:o ..... 5:—
1218. A. P., d:o ..... 10:—
1219. Koll. i Ölmstad 14:45
1220. H. H., Brötjemark 12:50
1221. Koll. i Skärstad 4:45
1222. J. G., Äng ..... 10:—
1223. Koll. i Skillingaryd ..... 60:—
1224. D:o i Fryele 10:60
1225. D:o i Hörle ..... 16:—
1226. D:o i Broby skola, Fryele .. 22:—
1227. A. o. B. P., Värnamo .... 10:—
1228. E. A., d:o ..... 10:—
1229. Koll. i missionshuset, d:o .. 39:—
1230. Kinesernas Vänner, d:o .... 300:—
1231. Koll. i Tånnö 8:40
1232. Ur en sparb., d:o 7:10
1233. Hagshults Mfg, koll. 13:—; fyllnad 12:—. ..... 25:—
1234. Koll i Hok. 20:65
1235. K. S., d:o ..... 10:—
1236. Mfg. i Svennerum ..... 15:—
1237. I. H. "tack för bönhörelse" .. 5:—
1238. Kinakretsen i Skelleftehamn, till Martin Markgrens underh. 81:—
1239. Efter missionspredikan av Joh. Aspberg i Heden, gm J. A., Boden. 19:25
1241. Onämnd ..... 20:—
1242. M. B., Hjo 8:77
1243. G. P., Gbg. ..... 13:—
1246. "Herren förser med tacksägelseoffer" ..... 25:—
1247. A. O., Norderön ..... 200:—
1248. Kinakretsen, Gbg, offerdag till C. G. Nordberg o. Gösta Goës underhåll 285:73
1249. Diakonissan Kerstin Nilssons sterbhus. ..... 75:—
1250. M. o. N. ..... 10:—
1251. "Del av tionde". ..... 10:—
1252. E. D., Gbg. ..... 100:—
1253. Kinakretsen, Gbg, "efterskörd till offerdagen" till C. G. Nordberg o. G. Goës underh. .... 130:—
1254. Stina, Olof o. Per "en liten blomma på tant Gudruns grav" gm A. H., Eksjö ..... 15:—
1255. F. A. H., till Maja Lundmarks underh. gm A. B., Skellefteå .. 50:—
1256. "Tack för prövningar och strider", Skellefteå ..... 10:—
1258. N. G., Traneberg. 6:72
1259. Tostarps Syfören., Munka Ljungby ..... 60:—
1260. F. S., Kumla, "Minnesgåva den 25 okt. 1926" ..... 20:—
1261. N. N., Mora ..... 24:—
1262. N. S., Laxviken ..... 25:—
1263. "Mors o. Fars minne" ..... 100:—
1264. L. S., en ficksparbössa. 5:45
1265. O. v. M., Sthlm. ..... 200:—
1266. S. F. V., Gbg, till Gösta Goës underh. ..... 100:—
1267. A. L., Malmö ..... 10:—
1268. J. o. F. O., Falun, till "minne av Ossie o. Gudrun" .... 100:—
1269. "En servis". ..... 500:—
1270. Resebidrag till Björklinge .. 10:—
1271. Koll. i Björklinge Missionshus 12:09
1272. D:o i Skuttunge 7:70
1274. "Så säger Herren" ..... 300:—
1275. Koll. i Alingsås 42:25
1276. Missionsoffer vid Aug. Bergs besök i Borås. 100:35
1277. Koll. i Mariestad 48:39
1278. E. S. E., Mariestad, "födelsedagsblommor" ..... 30:—
1279. M. O., d:o, d:o ..... 20:—
1280. Koll i Sjötorp 11:26
1281. D:o i Mullsjö ..... 32:—
1282. I st. för försäljningen ..... 50:—
1283. Undersåkers Mfg. ..... 50:—
1284. Koll i Vibbyn. ..... 8:—
1285. D:o i Boden ..... 15:—
1286. D:o i Töre ..... 9:—
1287. D:o i Högsön ..... 15:—
1288. D:o i Vitå ..... 15:—
1289. Uppsvenska Distr. av K.F.U.M., till Morris Berglings underhåll ..... 975:—
1290. M. Ö., Stocksund, i st. för krans på Gudrun Boqvists bår. ..... 5:—
1291. Piteå söndagsskola till Kinas barn ..... 10:—
1292. Testamentsmedel efter avlidna sjuksköterskan Ossie Granath, Grycksbo ..... 1000:—
1295. A. H., Ursviken, gm A. B., Skellefteå ..... 20:—
1296. Insaml. på möte i Ångsta missionshus 7:66

1297. Del av insaml. vid "missionskaffe" i Rise, Ångsta ..... 7:—
1298. Insaml. vid möte i Hoverberg 19:—
1299. D:o vid symöte i Svenstavik, 14:—, 4:—. ..... 18:—
1300. E. J., d:o .... 5:—
1301. Insaml. Vid möte i Bergsvikens missionshus 12:53+4:70. 17:23
1302. "Två vänner", Hoverövallen 12:—
1303. S. O., Gillhov ..... 2:—
1304. J. O., d:o ..... 5:—
1305. "Extra inkomst" 46:94
1306. Tillägg till Offerdagen, Gbg, till C. G. Nordbergs o. G. Goës underhåll ..... 100:—
Kr. 16,435:21

S. M. K:s Pensionsfond.

1164. Testamentsmedel efter avl. fröken Hilda Kristina Palm, Habo. 896:42
Kr. 896:42

Särskilda ändamål.

1144. "En vän", till Judith Hultqvist, att anv. efter överensk. .... 15:—
1149. E. K., Gbg, till bibelkv. Ho-Hsiang-mei i Ishih, underh. 175:—
1170. T. T. B. G., till Malte Ringberg, att anv. efter eget gottf. gm. A. A., Djursholm ..... 200:—
1171. I. E. Nkpg, till Ingeborg Ackzells arbete. ..... 100:—
1172. H. L., Sthlm, till barnh. i Sinan. ..... 300:—
1173. S. J., Örebro, äldste Chu i Tungkwan, underh. ..... 400:—
1174. D:o till fru Kao's underh. .. 200:—
1194. A. J., Alingsås, för flickorna "Barmhärtighet o. Tacksamhet" hos Maria Pettersson. .. 30:—
1195. Vesta o. Hjortsberga syfören. till Maria Nylin att anv. efter gottf. .. .. 45:—
1196. L., till evang. i Pucheng. .... 5:—
1201. L. K., Klintemåla, "tionde på vår lilla affär" till Maria Pettersson, att anv. efter gottf. .. 25:—
1240. Malmö K.F.U.M.:s Gossavdelning till Martin Bergling att användas i arbetet bland kinesiska gossar ..... 10:—
1244. M. B., Hjo, till E. Sjöström, att anv. efter gottf. ..... 5:—
1245. Missionskretsen i Gbgs K. F. U. M., till K. F. U. M.:s verksamhet bland unga män i Yuncheng. ..... 100:—
1257. Mossby kyrkliga syfören., till Maria Petterssons barnh. i Sinan. ..... 50:—
1273. "Tack till Herren", för lärare Sies underh. i Puchow ..... 300:—
1293. M. Ö., Stocksund, till Maria Petterssons barn. ..... 60:—
1294. Onämnd, till G. Carlén att anv. enl. överensk. ..... 30:—
Kr. 2,050:—

Allmänna missionsmedel 16,435:21
S. M. K:s Pensionsfond 896:42
Särskilda ändamål 2,050:—

S:a under okt. mån. 1936: Kr. 19,381:63

Med varmt tack till varje givare!

"Och det skall ske, att förrän de ropa, skall jag svara." Jes. 66:24.

Insänd litteratur.

På *Svenska Missionsförbundets förlag, Stockholm,* har utkommit *Kampglädje.* Av *Jakob E. Lundahl.* 86 sid. Pris häft. 1:25. *Via Regia* eller *De tolv i Jerusalem.* Av *D. Nyvall.* 298. sid. Pris häft. 4:50, klotb. 6:—.

På *Svenska Allianssmissionens förlag, Jönköping,* äro utgivna: *Silverstrimmor.* Av *Gideon Wikström.* 132 sid. Pris häft 1:75, inb. 2:75.

Det är verkliga silverstrimmor som lysa i mörkret.

Hon som segrade. Av *Lars Rustböle.* Översättning från norskan av Elsa Aulin. 227 sid. Pris häft. 3:—, klotb. 3:75.

Korset allena. Av *Olaf Thormodsæter.* Översatt från norskan av G. A:son Annby. 121 sid. Pris häft 1:50, inb. 2:50. Tjugotre korta betraktelser över Korset och dess betydelse för mänskligheten.

På Svenska Kyrkans Diakonistyrelses Bokförlag, Stockholm är utgiven *Svenska Kyrkans Missionsstyrelses årsbok Tillkomme Ditt Rike.* 224 sid. Pris häft. 1:75, kart. 2:50.

Svenska Kyrkans Missionsstyrelse, Uppsala, har även utgivit *Stjärnan från Betlehem,* juldidning för barn. Pris 40 öre.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm.
Telefon: 10 44 59. 10 54 73. Postgirokonto n:r 502 15.

INNEHÅLL:

Det sista ordet. — Gudrun Boqvist. — Minnesstunden. — Från Red. och Exp. — Från de utresande. — Från missionärerna. — Redovisning. — Insänd litteratur.

Stockholm 1936. Boktr. A.-B. P. A Palmers Eftr.

N:r 18. ÅRG. 41 25 NOV. 1936 PREN.-PRIS 2: 25

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

ADVENT.

Det faller ett skimmer på nattlig stig,
där släktena vandra i kvidan.
Den store tröstaren närmar sig
att löna den frommes bidan.
Ett sken sig tänder vid österns bryn,
en sång tycks komma ur fjärran skyn.
En väntan vaknar, en aning talar.
Advent! det ljuder i jordens dalar.

Advent det ljuder! Min själ, giv akt,
försov dig icke som mången.
Allt skall fullbordas som Herren sagt.
Nu nalkas oss änglasången.
Den stora högtiden randas ljus;
Må allt stå färdigt i hjärtats hus
att emottaga den höge gästen,
ty när han kommer, då börjar festen.

Carl Boberg.

Återskeu.

SE, DIN KONUNG KOMMER.

Matt. 21: 5.

Det kan hända, att konungen kommer till dig icke blott skänkande, vad du behöver, utan också begärande något av dig. Då han ville komma till Jerusalem, skickade han bud framför sig och bad om, vad han behövde för att kunna rida in i staden. Det kan hända, att konungen begär något också av dig. Och näst det, att vår konung Jesus Kristus själv kommer till oss och ger sig själv åt oss, är detta det bästa, att han i sin underbara nåd begär något av oss. Om någon riktigt fattig människa har en vänlig givare, som överhopar honom med godhet, och han så en dag kommer till den fattige och säger: Du har en sak, som jag tycker mycket om. Vill du giva mig den? Då gläder sig den fattige mannen över att få skänka något åt sin vänlige givare. Kanske den himmelske konungen begär något, som du skall uppgiva. Han, som på jorden var de fattigas förespråkare, begär kanske ditt guld. Gör som mannen, som ägde åsnan och hennes fåle, uppgiv det strax, då du förstår, att din konung behöver det.

Och ännu ett: Du skall mottaga honom inne i din innersta personlighet och uppgiva, vad han begär, men du skall ock göra detta med glädje. Såsom folket gick sjungande fram från Betfage till Jerusalem, så gå ock du sjungande i ditt hjärta under dina vardagssysslor: "Välsignad vare han, som kommer i Herrens namn."

(Fr. Hammarsten.)

Aug. Bergs Göteborgsbesök.

Den 17—23 okt. i år bereddes S. M. K:s vänner här en stor glädje och uppmuntran. Missionär Bergs första föredrag hölls å K. F. U. M., lördagen den 17:de i kretsen av kinalänkarna och några övriga deltagare. Dagen därpå ägde kinakretsens offerdag rum å Libanons lokal, som blev i det närmaste fullsatt med deltagare. Ledare för denna sammankomst var apotekare Karl Nilenius, som nu i egenskap av kretsens ordförande för första gången tjänstgjorde efter vår bortgångne förre ordförande, kyrkoherde Klingner. "I skolen ösa vatten med fröjd ur frälsningens källor" var det löftesord ur Es. 12, med vilket "offerdagen" inleddes av vår ordförande. En varmhjärtad hyllning ägnade denne samtidigt minnet av kyrkoherde Klingner, vilken med sällspord kärlek omfattat såväl S. M. K. som dess missionärer. Vid besök i Göteborg voro dessa mycket ofta kyrkoherde Klingners gäster. Innan missionär Berg började sitt föredrag, begagnade han tillfället att lyckönska kinakretsen till dess nye ordförande. Han förklarade med rätta, att uppgiften lagts i goda händer och önskade ordföranden mycket arbete under Guds välsignelse. I sitt innehållsrika, uppbyggliga föredrag, utlade därefter missionär Berg på ett originellt sätt texten ur Matt. 21: 33—46 om Herrens vingård med dess stängsel, presskar och vakttorn. Offret till S. M. K. uppgick till kr. 386:—*. Vid detta

* Två tillägg, ett på 130:— kr. och ett på 100:— kr., ha tillkommit senare. Anm. av red.

tillfälle medverkade på ett förtjänstfullt sätt med flera sånger den förstärkta "Wahlströmska kören".

Missionär Berg höll senare under veckan även föredrag vid en av K. F. U. M:s missionskrets för allmänheten anordnad missionsafton samt medverkade bl. a. vid ett kinakretsens syföreningsmöte. *B.*

I Östersund var anordnad en minneshögtid efter missionären fröken *Gudrun Boqvist* söndagen den 8 nov. Missionsförst. *Erik Folke,* fröknarna *Hanna Wang, Elna Lenell* och *Lisa Blom* talade. En stor skara vänner från staden och närliggande platser hade samlats. Luth. Bönhuset upplät för högtiden och vännerna där togo hjärtligt emot oss. Sångkören medverkade både på själva Minnesstunden och Missionsstunden på kvällen, till stor glädje för oss alla.

Vi tacka Gud för denna högtid och bedja att den må få vara en hjälp för Gudruns närmaste och möjligen hjälpa någon ung människa att på Herrens fråga: *"Vem skall jag sända"*, — kunna svara: *"Se, här är jag, sänd mig"*.

Vi fingo även besöka några andra platser i Jämtland och glädjas över de tillfällen som gavs att få träffa vännerna samt tala om vad Gud gjort, och vad Han nu utför, hemma och ute på missionsfältet.

Missionsförest. Erik Folke besökte den 14 och 15 nov. Norrköpings K. F. U. M. Gud vare tack för den stora insats K. F. U. M. får nåd att göra i missionsarbetet.

Kinalänkarna i Stockholm äro, *torsdagen den 3:e dec. kl. 7 e. m.*, inbjudna till Oscars Församlingshem, Fredrikshovsgat. 8, 1 tr. Alla hjärtligt välkomna!

Bed för försäljningen den 25 nov.! Till de vänner som äro i Stockholm rikta vi en varm bön: Kom till försäljningen.

Ännu finnes kvar en del av kalendern *Hans Stjärna i Östern,* samt boken om *Marys Hemlighet.* Mary var dotter till den för allt vårt missionsfolk så välkända doktorinnan Jane Guinness, född Sandeberg. Vi äro tacksamma för hjälp med försäljningen av dessa böcker.

Från de utresande.

Mina kära vänner därhemma!

Den vackra s/s Potsdam plöjer en bred fåra genom det blågröna vattnet. Från min plats på däcket kan jag följa denna linje så långt ögat kan nå. Det talar till mig om det som ligger bakom, hemlandet. Men starkare talar den likväl om den banade fåran mellan Edert hjärta och mitt hjärta. Med denna inre kanal som språkrör vill jag nu taga Eder med på färden mellan Colombo och Shanghai. Tillsammans vilja vi glädjas över naturens fägring och skönhet, över Guds godhet och barmhärtighet mot oss, som få tro våra synders förlåtelse genom Kristi blod. Men också lida och bedrövas, då hedendomens svarta dok faller över vår väg.

Ceylons yppiga vegetation med sin saftiga grönska breder ut sig framför oss. Den drivhusliknande värmen kommer växtligheten att frodas, men pressar oss nordbor. Förgäves spanar ögat efter granen, tallen, björken o. s. v. Allt är främmande. Vi ha kommit till en ny värld. Människorna tillhöra en annan ras, sederna äro annorlunda än dem vi äro vana vid. Värmen, växtligheten, allt verkar främmande och förbryllande. Men svårare än detta är, att i stället för korsets klenodium står här stora avgudatempel. Å ena sidan skria dessa om omätligt lidande och en intensiv dödskamp, å andra sidan de kristnas väldiga ansvar, då de svikit sin Mästares befallning att gå ut i *hela* världen och göra alla folk till lärjungar.

Här i Colombo möter jag den milde Budda för första gången. Genom en förhyrd bils försorg fara vi för att bese stadens sevärdigheter. Vår chaufför, en livligt gestikulerande indier, styr genast hän mot Colombos största buddisttempel. Vi stiga ur bilen och närma oss sakta den vackra byggnaden. En tempeltjänare står vid ingången och bjuder oss stiga in, efter det vi först hava tagit skorna av fötterna. Framme i templets fond urskilja vi konturerna av en ofantlig marmorstaty. Där sitter Budda på sin lotusblomma med ett ironiskt leende på sina läppar. Det är som om han sitter där och talar till mig: "Vad har du här att göra? Här är jag *ensam* härskare." Ångest griper mig. Min egen otillräcklighet parad med harm lägger sin förlamande hand tungt över mig. Men harmen försvinner snart och lämnar rum för en annan stark känsla och det är medlidande, den inre gripenheten, att jag mitt i all denna förvirring dock finner Guds fotspår!

Jag lämnar sakta templet. Då jag återigen ser dagsljuset känner jag en befriande lättnad. Men därinne i hjärterummet har något hänt. Det blöder! Hedningarnas nöd har blivit min nöd! "Det gjorde Gud!" Nu förstår jag något litet av den nöd för själarnas frälsning, som drev Hudson Taylor ut till hans kallelses land.

Färden går vidare. Vi ha lämnat Colombo och sätta kurs mot Penang vid Malacka halvön.

En natt då värmen var mer än vanligt tryckande och sömnen orolig väcktes jag av ett tropiskt åskväder. Naturen själv spelar huvudrollen i detta majestätiskt gripande skådespel. Ljungande blixtar korsa himlavalvet från öster till väster. Det smattrar, det sprakar, det dånar. Naturens obegränsade kraftresurser urladdar något av sin storhet. Denna episod för mina tankar in på Petrus' beskrivning av domens dag. "Då skola himlarna med dånande hast förgås och himlakropparna upplösas av hetta och jorden och de verk som äro därpå, brännas upp. Eftersom nu allt detta sålunda går till sin upplösning, hurudana bören icke I då vara i helig vandel och gudsfruktan."

Penang få vi endast tillfälle att se från hamnen. Djärvt reser sig Penang-klippan ur det mörkblå vattnet. Staden, som ligger inbäddad i en rik, lummig grönska, verkar så trolsk, när aftonrodnadens purpurskimmer sprider sin strålglans. "Aftonsolen sjunker bakom bergen. Rodnande i guld står aftonskyn." Ofrivilligt genljuder denna strof i mitt hjärta. Orden bli levande. Och när jag sakta nynnar på melodien, tycker jag, att den liksom smälter samman med orden och naturen till en varm, fulltonig treklang.

"Allt händer ombord", säger vår chefsteward en dag. — Det var sant, ty påföljande natt har en ny världsmedborgare blivit född på "Potsdam". Han reser till Manila, som fripassagerare. Varken pass eller fribiljett bereder honom någon större svårighet. Han är själv ett "levande" pass som slipper igenom kontrollen genom sin litenhet. Härav lär jag, att man kan komma långt genom att vara liten i sig själv!

Alla dessa "mellanstationer" till det stora landet i öster ha naturligtvis mycket att bjuda på, som väcker främlingens intresse. Men ändå förbli de bara bisaker för mig, ty tankarna kretsa spörjande och frågande om min kallelses land. Singapore med sin blandade befolkning, Manila med de finlemmade malajerna och sitt idealklimat, bidrager att intresset ökas och når höjdpunkten.

Nyårsdag! Vilken värld av minnen gömmer du icke för oss alla! Det är nyårsdag för mig den 6 oktober 1936. Jag bestiger Kinas jord för första gången. Kina! Landet om vilket tankarna ha kretsat och drömt. En levande realitet! Denna dag skall alltid stå inristad i mitt minne.

Av någon anledning skiljes jag från det övriga sällskapet. Jag har ett ärende att uträtta, innan det börjar skymma. Ensam går jag genom Hongkongs smala gator. Första gången ensam på Kinas jord! Vägen är dryg. Mörkret faller

hastigt på och det blir becksvart. Här och var flämtar ett matt, gulblekt ljus. Jag viker in på en sidogata för att få se riktigt kinesiskt liv. Larmet är öronbedövande. Runt omkring mig vimlar det av kineser. Ett och annat vasst ögonkast träffar mig. — Fast jag vet vägen väl, kommer jag dock miste i mörkret. Det blir mig omöjligt att finna huvudgatan igen. Det känns riktigt spännande i början, men snart gripes hjärtat av fasa över att ha gått vilse i ett främmande, okänt land. När förtvivlan är som störst möter jag på en av de trånga gatorna en europé. Aldrig har jag starkare förnummit ljusets evangelium. Ingen kan beskriva den glädje som lopp genom min själ, då min blick möter det "välkända" ansiktet. Det är Gud, som är ute och letar — efter mig! Kärleken söker! Så var det icke längre att irra omkring i ångest, utan med vännens hjälp söka upp den rätta vägen igen.

Det är nyårsdag för mig. Och budskapet är: Det letas icke blott efter dig utan även efter de i mörkret sittande kineserna. Gud är ute och söker. Kärleken söker. Ty är det inte just dessa, vår sargade korsnaglade Frälsare önskar, att uppsöka att leta upp, de vilsegångna bland Kinas millioner.

Det går en ilning av underbar glädje genom mig, då jag tänker på *min* "nyårsdags" budskap. Mitt i allt mörker och mitt i all vanmakt finnes en fast punkt. Jag är icke allena. Gud är ute och söker, och Han skall söka tills Han finner — Kina! I dag lyssnar jag tillsammans med herden på änglarnas budskap ur remnande skyar. "Se jag bådar Eder stor glädje!" Kina för Kristus.

Och glad är jag att mina fötter äntligen stå på Kinas jord. Här är min plats, ty här vill Gud ha mig.

Som en värdig avslutning på vår härliga resa till Kina låt oss ännu en gång lyssna till änglarnas budskap. Må var och en som läser detta ta det till sitt eget hjärta: "Se jag bådar Eder stor glädje." Kina för Kristus.

Arne Bendtz.

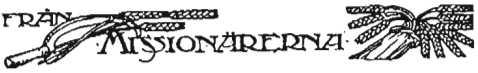

Gudrun Boqvists hemförlovning.

ISHIH d. 12 Okt. 1936.

Om jag ock vandrar i dödsskuggans dal fruktar jag intet ont, ty du är med mig; din käpp och stav, de trösta mig. Ps. 23.

Detta bibelord var det sista Guds ord jag hörde Gudrun säga, och då hon sagt det sa' hon: "Nu orkar jag ej mer, men de räcka." Ja, de räcka, då Han är med.

De sista veckornas erfarenheter äro som en dröm och jag har svårt att riktigt fatta ännu, att lilla älskade Gudrun är borta för alltid från oss här i Ishih, där hon var så allmänt älskad. Alla, alla, medarbetare, skolbarn, församlingsmedlemmar och hedningar, alla tala med sådan kärlek och saknad om henne. Hennes minne lever länge här, trots det, att hon varit här så kort tid, ty hon har utstrålat Jesu Kristi kärlek, som en ljuvlig vällukt kring sig, och kärleken förgår aldrig.

En lycklig kort månad fingo vi båda vara samman, men vi hunno på den korta tiden knytas fast samman. Trots sin ungdom hade Gudrun ett så gott omdöme och gav så kloka råd och var för den skull mig till ovärderlig hjälp. Alltid glad och solig och villig till allt, var hon den bästa kamrat, man kan tänka sig. — Vi hade några rätt arbetsamma veckor med att sätta allt i ordning här och få skolan ordnad m. m. Oerhört varmt var det också hela tiden och värmen pressade ju naturligtvis ner arbetskraften, men vi fingo ju vara så friska och tackade varje dag Gud för hälsan.

Den 18 sept. reste Gudrun till en by 30 li härifrån, där tältet var upprest för att vara där några dagar före vårt stormöte, då vi väntade Carl o. Ethel till oss.

Då Gudrun kom hem, talade hon om, att det varit oerhört varmt i tältet om dagen och sedan på nätterna mycket kallt men inte trodde vi då, att hon kunnat taga någon skada där. Hon klagade dock

ibland över, att hon kände sig mycket trött. Bloms kommo hit d. 22 sept., då var Gudrun kry, men trött. Den 24 sept. på f. m. talade hon åter om trötthet. Jag undrade då, om hon hade feber, men det trodde hon ej. Vid middagstid kom jag in i hennes rum, då låg hon. Jag rådde henne taga temp. och då sa' hon, att hon skulle gå till sängs. Temp. var då 39° och på kvällen 40° C.

Huru tacksam var jag ej att Bloms voro här. Vi rådgjorde samman om vad som var att göra. Gudruns säng bars från hennes sovrum till ett rum intill mitt, för att jag under natten skulle kunna höra, om hon behövde hjälp. Kl. 1/2 3 på natten kallade hon på mig första gången och sedan 2 ggr. till, då hade sjukdomen brutit ut. Nästa dag kallades genast läkare från Yüncheng, en dr. Liu, västerländskt utbildad skicklig läkare. Han konstaterade dysenteri och gav medicin. — Vi skötte henne noggrant efter doktorns föreskrifter. Sjukdomen var från början mycket hetsig och tisdag kväll d. 29 sept. kom läkaren igen. Mitt i natten kallades han, ty Gudruns hjärta tycktes börja krångla. Gudrun fick insprutningar för både sjukdomen och sömn, ty varken natt el. dag fick hon någon sömn. Hon var hela tiden så förunderligt stilla och tålig. Hennes sjukbädd var ljuvlig. Tacksam och nöjd för allt, var det en glädje kunna få ge henne den hjälp vi kunde. Läkaren stannade ända till fredag morgon denna gång. Carl Blom hade rest på torsdagen, och då såg det ut som om själva sjukdomen givit sig, men hjärtat var så svagt, att hon ej fick rubbas eller röra sig. — Till hjälp med hennes skötsel kom så Dagny Nordgren. Ethel Blom hade tagit allt nattvak och jag dagens gärning. — Den natten mellan fredag o. lördag var Gudrun mycket, mycket orolig och ville bara upp ur sängen så Dagny började förstå, att det gick mot slutet. — Varje morgon och kväll hade Gudrun och jag brukat ha en liten stund inför Guds ansikte. Fredag morgon var sista gången hon bad högt. Den bönen grep mig så, ty det var en enda lovsång över Guds godhet och huru nära Jesus var henne och så slutade hon bönen med orden: "Och så Jesus giv mig tålamod för denna dagen". — Hon som var så underbart tålig, ja, det kunde hon vara därför att hon fick kraften från Jesus själv. Var gång man sade ett bibelord till henne lyste hon upp, och sade det efter. — Då jag en dag sade, att om Gud kallar Dig hem Gudrun, så är det också bara kärlek, så sade hon så bestämt: "Jaa då!" Annars talade hon ej med oss om att hon trodde att hon skulle dö, mer än en gång vid sjukdomens början, då hon sa' att denna sjukdom blir lik Margits. (Margit Eriksson som fick hembud i nov. 1934).

Lördagen d. 3 okt., hennes sista dag började hon vara litet oredig allt ibland, men Guds ord förstod hon alltid då ett sådant talades till henne. En gång då jag kom in till henne, det var lördag middag, räckte hon som i ängslan höger hand emot mig. Jag började då sjunga: "Det finns en port som öppen står o. s. v. och Gudrun sjöng med så klart, "för mig, för mig står öppen ock för mig" och då jag läste Ps. 23 läste hon själv klart och tydligt vers 4. "Om jag ock vandrar i dödsskuggans dal fruktar jag intet ont ty du är med mig. Din käpp och stav, de trösta mig." Så sade hon "nu orkar jag inte mer men det räcker." Då Dagny o. jag som sutto vid sängen småsjöngo: Tryggare kan ingen vara, sade Gudrun, "tänk om vi skulle taga sångböckerna och sjunga."

Strax därefter kom Arvid och hennes sista rediga timmar fick han sitta vid hennes sida. Hon var klar nästan ända tills dödsarbetet begynte. Kl. 1/2 6 em. lördagen d. 3 okt. hämtades Gudrun av änglarna hem till sitt rätta fadershem. Vi som sutto vid hennes sida kunde inte annat än lova Herren för den stilla, ljuvliga övergången från död till liv. Oerhört smärtsamt var det dock att se honom, som hon höll så kär, på knä vid bädden och med bruten stämma säga: "Herren gav och Herren tog . . . välsignat . . . kom det under tårar, "vare Herrens namn."

— Tysta lämnade vi honom ensam i bön till Gud, som evad Han ta'r och vad Han giver samme Fader dock förbliver.

Lilla älskade Gudrun låg sedan så vacker i sin bröllopsklänning, en brud prydd för sin brudgum, sin himmelske brudgum. Det var en sådan vila och ljuvlighet över henne där hon låg med knäppta händer med vackert vita neriumblommor instuckna. Vi gjorde det vackraste vi kunde av de små möjligheter vi hade. — Söndag morgon kom kistan, en vacker värdig kista, och Gudrun lades så på sitt sista jordiska viloläger. Vid huvudändan stod en sjuarmad ljusstake och på båda sidor stora grenar av granatträd med mogna granatäpplen på, likaså en krans runt katafalken med granatäppelkvistar med mogna granatäpplen på. I vaser stodo blommor allt så vackert ordnat som vi någonsin kunde.

Då f. m. gudstjänsten i kapellet var över kom hela församlingen hit över till flickskolan och vi hade en liten minnesgudstjänst här ledd av evangelist Yang. Han utgick från Uppb. 7: 17. Han talade om en örtagårdsmästare, som med stor kärlek vårdade en särskild blomma i trädgården, vilken han älskade högre än alla de andra blommorna. Men så en dag kom trädgårdens herre och bröt blomman till stor sorg för honom som vårdat den. Till svar på hans, varför just den blomman? svarade trädgårdens herre: "Var hon inte min, och om jag vill att hon i min närhet skall sprida sin doft är det ej hennes rätta plats." Ungefär så var berättelsen i korthet tillämpad på Gudruns liv ibland oss. Hon hade här spritt ljuvlig väldoft, men nu ville Jesus ha henne än närmare sig till en välbehaglig doft.

Söndag kväll hade vi utlänningar en dyrbar stund runt Gudruns bår och Gud talade till våra egna hjärtan.

Måndag var en bråd dag för ordnandet före begravningen. Ethel och Dagny reste till Yüncheng, men Ida och Malte Ringberg hade på söndagen kommit hit för att vara oss till hjälp. — Ida och jag klädde Gudruns kista så vackert med rött siden och på locket lades ett stort cypresskors. — Goss- och flickskolorna samt medarbetarna skänkte Gudrun vackert textade standar av siden och tisdag morgon före avfärden till Chiehhsien samlades en stor skara människor på flickskolans främre gård dit nu kistan burits ut och där hölls ett allvarligt tal av äldste Hai, påminnande om Gudruns liv, och huru hon oaktat sin ungdom varit ett sådant exempel för alla. — Gudrun hade under dagarna i tältet talat om vikten av att vara beredd, ty Herren kommer snart och nu påminde äldste Hai om detta, och det blev för de lyssnande hedningarna en allvarlig väckelsepredikan.

Så ordnades processionen, goss- och flickskolorna i teten med sina skänkta standar, så kistan och efter den medarbetare och kristna och så våra kärror, vi som skulle följa med till Chiehhsien för begravningen. Skolbarnen och de kristna följde endast med en bit utanför stadsporten. Det var ett vittnesbörd för hela staden Gudruns begravning. Allt gick så förunderligt stilla och lugnt, just så som hela Gudruns liv var. Det var 48 bärare, som i tre lag byttes om att bära kistan den 3 mil långa vägen. I varje by vi vandrade igenom samlades skaror av människor och skolpojkarna som voro med och buro standaren och vi i vagnarna sjöngo kristna sånger och körer.

Arvid ville ej på något vis åka eller cykla, utan sida vid sida med kistan gick han hela vägen i den brännande solen. — Nära Manaos by slöt Manao sig till begravningsföljet. Bortåt 5-tiden på e. m. kommo vi till Chiehhsien, där redan en hel del av kamraterna samlats och under dagen haft bråtT med att binda kransar. Många vackra kransar fick älskade Gudrun. Gerda hade kommit från Loyang och haft härliga blommor med sig därifrån.

Femton av oss kamrater voro samlade för att i Chiehhsien följa Gudrun till hennes sista vilorum. Det var en så stilla, ljuvlig jordfästning. Allt, allt så likt Gudrun själv.

Wille Bergling jordfäste Gudrun och talade så gott om Gudrun men bäst av

allt om att uppståndelsens hopp lyste över graven, att vi alla som tro skola uppstå till liv. — Vår kineskvinna, som hjälper oss i huset, vittnade så frimodigt om huru Gudrun under de år hon varit här ständigt varit ett exempel i anspråkslöshet, kärlek och saktmod.

Sedan vi återkommit från kyrkogården var kinesmiddag anordnad för både utlänningar och kineser, och nästan omedelbart efter den började Yüncheng- borna m. fl. att återvända till sina olika uppgifter.

Nästa morgon vände vi från Ishih åter. Det var oerhört tomt att komma hit tillbaka och ensamt är det visst mer och mer. Jag saknar Gudrun över allt. — Alla här äro så rörande rara i att visa mig kärlek och uppmuntra mig i min ensamhet. — Herren Jesus har jag fått erfara så nära dessa dagar och himmelen är ju kommen ibland oss. Skolbarnen visa på många vis huru Gud genom Gudruns bortgång fått tala till dem, och kärlekens och fridens Ande är så stark.

Så talar hon ännu fastän död och vi som äro kvar ha fått en ny sporre till att efterfölja deras exempel som genom tron vunnit kronan.

Lisa Gustafsson.

Brev från Lisa Gustafsson.

(Forts. fr. föreg. n:r).

Under denna långa tid av yttre oro och därmed också oordnade förhållanden här har det blivit en hel del svårigheter, som det behövts Guds stora nåd och hjälp till att reda upp. Gudrun och jag ha dessa dagar haft många anledningar att gemensamt söka Herrens hjälp och ledning. Och Han har lovat att leda, där vi gå bedjande fram.

Efter några dagar hade vi fått vårt lilla hem, och skolans lokaler riktigt bra i ordning, och nu ha vi en hel skara barn, som med glädje tagit in där. Oftast är det väl så, att lika roligt som barn tycka det är att vid en termins slut få slippa ut i friheten, lika roligt är det att sedan vid höstens början få återgå till det ordnade skolarbetet.

Vilken glädje var det ej att åter fira gudstjänst här, men i ett nytt och värdigt Herrens hus. Det kändes så i hjärtat att stiga in i detta vackra kapell, vilket Hahnes under många år arbetat och bedit för. Det var ju liksom deras avskedsgärning till församlingen. Kapellet är luftigt och rymligt. Nu under bomullsskörden ha dock folk bråttom, och vid söndagens gudstjänst var det ingen stor skara samlad. Kärt var det dock att känna de flesta av dem som kommit.

Ack, att Herrens Ande denna höst finge komma och röra vid hjärtana och uppväcka till mer nit och iver för både den egna själens nöd och för dem, som ännu vandra i okunnighet om Livets väg. Vi behöva en genomgripande väckelse här liksom över hela vårt fält. O, att den komme snart! Bed för barnen i våra skolor och för vår församling, att här må bli ett andligt uppvaknande och en förnyelse!

Att åter få leva i en värld med unga människor omkring mig kännes som en stor förmån. Det är ett ansvar men ock en stor glädje. Må skoltiden för dem alla bli en tid då de helt vinnes för Gud. Ett hjärtligt tack till var och en som minnes oss här i förbön.

En hjärtlig hälsning från oss här i Ishih.

Eder tacksamma
Lisa Gustafsson.

INNEHÅLL:

Advent. — Se, din konung kommer. —Aug. Bergs Göteborgsbesök. — Från Red. och Exp. — Från de utresande. — Från missionärerna.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm.
Telefon: 10 44 59. 10 54 73. Postgirokonto n:r 502 15.

Stockholm 1936. Boktr. A.-B. P. A Palmers Eftr.

N:r 19. ÅRG. 41 10 DEC. 1936 PREN.-PRIS 2: 25

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

BÖNENS VÄSEN OCH VIKT.

Av pastor C. Havig-Gjelseth. (Ur For Fattig och Rik.)

Lär mig att bedja, Gud, lär du mig bön!
Giv du mig barnets tro, lär du mig bön!
Att själar dragas må, att dig de kunna nå,
frälsning vid korset få. Lär du mig bön!

Det är en gripande sång. Författaren anade säkerligen litet av bönens möjligheter och kände säkert en helig längtan och en djup trängtan efter att komma litet mera in i bönens helgedom.

Det gäller ju också en viktig sak. Det talas mera om bön i evangelierna än om församlingen, mera om bön än om dopet, mera om bön än om nattvarden, mera om bön än om himmelen. Så viktig är den, och så framskjuten plats har den fått i Guds ord.

Tidsåldrarna skifta, de yttre formerna för gudslivet förändras, men bönen och dess lagar äro alltid de samma.

Det är en tyngdlag i naturens värld, som drar ner. Men det finns en lag i andens värld, som lyfter upp. "De som vänta efter Herren få ny kraft, lyfta vingarna som örnar". Det är litet bön idag i förhållande till vår omfattande och stora kristliga verksamhet. Vi tro på duktiga predikanter, goda predikningar och stora organisationer. Vi ha många fester men få fastor. Vi leva ett brådskande kristenliv.

Vi behöva alla en ny kurs i bönens skola. Det finns djupa och rika schakt i bönens gruvor, som vi aldrig nått ned till.

Det är intet ämne i Guds ord, som har tuktat och ödmjukat mig så mycket som detta om bönen. Här har Gud lagt en guldnyckel i min hand,

som ger mig tillträde till Guds skattkammare och gör mig allsmäktig, om jag bara ville bruka den, och så begagnar jag den så sällan.

Hur är det med dig min läsare? Visar din bönetermometer varmt, ljumt eller kallt? Känner du smärta över den köld, som råder i ditt böneliv? Skola vi icke idag sucka innerligt till Gud och säga: "Herre lär mig att bedja! Tänd bönens heliga eld på nytt i min själ"!

Om Gud med denna lilla artikel kunde få visa dig bönens möjligheter och väcka längtan efter ett innerligare böneliv i din själ, så att bönen bleve ditt livs element, då skulle ditt liv bli rikare och få ett djupare innehåll, och då hade dessa blad icke skrivits förgäves.

*

Låt oss då först få klarhet i vad det är att bedja, vad bön är för något. Ty vi äro väl alla på det klara med att icke allt, som kallas bön, är bön. Vad är det då att bedja?

Det är icke att rabbla upp en lång utanläxa av ord och meningar. Så göra muhammedanerna fem gånger om dagen, när de släppa sitt arbete och förrätta sin bön. Det är, vad hedningarna göra, när de bruka många ord. Det är, vad katolikerna göra, när de för varje pärla i sitt radband läsa ett Ave Maria och för var tionde pärla ett Pater Noster. Det är också, vad många lutheraner och reformerta göra, när de rabbla upp ett Fader vår. Men den som har varit vittne till sådana övningar är snart på det klara med att detta icke är bön, om det också kan verka gudligt. Vad är det då att bedja?

"Det är att tala enfaldigt med Gud i sitt hjärta, klaga sin nöd för honom och med allvarlig längtan söka något hos honom." Så definierade Pontoppidan bönen, och det är en träffande förklaring. Bönen är samtal med Gud, enkelt och rättframt, som barnet talar med far och mor. Jesu mor sade till Jesus: "De ha icke något vin." Det var bön.

Biskop Heuch berättar om en gosse någonstädes, som icke fick konfirmeras, därför han kunde så litet. I sin nöd bad gossen: "Herre Gud, du som är så stor, kan du icke hjälpa mig, som är så liten". Han fick gå fram.

Man har kallat bönen för själens andedräkt, som begynner, så snart en människa är väckt till liv i Gud, den andliga luftström, som betingar och betecknar livsförbindelse med Gud. Det är den väcktes första livstecken. Då Saulus hade kommit i syndanöd, sades det om honom: "Se, han beder".

Bönen är själens öppna mun, som söker den andliga födan. Som fågelungen öppnar munnen, som maneten sträcker ut sina fångstarmar och som barnet söker mors bröst, så söker den väckta själen Gud i bön. Med rätta har man kallat de kristna för bönefolk och bönemänniskor. Det är ett vackert och betecknande namn. Måtte vi också leva efter det namnet!

Bönen yttrar sig på olika sätt. Det lära vi i Psaltaren, som är Bibelns stora bönbok. Den kan vara bön om hjälp i andlig nöd, bön om frälsning, syndernas förlåtelse och rening. Det är sådan bön, som möter oss i Bibelns botpsalmer. Det kan vara bön om hjälp i timlig nöd, hjälp mot fiender, hjälp i trångmål, fattigdom, sjukdom

o. s. v. Det kan vara tacksägelsebön, då man tackar Gud för hjälp och välgärningar, både timliga och andliga. Sådana böner finna vi i Bibelns tacksägelsepsalmer. Det kan också vara tillbedjan. Man uttömmer sitt hjärta för Gud i: Helig, Helig, Helig är Herren. Man beundrar honom och ger honom ära.

Alla dessa nämnda former för bön gälla ju en själs personliga förhållande till Gud, från den djupaste nöd till den högstämdaste lovsång och tillbedjan. Men bönen har också en annan form, förbönen, där man lyfter andra med deras nöd och trångmål upp till Gud.

Men varför skola vi då bedja? Många fråga så, och mena då, att Gud ju vet allt, vad vi behöva, redan innan vi bedja om det. Han är ju kärlek och har lovat att sörja för oss. Varför skola vi då bedja?

Svaret på detta är, att Gud har befallt oss att bedja, och ett gott barn gör, vad Far säger, utan att fråga varför. Det skulle väl vara naturligt för oss att göra hans vilja. Inte sant? Därnäst bedja vi därför, att vår egen och andras erfarenhet har lärt oss, att Gud hör och besvarar bön. Vidare därför, att vi ha vår Herres och Frälsares exempel. Han bad ofta. Han har efterlämnat åt oss en förebild, på det att vi skola vandra i hans fotspår.

Men den egentliga grunden för vår bön är vår trängtan efter gemenskap med Gud. Varför andas vi? Därför att vi måste ha luft för att kunna leva. Varför bedja vi? Därför att vi leva ett andligt liv, och därför att bönen är en livsbetingelse för detta liv. Utan bön kommer livet att tyna bort och dö. Med andra ord: Bönen är en nödvändig förutsättning för att kunna bevara det liv, som är begynt i en väckt själ.

Men är då svar på bön möjligt? Är det möjligt för oss människor att komma i förbindelse med Gud? Låt oss genast komma på det klara med att det finns många gåtor i förbindelse med bönen, som vi icke förmå lösa. Men det behövs icke heller, lika litet som vi behöva förstå elektriciteten för att vrida på strömbrytaren och få ljus eller kraft. Låt oss göra detta klart för oss. Men för den, som har tänkt litet på detta spörsmål, om vi kunna komma i förbindelse med Gud, är frågan närmast barnslig.

Jag kan sitta i Oslo och tala med mina vänner i Vadsö, i Bergen, i Köpenhamn och i New York. Jag kan höra och känna igen deras röster, och jag kan få se dem, om jag betalar för det. Och detta utan ens en tråd som förbindelseled. Skulle då någon på allvar kunna fråga om jag kan komma i förbindelse med Gud och Gud med oss. Skulle han, som giver örat, icke höra? Skulle han, som skapat ögat, icke se? "Den allsmäktige Gud? — —

Det finns band mellan en mor och hennes barn, som vi varken kunna se eller förstå, men vi erkänna likafullt, att de finnas. Det finns band mellan Gud och hans barn, som vi icke heller kunna förklara, men de finnas. Det kan icke förklaras, men det kan erfaras.

Gud har befallt oss att bedja. Han har lovat att svara på våra böner. Erfarenheten har lärt oss om och omigen, att detta är förhållandet. Tvivlar du på det, så börja i dag att bedja,

och då skall även du finna, att förbindelse med Gud är möjlig för den som söker honom. Och emedan Gud har givit oss tillträde till nåden, så "låtom oss med frimodighet gå fram till nådens tron, för att vi må undfå barmhärtighet och finna nåd, till hjälp i rätt tid."

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Försäljningen för vår mission den 25 nov. blev ett ämne till stor tacksamhet. Ja, vi kunna säga att våra hjärtan jubla mot levande Gud.

Från vänner utifrån hela landet hade kärleksfulla gåvor kommit rikligare än någonsin förr. Och så sände Gud köpare med villighetens ande. Slutresultatet blev också större än något år förr. Nämligen Kr 5,303 : 37 netto.

Av Herren är det skett, men ett under är det i våra ögon. Till Eder alla, som i förbön, kärleksfullt arbete och offergärning medverkat, säga vi ett innerligt tack.

Herren har tänkt på oss, han har välsignat, och han skall allt framgent välsigna.

Missionstidningen Sinims Land anmäler i detta nummer sin 42 årgång. Det är med stor tacksamhet vi tänka på alla som under gångna år prenumererat på tidningen och arbetat med spridandet av densamma. Nu återkomma vi dock med bönen om hjälp för det nya året.

Gud välsigne var och en som vill stå med i missionsgärningen även på detta sätt.

Den som prenumererat direkt på posten bedja vi observera att vår tidning heter

Missionstidningen Sinims Land. Förövrigt hänvisas till prenumerationsanmälan på sista sidan av detta nummer.

En vän har insänt följande:

Gud välsigne "Sinims Land"!
Måtte den alltfort få vara
fyrbåk, vilkens strålar klara,
lysa över hav och land,
vårdad av Guds faderhand.

Gud välsigne "Sinims Land"!
Med sitt budskap ifrån Kina,
där nu orosstormar vina,
samt från såningsmän, Gud ställt,
uppå detta hårda fält.

Gud välsigne "Sinims Land"!
För det budskap den oss bringar,
Som en segerton det klingar,
inte blott från Kinas land,
utan och från hemlandsstrand.

Bönemötena. Vi meddela att bönemötena i Betesdakyrkan och på expeditionen sluta för året från och med den 8 dec.

Observera! Den 30 nov. kom en gåva från Umeå på 50:— kr. under ofullständig adress. Som ingen avsändare var angiven äro vi ej vissa om att gåvan var avsedd för vår mission. Skulle så ej vara fallet äro vi tacksamma för ett meddelande.

Hans Stjärna i Östern. Ett hjärtligt tack till alla dem som hjälpt oss med vår kalender. Till vår stora glädje kunna vi nu meddela att den är slutsåld.

Inackordering på Missionshemmet, Duvbo.

På Svenska Missionens i Kina missionshem i Duvbo mottages inackorderingar för längre eller kortare tid. Hemmet är beläget i närheten av såväl Sundbyberg som Råsunda. Goda kommunikationer till huvudstaden.

För vidare upplysningar torde reflekterande vända sig till fru Augusta Berg, Missionshemmet, Duvbo, *Sundbyberg.* Tel. *Duvbo 13.*

På stormöte i Hancheng.

Från Hoyang, min gamla station, där jag denna gång är på genomresa ett par dagar utan att tiden är upptagen av möten, torde några rader om min färd hittills lämpligen kunna sändas.

Uppbrottet från Shanghai skedde, för att jag skulle hinna fram till Hancheng i tid för ett stormöte där, något tidigare än vad jag först beräknat. Vi kommo till Shanghai på torsdagskvällen. Fredagen fick jag tillbringa i tullhuset för att få igenom de paket, som medsänts till missionärerna. På lördagen, den 10/10, var nationell helgdag, då alla större affärer voro stängda, och på söndagskvällen började Judith Hultqvist och undertecknad vår resa till vår missions fält.

Resan till Tungkwan gick synnerligen snabbt. Enligt uppgifter vi fått i Shanghai skulle denna del av resan taga drygt två dygn, så att vi ej kunde beräkna vara i Tungkwan förr än på ondagsmorgonen. Förbindelserna voro emellertid bättre och snabbare än vad som uppgivits och vi kommo fram redan kl. 15:30 på tisdagen. Till vår stora och glada överraskning voro Malte Ringberg och Gerda Gustavsson och mötte oss vid tåget. Ringberg hade planerat en resa, så att han skulle kunna möta oss, och Gerda Gustavsson kom, utan att veta om tiden för vår ankomst, att passera genom Tungkwan just då.

En ricksha med dragare.

Enligt resplanerna skulle jag påföljande dag ha åkt buss till Tali och dagen därpå till Hancheng. Emellertid hade bussen, som gick mellan Tungkwan och Tali, gått sönder, så att vi i stället måste hyra tre rickshas, en för sakerna, en för evangelisten, som kommit för att möta mig, och en för mig själv. Vi fingo ej veta om missödet med bussen förr än vid 1/2 12 tiden och hunno därför ej fram till Tali på dagen. Det är ungefär 5 sv. mil mellan Tungkwan och Tali, och

---

Missionsdagar i Örebro voro anordnade lördagen och söndagen den 21 och 22 nov.

Missionsförest. Erik Folke och fröken Lisa Blom fingo förmånen att vittna om Herrens verk i Kina och i hemlandet.

En stor skara vänner hade samlats, och vi tacka innerligt Gud för kärlek och gemenskap i missionsgärningen.

vägen var mycket gropig. Därför gick det ej för de tre kineserna att dra fram våra rickshas innan det blev mörkt.

Påföljande dag var jag emellertid framme i Tali vid 1/2 10 tiden och mottogs med sång av gosskolans elever på yttre gården samt av flick- och kvinnoskolans elever på en av de inre gårdarna. Så bjöds jag på frukost av fröknarna Ingeborg Ackzell, Thyra Lindgren och Hanna Lundberg, som ha sitt arbete på denna station, och fortsatte, efter ett par timmars samvaro med dem, i kärra dragen av en mulåsna mot Hancheng. Hanchengbussen gick nämligen ej, utan jag fick använda det gamla vanliga fortskaffningsmedlet. — Om jag fått resa med buss skulle jag ha varit framme i Hancheng på torsdagskvällen, d. v. s. samma kväll som samlingen till stormöte där skedde. Nu kom jag ej fram förr än vid 12-tiden på lördagen, men fick ju i alla fall deltaga i stormötet på lördagseftermiddagen och på söndagen, vilket var mycket glädjande och uppmuntrande.

Det var mycket roligt att få vara i Hancheng dessa dagar. Vi voro ej mindre än 9 svenskar där: Martin och Birgit Bergling samt deras två pojkar, Bo och Kurt, Ida Söderberg, Astrid Löfgren, Carl-Gust. Nordberg, Arvid Hjärtberg och undertecknad, och det var givetvis en stor glädje att få vara samman med så många av de våra. En stor glädje var det också att få träffa så många av mina vänner sedan min arbetsperiod i detta distrikt. De voro vänliga nog att säga att jag har åldrats högst betydligt under de 14 år, som gått sedan jag lämnade distriktet, och visade sin kärlek och tillgivenhet på så många sätt. Och mötet var också så uppmuntrande. Trots det att vetepriset var sex gånger priset för ett år sedan, så att många av våra kristna med oro frågade sig huru de skulle få sitt dagliga bröd, insamlades vid stormötet ej mindre än 150 dollars för verksamheten i församlingarna. Vid nattvardsgången kl. 7 på söndagsmorgonen deltogo omkring 240 nattvardsgäster (en tredjedel av antalet nattvardsberättigade) och hela stormötet var präglat av en kärlekens och fridens stämning. Arbetet har ej varit fåfängt, uppoffringarna ha ej varit förgäves. Guds verk i dessa trakter har gått och går framåt. Det var en stor glädje att få vara med och se det i Hancheng, och det gav anledning att tacka Gud och fatta mod.

Såsom redan nämnt är jag, då detta skrives, i Hoyang på genomresa till Shanhsien, Ho., där jag också skall få vara med om stormöte. Må Herren även där låta oss få se något av sin storhet och makt, och må han skydda och bevara på resan. Med hjärtliga hälsningar till Sinims Lands läsekrets.

Eder för förbön tacksamme

Martin Lindén.

Hoyang den 23/10 1936.

Genom nöd och trångmål.

Utdrag ur brev från missionär Carl F. Blom.

Yuncheng, Sha. den 22 okt. 1936.

— — —

Nödtiden synes nu vara nästan oundviklig igen, ty vetet som såddes, här i trakterna, har i det närmaste dött ut antingen av torkan, eller genom att masken frätt på fröna. Höstskörd blev så gott som ingen vad säd beträffar, så att man nu ej kan köpa hirs eller majs i marknaden. Att under dessa förhållanden tänka på nödhjälp är hopplöst, även om vi hade medel, vilket vi ej ha, men om vi hade något att hjälpa till med vid bibelkurser och i skolor, så skulle det både underlätta vårt arbete och bli en hjälp för de troende. Nu hålla de på att taga barnen ur skolorna, ty de kunna ej betala hushållsutgifterna. — — —

Stormötet i Yungcheng var synnerligen gott i alla avseenden, och en glädje var att älste Hai från Ishih, som nu den sista tiden ej tagit emot lön av missionen, utan arbetat på egen sold med sådana små bidrag som församlingen (eller en-

skilda troende) kunnat ge honom, gjorde en god insats. Han har sedan varit med i Chiehhsien och Yungtsi samt har bjudits av Yuhsiang-ledarna och lovat komma dit den 1 nov. Han talade synnerligen väckande och manande både till direkt andlig uppbyggelse och till upplivande av givandet till församlingens behov, särskilt genom tionde. Många rördes till tårar över sin försummelse. Han fick till stånd arbetsföreningar för församlingens behov, dels som samling till syförening, dels att ge vissa timmars arbete i hemmet var vecka. — — —

På grund av att tältbudgeten ej fylldes i fjol ha vi måst draga in på den verksamheten i höst. Jag har i stället sökt ordna med bibelkurser på landet med både nyomvända och äldre troende. Församlingsrådet i Yuncheng tog upp den frågan på allvar, delvis emedan de underhålla en tältpredikant och på dr Lius förslag (han valdes till ordf. i församlingsrådet) beslöt det att hela Yuncheng-fältet skulle uppdelas i 10 områden. Den ene tältpredikanten reste först till den längst bort belägna kretsen och ordnade för kursen där, plats o. s. v. samt den nödiga, personliga uppmaningen till de troende, män och kvinnor, att samlas till en veckas studium av ordet. Sedan kommer den andre tältpredikanten

Hungrande mor och barn.

En bröllopsresa i Honan.

"Du blev den faderlöses hjälpare." Ps. 10: 14.

Under år som gått har det inte blott varit min egen erfarenhet utan jag har också sett andra faderlösa, som fått hjälp av Herren. "Änkors försvarare är Gud i sin heliga boning." Av de tretton änkor, som jag haft närmare beröring med har man i deras liv och erfarenhet för-

Två änkor.

nummit den Allsmäktiges vakande öga och verksamma hand. Exempelvis må nämnas en ung fru O. Hon är en ung kristen änka med fördelaktigt utseende. Alla barnlösa änkor äro i synnerhet utsatta för våld och list, i stort beroende på att de anse en sådan snarare vara ett hinder, som inte kan bidraga till familjens välfärd. Lyckas de därför med eller mot hennes vilja att kunna sälja en sådan, är mycket vunnet. I detta fall gjordes ett försök i den riktningen. O U-feng låg och sov, då dörren slogs upp och tolv beväpnade män kommo in i huset, rullade henne i täcket, bar henne ut och band henne på en vagn. Komna till flodstranden sökte hon komma loss och försvinna i vattnet. Detta hade de förutsett och sörjt för att det inte skulle kunna hända. Dessutom slogo de henne så att hon skulle förhålla sig stilla. Hon insåg också allt för väl att det var klokast att förhålla sig stilla och lugn. Komna till ort och ställe var allt ordnat för bröllop. Då hon passerade dörren kastades en metallring över hennes huvud, och så fördes hon till familjealtaret, där himmel och jord tillbedes gemensamt av båda kontrahenterna. Hon kände att som kristen kunde hon icke knäfalla där. Stötte så omkull det hela, så att de fem sädesslagen m. m. spriddes omkring på marken. Med alla åskådare i närheten kunde detta inte räknas för vigsel och hon fördes ut igen. Herren hade bland de kristna i hennes by väckt medlidande med henne, och med vår evangelists hjälp var hon snart åter i sitt förra hem och denna nattliga resa ett minne blott. Bedjen för denna unga änka, som har många likar, fast alla inte äro så frimodiga som U-feng var. Där evangelium är känt, är det nu inte så svårt för dessa änkor. Tänk vad vi i ett kristet land ha mycket att tacka Gud för.

"Hans namn skall vara: Underbar i råd, Väldig Gud, Evig Fader, Fridsfurste." Jes. 9: 6.

Maria Pettersson.

---

och de två bibelkvinnorna dit och sätta igång med arbetet, under det den förste predikanten flyttar sig till nästa krets och förbereder nästa kurs där, och efter en vecka går han vidare och de 3 kursledarne komma dit. Det blir ej mer än 10 eller 15 li (= c:a 3/4 mil) mellan varje samlingsort, så att resorna medföra inga svårigheter och de troende behöva ej gå mer än några li i allmänhet till sin samlingsplats. Vi ha sökt få samma metod i användning i Chiehhsien och Yungtsi (på den senare platsen, när församlingens tältarbete upphör efter Jul) och jag hoppas att det skall bära god frukt.

FRÅN MISSIONÄRERNA

En elevs vittnesbörd.

Låt mig få berätta om hur Gud lett mig hit till Evangelist-Seminariet. Min far är en kristen, men jag kände ändå ej mycket till kristendom och evangelium. Så kom Ishih församlings predikotält för två år sedan till vår by, och far var den som tog emot tältfolket, och tältet slogs upp på vår tomt. Byfolket var avogt stämt mot arbetet, och jag var i mitt hjärta ett med dem, men då predikanterna voro gäster i vårt hem, kunde jag för skams skull ej visa mina känslor. Ledaren för arbetet uppmanade mig att bli en kristen. "Vad har det för fördel med sig?" — blev min fråga. Han skaffade mig då en Bibel och bad mig läsa. Läsningen av Bibeln och mötena gjorde intryck på mig. Jag fick en gryende förnimmelse av att det var Sanningen jag läste och hörde om. Men jag ville ej erkänna sanningen och böja mig för den. Tiden kom då tältet flyttades bort, och min Bibel lades unden — för ett års tid. Så kom våren 1936. Kommunisterna kommo till provinsen. Sinnena blevo uppjagade. Det rådde allmän oro. Jag begav mig då till Ishih missionsstation. Jag hade en förnimmelse av att det skulle vara tryggt att vara där, fastän jag inte ville bli en kristen.

Men nu fortsatte Gud verket i min själ. Jag träffade åter ledaren för tältarbetet i min by. Han fortsatte sina påverkningar och nämnde ofta versen Joh. 3: 16. Det gjorde inte så djupt intryck på mig, förrän han en gång bad mig tänka på att Guds kärlek inte var blott för världen i allmänhet utan för mig personligen. Då såg jag på en gång hur ryslig jag varit, och hur oändligt god Gud var. Hur oändligt tåligt hade han inte kallat mig — genom far — genom att tältet kommit till min by — genom att jag nu fått komma till missionsstationen. Och vad ville jag göra? Jag ville inte veta av en sådan kärlek. Jag ville gå min egen väg. Jag älskade synden och världen i stället för denne nådige Gud. Vad skulle det bli med mig? Oroligheterna skulle kanske gå över och jag gå tillbaka till det vanliga livet — och gå evigt förtappad. Nej, jag måste nu söka Guds nåd och bli Hans för evigt.

Och så blev det. Jag fick mina synders förlåtelse och blev Guds barn genom Jesus Kristus. Jag fick nu vara med om dopklass och blev döpt. Jag stannade ännu på stationen för att lära mera och vara med litet i arbetet. Men jag längtade efter att lära känna Guds ord och om möjligt få göra arbete för Honom. Jag började bedja Gud om den saken. Och då jag fick höra om att Evangelist-Seminariet kallade in nya elever, blev det min bön och längtan att få komma med. Och i sin kärlek öppnade Gud vägen.

Så löd vittnesbördet från en av de nya eleverna i vårt Evangelist-Seminarium.

Käre läsare, vill du ej vara med och bedja om att både denne elev och hans kamrater må bli utrustade till arbetare i den myckna skörden.

Yuncheng den 15/9 1936.
Wilhelm Bergling.

Kära missionsvänner!

"Varför larma hedningarna och tänka folken fåfänglighet?"

Det är länge sedan jag sände Eder en synlig hälsning i S. L., varför jag, ehuru dagen redan är långt framskriden, ville skriva ned några rader i kväll, då jag känner mig starkt manad därtill. Jag ville draga Edra tankar till detta avgudadyrkande folk, på det att Ni djupt må känna nöden och plikten och ansvaret att med uthållighet och kärlek kämpa för dessas frigörelse och räddning, som vandra i mörker och dödsskugga. Hjärtat snärjes ihop vid åsynen av och tanken på allt det elände, som deras gudsdyrkan medför. Det är ett mörker tjockt och ogenomträngligt för allt utom för evangelii ljus, som framstrålar Jesu Kristi härlighet. I det ljuset är liv, och det ljuset har makt att genomtränga och segra över

all mörkrets härsmakt. Kära vänner, glömmen ej Chiehsien med dess ständiga stora marknader med teatrar i samband med avguderi och ty åtföljande laster och synder!

Det är dagen före den åttonde kinesiska månadens femtonde dag. Då förberedes det till fest i varje kinesiskt hem, ty den femtonde är skördefesten, den största av höstens högtider. Då besöker man släkt och vänner, äter tillsammans; i de hedniska hemmen tillbeder man förfädernas andar, man dyrkar månen, man ger varandra gåvor av frukt och dylikt. Då fröjdar man sig, kanske allra mest emedan man då får äta god mat, ty det tycker kinesen om.

Men i ett hem här på vår gata helt nära missionsstationen ordnas ej för glädjefest. Där råder sorg och gråt, dock ej klagan och jämmer och rop, som när hedningarna begråta sina döda, men det är en kristen moders djupa sorg över att hennes 26-årige son i dagarna har genom döden tagits ifrån henne. Han får nu där hemma hos Herren Jesus fullgöra den tjänst åt Honom, som han så gärna ville göra härnere, men som det icke förunnades honom att göra. Ett par gånger försökte han att utbilda sig för evangelistens tjänarevärv här men måste avbryta studierna för klenhets skull. Han har nu varit sjuk, men vilade så stilla i Frälsarens armar, tills i lördagskväll hans ande svingade sig uppåt, friad ifrån lidandets börda. Hans mor är vår kära bibelkvinna, fru Poppel. Hon är förkrossad i sin sorg, ty de voro så ett i anden de två. Dock — igenom sorgens dunkel strålar en hoppets stjärna: "Vi skola återse varandra i vårt rätta fadershem. Där är hopp för oss, som älska Herren Jesus och tro på Honom. Jag vet, att han nu är så lycklig hos Herren, och han har det så bra, men för mitt hjärta känns det ändå så tomt." Vilken skarp kontrast emot en hednings död, då allt är mörker och förtvivlan! Det är glädjebudskapet om evigt liv och frälsning de behöva. Intet annat kan lysa upp en hednings mörka värld.

Det har varit en lång, torr och het höst. Så sände Gud i sin nåd ett ljuvligt, stilla regn med svalka och vederkvickelse för såväl människor och djur som för den törstande jorden. Hedningarna gingo då i procession gata upp och gata ned i staden med buller och larm, trummande, blåsande instrument, slamrande med cymbaler, somliga gående, andra i bärstol och åter andra ridande. Väl må man fråga: "Varför larma hedningarna?" Vad var meningen med allt detta? Jo, man måste visa gudarna sin tacksamhet, för att de sänt regn. Så tillbad man i templen och offrade och brände rökelse. Med i processionen gick en ung man. Ifrån hans ansikte strömmade blodet ned över hans kläder. Hans fader hade av tacksamhet till gudarna offrat sin sons fägring, i det att han hade stuckit en lång pinne igenom hans ansikte, in genom den ena kinden och ut genom den andra, så att den satt mellan båda käkarna. Hela hans ansikte var vanställt, men både far och son anses nu genom sin stora hängivenhet ha vunnit gudarnas särskilda bevågenhet, varför de i ett kommande liv vänta stor belöning.

Vänner, har icke hedningens offersinne något att lära oss kristna? Han är villig att offra det käraste och bästa han äger för att möjligen därigenom blidka och behaga de döda gudarna av lera och sten. Vad har *du* offrat för den Gud, som *älskar dig så* högt, att Han har givit sin Son till försoning för *dina* synder, som sökt dig för att få frälsa dig, och som alltid lever för att bedja för *dig?* Har *du* givit Honom ditt liv för tjänst åt Honom, dina gåvor, dina krafter, din tid, dina pengar? Han *allena* är värdig, och Han är värd, att du ger Honom *allt*.

"Allt för Jesus, allt för Jesus,
Han, som gav Sig själv åt dig
Han, som för att få ditt hjärta
Gick den mörka dödens stig."

"Allt för Jesus — ljusa drömmar,
Tankekraft och ungdomsglöd,
Vig åt Honom, hjärtats Konung,
Och bliv Hans i liv och död."

"Allt för Jesus! Allt du vinner,
När hans kärlek blir din lag,
Och allt ljusare blir livet,
Helgat blott åt Hans behag."

"Allt för Jesus! Livets drömmar
Få hos Honom ny gestalt.
Intet blir för stort att offra
För den Vän, som givit allt."

Estrid Sjöström.

Chiehhsien den 30 september 1936.

Jag vill tacka.

"Jag vill tacka — —, jag vill tillbedja — —, ty Du, Herre, har gjort Ditt löftesord stort utöver allt vad Ditt namn hade sagt oss." Ps. 138: 1—2.

Dessa ord av David ville jag nu göra till mina egna, ty de uttryckte vad jag fått erfara av löftesordets fasthet och storhet och min känsla av tacksamhet därför mot Herren Gud.

Tacksamhet höves oss alltid, vi veta ju, att Herren är god och allt vad Han gör är gjort i trofasthet. Men alldeles särskilt förpliktar det till tack och lov, när Gud griper in i en människas liv och gör vad man kallar under. — "Var äro de nio?" frågade Jesus, när blott en återkom och tackade för återfådd hälsa och kraft. Må Han slippa att förgäves höra efter tacksägelsetonen i ditt och mitt hjärta!

Då jag vet, att det under min klenhetstid det sista året varit många vänner, som bett för mig, ber jag att på detta sätt få uttala mitt varma tack för all förbön! Herren har svarat. Jag är frisk. Låt oss gemensamt tacka! Nöden förvandlar Gud till nåd, efter sitt goda behag.

Vi säga, att "Gud prövar oss", när svårigheter påkomma, men jag tror snarare, att Han i sådana tider vill ge oss bättre tillfällen än annars att pröva honom! Vi syssla så gärna med mänskliga sannolikhetsberäkningar och förlitar oss ofta på köttslig kraft, men först då allt detta sopats bort och mörkret fallit på, kan löftesordet göras stort och bli *allt* för den väntanden människoanden. Det var först då, när vågorna begynte fylla båten och lärjungarna ropade: "Vi förgås!" — det var först när Lasarus var död och begraven, som *Jesus kom.* Genom stängda dörrar går han. Än idag behagar det honom att komma på det sättet. Då försvinner fruktan och tvivel, och hjärtat fylles av pris och tillbedjan.

"Gån in i hans portar med tacksägelse, i hans gårdar med lov; tacken honom, loven hans namn. Ty Herren är god, hans nåd varar evinnnerligen och hans trofasthet från släkte till släkte." Ps. 100: 4—5.

Selfrid Eriksson.

Yungtsi, Sha., den 10 okt. 1936.

Samtal med en Buddist.

Jag har hört om en själasörjare som aldrig begynte en resa utan att först bedja Gud leda honom till en plats på tåget, där han kunde komma i kontakt med någon som behövde andlig hjälp.

Var och en som söker vinna människor för vår Frälsare känner nog, att man behöver bli ledd till de rätta personerna. Sällan inträffar det att en icke troende vänder sig till en i andliga spörsmål.

Detta hände mig dock på tåget mellan Loyang och Tungkwan helt nyligen. Då tågvakten gick förbi, märkte jag att befälhavaren hälsade särskilt vänligt på mig. Något senare kom han till mig med en del frågor i religiösa ting, och vi voro snart invecklade i ett intressant samtal. Men det höll på att urarta till ett argumenterande över vilken lära som ägde sanningen. Jag bad då i mitt hjärta om hjälp att avlägga ett vittnesbörd om min frälsning och om bönhörelser. Jag blev snart avbruten: "Har er vördnadsvärda lära ingen plats för goda gärningar?" — "Jo, vi äro pliktiga att göra gott, det är Guds vilja att vi uppfylla våra plikter mot alla människor, ja, att vi skola vara fullkomliga i allt, men vi grunda ej vår frälsning på gärningar. Vi bli frälsta av

nåd och göra goda gärningar därför, att vi *redan äro* frälsta och saliga och ej för att bli saliga." — "Låt mig få fråga en sak?" — "Var så god." — "Röker ni och dricker ni vin?" — "Nej det gör jag inte." — "Men då äro vi ju lika i det. Jag röker inte och dricker inte." — "Nej, vi äro icke lika, ty er avhållsamhet är en förtjänst, ett bidrag till er frälsning, men jag räknar intet förtjänstfullt i min avhållsamhet." — "Ja, det är sant, det är ingen förtjänst i att avhålla sig från rökning och drickande. Det är bara till kroppens bästa." — Mannen var ganska förvånad, och efter en funderare sade han igen: "Är det verkligen er mening att ni ej söker meriter. Är det inte en merit att ni arbetar och predikar i detta land?" —" Mitt arbete bidrager på intet sätt till mina synders förlåtelse. Jag fick mina synder förlåtna av nåd, och när den saken var för alltid avgjord, då började jag predika." — Mannen gjorde stora ögon, men snart nog drog han oss från dessa centrala frågor in på spetsfundigheter. — "Säg mig", sade han, "om en person till gåva skänkte er ett par flaskor vin, skulle ni taga emot dem?" — "En som kände mig något litet skulle inte tänka på att skänka mig vin. Det skulle då vara en person som inte kände mig närmare. Och jag har inte tänkt på hur jag skulle handla då. Jag tror inte att jag skulle taga emot det." — "Det är alldeles rätt", utbrast buddisten, "vi äro ju lika i alla fall". Han forsatte: "Men om personen ville tvinga er behålla gåvan, vad skulle ni då göra?"

Dessbättre behövde jag ej besvara frågan, ty tjänsten kallade mannen bort, och vi fingo ej något mer samtal.

Wille Bergling.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under nov. 1936

Allmänna missionsmedel.

1307.	Selfrid Erikssons vänner, Mörön, till hans underh., gm. E. E.	10:—
1308.	G—r	15:—
1309.	H. H. Virserum	25:—
1310.	Vänner i Anten, gm C. J. K.	20:—
1311.	G. K., Björköby	20:—
1313.	H. o. H. T., Malmö, "del av Herrens tionde"	30:—
1314.	Koll. i Kalmar Missionskyrka	28:38
1315.	D:o i Tålebo	12:55
1316.	D:o i Forssa skola, Mönsterås	9:16
1317.	D:o i Misterhult, missionshuset.	15:—
1318.	D:o i Kristdala, d:o	4:50
1319.	D:o i Malghultsskog, Kristdala	5:50
1320.	D:o i Fagerhult, d:o	4:86
1321.	D:o i Vimmerby	5:47
1322.	Vimmerby kyrkliga ungdomskrets	4:21
1323.	Svensbyn, gm Ev. Fosterl. Stiftelsen	5:—
1325.	E. N., Vimmerby	10:—
1326.	"Glädjebössan"	148:—
1327.	Torsås kyrkl. missionssyfören.	50:—
1329.	J. H. L., Duvbo	12:—
1330.	H. o. I. J., Gbg	30:—
1331.	"En länk"	25:—
1333.	B. C., Anten, gm C. J. K.	50:—
1335.	"Ett tackoffer till Herren på 70-årsdagen"	50:—
1336.	Fören. Anspråklös, Hårdkrankeryd.	50:—
1337.	O. v. M., Sthlm	15:—
1338.	Röks kyrkl. syfören	25:—
1339.	E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underh.	100:—
1340.	Del. av koll. vid Kinaafton 28/10, gm d:o	35:—
1342.	E. G., Norrtälje	20:—
1343.	J. M.	50:—
1344.	"2 Kor. 9: 8"	10:—
1345.	H. R., Råsunda	10:—
1346.	Månstorps Mfg	25:—
1347.	K. F. U. M:s Mellersta distr., till Malte Ringbergs underh.	500:—
1348.	Forshems missionsförsaml.	35:30
1349.	S. G., Nässjö	100:—
1350.	Galtås Mfg	50:—
1351.	E. H., Vetlanda, rab. å H. S. Ö.	6:30
1352.	M. L., Norrköping	1:95
1353.	E. o. C. J., en blomma på Gudruns bår	5:—
1354.	St. Åby Östra syfören.	130:—
1355.	E. L., Skellefteå	50:—
1356.	S. W., Norrköping	5:—
1357.	Offergåvor vid Minneshögtiden	

	o. missionsstunden i Östersund 8/11.	200:—
1358.	Norderö Kristl. Ungd. fören., koll.	37:51
1359.	Koll. i Orrviken	38:14
1360.	D:o i Brunflo	32:93
1361.	E. J., Östersund	30:—
1362.	Missionskaffe i Slandrom	25:50
1363.	A. N., Öd, sparb. medel	15:—
1364.	Koll. i Fillsta	16:18
1365.	D:o i Optand	9:44
1366.	"Onämnd"	1:—
1370.	A. J., Spöland, "med tack för att jag får vara med i arbetet"	25:—
1373.	O. L., Skövde	10:—
1374.	A. S. J., Ramfall	10:—
1375.	B. J., Mariestad, "blommor på 80-årsdagen"	61:—
1376.	"2 Kor. 13: 4", till G. Goës underh.	60:—
1377.	Länkar till C. G. Nordberg o. G. Goës underh., gm C. A. G., Gbg	15:—
1378.	Vid samkväm i Luleå	35:—
1379.	K. F. U. M:s syfören., d:o	14:50
1380.	Koll. i Långnäs	22:71
1381.	D:o i Antnäs	17:26
1382.	D:o i Ersnäs	10:50
1383.	D:o i Mörön, till Selfrid Eriksons underh.	57:03
1384.	"L. L."	50:—
1385.	A. M., Hemse	10:—
1386.	A. C., i st. för en blomma på älskade Emma Beskows grav, allhelgonadagen	5:—
1389.	"Min teaterbiljett"	3:35
1390.	En ficksparbössa	22:60
1391.	Malmbäcks Mfg	25:—
1392.	E. L., Malmö	10:—
1393.	A. J., o. R. Ö., Alingsås, "procenten åt Herren"	26:31
1394.	Skede Mfg	30:—
1395.	Koll. i Hassle missionshus 11/11	21:19
1396.	Skullaruds Mfg	75:—
1399.	A. H-d, Ursviken	10:—
1400.	Testamentsmedel efter avl. f. d. sömmerskan Helena Sofia Andersson, Värna	478:50
1401.	Koll. i Vena kyrka	12:70
1402.	A. L., Vena	10:—
1404.	Ch. D. T., Storängen	100:—
1405.	Koll. i Katrineholm	32:50
1406.	I. B., Sävsjö, sparb. medel	10:—
1408.	B. G., Sollefteå	8:—
1409.	K. Å. o. H. E., "en arbetslön" gm G. G., Uppsala	5:—
1410.	N. U., gm d:o	5:—
1411.	Koll. i Gåije, Hallen	8:44
1412.	"Extra inkomst"	33:75
1413.	A. J., Linköping	50:—
1414.	Insaml. under D. U. F:s böne- o. försakelsevecka, Grebo	15:—
1415.	Kinagruppen i Gbgs K. F. U. K., till Lisa Gustafssons underh.	1400:—
1419.	Koll. i Örebro 22/11	308:56
1420.	S. J., Örebro, resebidrag	40:—
1421.	E. o. E., en blomma på fröken Lydia Brandels bår	25:—
1422.	E. A., Vetlanda	300:—
1423.	A. K., Vimmenarp, resebidrag	5:—
1424.	Koll. i Björköby	14:—
1425.	Björkö Mfg	30:—
1426.	E. V., Björköby	5:—
1427.	Familjen C., Edderyd "en blomma på Fars o. Petrus grav"	70:—
1428.	E. J., d:o	25:—
1429.	M. o. J. L., Björköby	5:—
1430.	Koll. i Naglarp	50:—
1431.	K. o. E. J., Hagelås	10:—
1432.	Mfg i Ulriksdal	100:—
1433.	D:o i d:o, resebidrag	10:—
1434.	A. K., Björköby	53:80
1435.	D:o "rab. å H. S. Ö."	11:25
1436.	Koll. i Sions kap. Bodafors	20:25
1437.	Mfg i Stockaryd, resebidrag	5:—
1438.	Koll. i Bor	20:—
1439.	D:o i Galtås	8:25
1440.	D:o i Malmbäck	18:90
1441.	D:o i Fredriksdal	18:60
1445.	R. J.	5:—
1446.	H. L.	300:—
1447.	Holsby Mfs	150:—
1448.	Tackoffer till Thyra Lindgrens underh.	5:—
1449.	Sparb. tömning i Flisby	122:74
1450.	Koll. i d:o	37:26
1451.	R. o. F. J., Vetlanda, i st. för blommor till fröken Lydia Brandels bår	10:—
1452.	En sparbössa	6:57
1453.	H. M., "Gud är ett fäste på nödens dag", gm A. B., Skellefteå	30:—
1454.	Koll. i Yttervik vid J. Aspbergs besök	90:—
1455.	D:o i Skelleftehamn, d:o	21:02
1456.	D:o i Kusmark, d:o	12:—
1457.	D:o i Bureå, d:o	25:82
1458.	Kinalänkar i Bureå, d:o	36:25
1459.	Koll. i Ursviken, d:o	15:—
1460.	D:o i Klintforsliden, d:o	7:30
1461.	D:o i Klockarberget, d:o	20:11
1462.	Ur Uppsalalänkarnas sparbössa	26:50
1463.	Onämnd, Uppsala	5:—
1464.	A.W., Sthlm	300:—
1465.	Syföreningarnas för S. M. K. försäljning i Sthlm 25/11	5303:37
1466.	F. J., Strängnäs, "en blomma på "Ossie Granaths grav"	5:—
1467.	V. P-s missionsask	31:75
1468.	"En liten allhelgona-blomma"	100:—
1469.	Uppsvenska Distr. av K. F. U. M., till Morris Berglings underh.	900:—
1470.	Kinesernas Vänner, Jkpg, Höstoffer	550:—

1471. Tofteryds Mfg ..... 100:—
1472. Várna Mfg ..... 100:—
1473. Ulla o. Majbritts ficksparbössa 1:75, Gotbys d:o 1:07, Gerds d:o —:50, Hellebritts d:o —:45, Britt Ingers d:o —:50, Birgit d:o 1:—, gm. M. L. ... 5:27
1474. K. F. U. M., Landskrona, till Martin Berglings underh. .... 80:—
1476. Testamentsmedel efter avl. fröken Alma Augusta Sofia Sandberg, Sundbyberg 2625:84
1477. J. G. ..... 50:—
1479. Koll. vid J. Aspbergs föredrag i Bodan, Lövånger 21:77
1480. D:o d:o i Uttersjön 14:09
1481. "Herren förser", gm. A. B., Skellefteå ..... 20:—
1482. Frösö församl., skördeinsaml... 75:—
1483. Hornsbergs syfören., vid E. Folke o. L. Bloms besök ..... 30:—
1484. Fören. Enighet, Tranås ..... 100:—
1485. M. L. o. T. B., Falmark, Efterskörd till Kinalänkarnas bord.. 10:—
1486. Koll. i Väte kyrka 32:50
1487. D:o i Klinte kyrka 47:28
1488. D:o i Ganthems kyrka ..... 13:—
1489. D:o i Hablingbo kyrka ..... 15:—
1490. D:o i Lojts kyrka 10:87
1491. D:o i Öja kyrka 16:72
1492. D:o i Varmlingbo kyrka 12:15
1494. D:o i Rone 10:31
1495. D:o i Grötlingbo 5:95
1496. D:o i Alva ..... 26:—
1497. D:o Garda ..... 11:—
1498. D:o i Källunge 18:64
1499. Västergarns nya syf. ..... 20:—
1500. Missionstund i Eskelhem .... 27:—
1501. Fardhems kyrkl. syf. ..... 50:—
1502. B., Källunge ..... 5:—
1503. A. M., Visby 37:85
1504. Koll. i Visby 17:17
1505. Kyrkl. syfören., i Sanda ..... 50:—
1506. Ryggestorps syfören. ..... 65:—
1507. "L" ..... 1.000:—
1508. Koll. insamlade vid Hanna Wangs missionsföredrag 16:25
1509. C. G., Skellefteå, till Estrid Sjöströms underh. ..... 100:—
1510. E. C., Lit ..... 10:—
1511. "Mormor", Lit 2:65
1512. "Extra inkomst" 27:80
1514. M. A., Östra Husby ..... 5:—
1515. N. L., Umeå 5:50
1516. Tenhultskretsen av Rogberga Kristl. Ungdomsf. ..... 50:—
1517. Koll. i Klippan vid N. Styrelius besök ..... 30:—
1518. Olaus Petri Kyrkl. Ungd. krets, Örebro, vid E. Bergquists besök ..... 28:—

Kr. 19.295:13

S. M. K:s Pensionsfond.

1403. Syfören. nr 2, Sthlm 65:10

Kr. 65:10

Särskilda ändamål.

1312. "En vän", till Judith Hultqvist, att anv. enl. överensk. ..... 15:—
1324. Hbg Barnasylfören., julgåva till Sinmei i Sinan ..... 5:—
1328. Daggryningen i K. M. A., till flickskolorna i Kina ..... 3.000:—
1332. E. S. L., Skelleftehamn, till Maja Lundmark, till en skolflickas underh. ..... 5:—
1334. A. H., till Judith Hultqvist, att anv. efter gottf. ..... 10:—
1341. Ljusglimten, Duvbo, försäljning, till Maria Petterssons barnhem. 832:60
1367. Solglimten i Obbola, till Dagny Nordgren, för en skolflicka .. 3:50
1368. "Herrens del", till Ebba Widén, att anv. för kvinnoarb. i Pucheng, gm H. W. ..... 50:—
1369. En liten gosse i Skellefteå, till Maja Lundmark, för kinabarnen 3:—
1371. Syfören. nr 1, Sthlm, sparb. medel, till bibelkv. underh. i Loyang 83:57
1372. N. Skärstads söndagsskolbarn, till en gosses underh. ..... 50:—
1387. L., till underh. av evang. i Pucheng ..... 10:—
1388. Några vänner till Maria Nylin, att anv. efter eget gottf., gm L. L., Örebro ..... 62:—
1397. "Tre vänner", till Hanna Lundberg, att anv. efter gottf. gm Ison Hbg ..... 15:—
1398. Onämd, till Maria Petterssons barnh. ..... 4:—
1407. E. P., Ljungby, till Ingeborg Ackzell att anv. för barn- o. kvinnoarb. ..... 300:—
1416. H. N., Jkpg, till en gosses underh. hos Maria Pettersson.. 125:—
1417. A. S., Adelsö, till d:os barnhem 46:92
1418. H. G., till hjälp för de hungrande ..... 15:—
1442. Kinakretsen, Sävsjö, ur sparb., till barnh. i Sinan ..... 85:—
1443. E. A., Vetlanda, till de nödl. .. 200:—
1444. K. S., Huskvarna, till evang. i Hoyang ..... 200:—
1475. S. J., Örebro, till de nödl. i Kina ..... 200:—
1478. G. R., Västerås, till Martin Bergling, att anv. efter gottf. 22:75
1513. L. Ö., Skellefteå, till Morris Bergling d:o ..... 5:—

Kr. 5,348:34

Allmänna missionsmedel	*19,295: 13*
S. M. Kis Pensionsfond	*65: 10*
Särskilda ändamål	*5,348: 34*
S:a under nov. mån. 1936:	***Kr. 24,708: 57***

Med varmt tack till varje givare!

"Men alla de som söka dig må fröjdas och vara glada i dig; de som åstunda din frälsning säga alltid: Lovad vare Herren!"

Ps. 40: 17.

Bokanmälan.

När och Fjärran utgiven av *Kvinnliga Missionsarbetare,* Brunnsgt. 3, Stockholm, pris 1:— kr.

Denna förnämliga jultidning innehåller artiklar från Nordafrika och Indien, om arbetet i Mongoliet och bland Judarne. Det är gripande att läsa dessa skildringar om vad som sker ute på de olika missionsfälten i denna tid. Där kämpas och lides, men där vinnas och segrar.

Förtjusande är vad som skrivits om julaftnar på Fjällgård och om K. M. A:s lägervecka.

Jultidningen är försedd med synnerligen vackra illustrationer.

På *Ev. Fosterl. Stiftelsens* bokförlag, Stockholm är utgiven *Varde Ljus,* svensk missionskalender för 1937. 160 sid. pris häft. 2:—.

Abessiniens guldland av Martin Nordfeldt, 146 sid. häft. 2: 50, klotb. 3: 75.

Nya färdeväger i Ostafrika av J. Iwarsson, 174 sid. pris häft. 2: 50, klotb. 3: 75.

På *Svenska Alliansmissionens* förlag, Jönköping, är utgiven *Ur livet i Indien* av Enok Hedberg. 240 sid. Pris häft. 3:—, klotb. 4:—.

På Svenska Missionsförbundets förlag, Stockholm, äro utgivna följande: *Mästaren vid Gränsen,* av Viktor Myrén. 206 sid. pris häft. 4:— kr. klotb. 5:50. *Rödare än Rött* av *Nils Holmstrand,* 190 sid. pris häft. 2:75, klotb. 4:—. *I Profil,* av *Joh. Gustafsson,* 184 sid. pris häft. 2: 75, klotb. 4:—. *Robert Raikes* av *B. G. Vilander,* 48 sidor, pris häft. 60 öre.

Kingoyifolket av *Karl Aldén,* 110 sidor, pris häft. 1: 60. *Ansgarius,* Sv. Missionsförbundets årsbok 1936, 160 sid. pris häft. 2:—, kart. 2: 50, klotb. 3:—.

Lek och Allvar, tolfte samlingen, sånger för barn, 15 st. med musik och vackra illustrationer, pris häft. 1: 75 kart. 2: 50.

Kagawa och hans idévärld av *Einar Rimmerfors.* 15 sidor pris 25 öre.

Vardagens Herre av *Theophil Spoerri* översatt fr. tyskan av Gust. Blomberg. 56 sid. häft. 75 öre.

Prenumerationsanmälan.

Missionstidningen Sinims Land börjar år 1937 sin 42 årgång. Under år som gått har den fått vara en förmedlande länk mellan missionärerna på fältet och missionsvännerna härhemma. Denna uppgift hoppas vi att den skall få fylla även detta nya år.

Till alla prenumeranter, som så vänligt tagit emot vår tidning, bedja vi att få säga ett varmt tack. En stor tacksamhetsskuld hava vi också till alla våra trogna prenumerantsamlare, som under alla år så oegennyttigt arbetat för tidningens spridning, och dock återkomma vi även nu med bönen: Hjälp oss.

Då vi för hemarbetet endast ha ett ringa antal personliga krafter äro vi i stort behov av den hjälp som vår tidning kan bliva till. Den sprider kunskap om arbetet på fältet, och den väcker till intresse, bön och offer för verksamheten. Ett större antal prenumeranter betyder, hoppas vi, flera missionsvänner.

Läget är kritiskt över hela vår värld, över allt tycks våldet vilja råda, men mitt under detta oerhörda tryck stå dock dörrarna öppna för evangelium ute i Kina. Nöden liksom tvingar människor av alla klasser till Kristus. — Det gäller, att nu vara redo, ta upp kampen och med nit och trohet utföra den gärning, vartill Herren kallat oss. Men i denna kamp behöva vi en skara som stå stödjande bakom oss. En skara, som har lärt känna missionen, dess nöd och svårigheter, framgångar och glädje. En skara, som också tillsammans med oss träda fram med bön och tacksägelse. Ett tillskott till denna skara hoppas vi i år vinna genom vår lilla tidning.

Missionstidningen Sinims Land utkommer även under 1937 med 20 nummer. Prenumerationspriset är: helt år kr. 2: 25, tre kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, ett kvartal kr. 0: 90. Till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 per år.

Prenumeration kan ske både på postkontoren och på Svenska Missionens i Kina exp., Drottninggatan 55, Stockholm.

Vid prenumeration på postkontoren måste *hela* namnet: "Missionstidningen Sinims Land" angivas. Enligt nuvarande bestämmelser för postbefordringsavgifter blir det emellertid *fördelaktigare för Missionen* om prenumerationen verkställes *å vår* exp., varför vi äro *mycket tacksamma om så sker*. Tidningen sändes i så fall som utgivarkorsband till de olika prenumeranterna.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å postkontor, erhålla, om postens kvitto insändas till exp., kr. 2:25 för vart 6:te ex., men få då inga friexemplar.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

Redaktionen.

Bibeln i Kina.

Amerikanska Bibelsällskapet har just utgivit en rapport över sin verksamhet i Kina. Under de 60 år sällskapet verkat där har mer än 75 miljoner biblar och bibeldelar blivit spridda i landet. Under sista året har siffran uppgått till över två miljoner. Av dessa voro 47 tusen helbiblar och nya testamenten. I samband med de övriga två bibelsällskapen har spritts 83.389 helbiblar, vilket utgör 8.500 exemplar mer än föregående år.

Då d:r Gulick utgav sin första rapport för 60 år sedan, voro fem kinesiska kolportörer anställda, två i Shanghai och tre i Soochow. I den utbildningskurs, som 1935 hölls i Wuchang, deltog 75 kolportörer från fem provinser. Lokala föreningar med uppgift att verka för Bibelns spridning hava bildats i ett tiotal städer. Dessa arbeta på att förena de kristna av skilda samfund till gemensamma ansträngningar att verka för Bibelns studium och för dess större spridning. Södra Kinas Bibelsällskap fick förra året ett tusen dollar i medlemsavgifter och gav ett anslag av sex hundra dollar till bibelspridning i skilda länder.

I Hankow hölls under sistlidne dec. en allmän Bibelsöndag, varvid pris utdelades. En liten blind flicka fick pris för utanläsning av bibelställen, och en tolvårs gosse gav en dramatisk skildring av Samuels historia med bibelns egna ord. Pastor Hus dotter höll en vältalig predikan över Bibelns värde och visade dess stora vikt och betydelse för det praktiska livets gestaltning.

Kommissarien för utrikes ärenden talade om vilken stor betydelse Bibeln haft för Tyskland och England såsom kulturfrämjare och framhöll att Kinas modärna skriftspråk är byggt på Bibelns mandarin.

Kommissarien för skolärenden talade om Bibelns överlägsna betydelse över naturvetenskapen och filosofin, då det gäller att dana karaktären. Han framhöll kristendomens företräde framför andra religioner och att dess kraft kom från Bibeln. Han manade den studerande ungdomen att varje dag läsa Bibeln och i livet förverkliga vad de läst. Han betonade, att Bibeln borde finnas i varje hem.

E. F.

INNEHÅLL:

Bönens väsen och makt. — Från Red. och Exp. — På stormöte i Haucheng. — Genom nöd och trångmål. — En bröllopsresa i Honan. — Från missionärerna. — Redovisning. — Bokanmälan. — Prenumerationsanmälan .— Bibeln i Kina.

Expedition: **Drottninggatan 55**. Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **10 44 59. 10 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

Stockholm 1936. Boktr. A.-B. P. A Palmers Eftr.

N:r 20. ÅRG. 41 25 DEC. 1936 PREN.-PRIS 2: 25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Se, jag bådar eder en stor glädje — — —. Ty i dag har en Frälsare blioit född åt eder — — —.

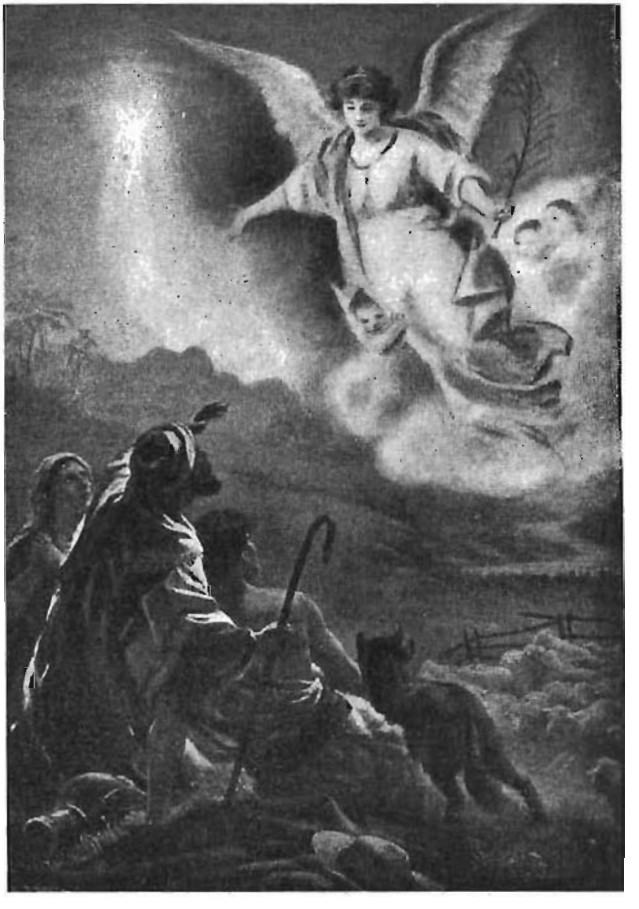

JESUS. EMMANUEL.

Av Erik Folke.

"Honom skall du giva namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk från deras synder".

"Man skall giva honom namnet Emmanuel, det betyder Gud med oss".

Jesus, Emmanuel, dessa två underbara namn möta oss redan på första bladet av det nya förbundets bok, då det berättas om huru han, som skulle bära dem, trädde in såsom Människosonen i vår värld. Dessa båda namn uttrycka vad vår Frälsare är och vill vara för oss människor.

Avslöjar han sig i sitt namn Emmanuel såsom Gud med oss, kunna vi väl säga att namnet Jesus betyder Gud för oss. Namnet Jesus säger oss, att han är den, som inför sin Fader åtagit sig vår sak. Skriften talar ingående om vad vi i oss själva äro. Den säger oss, att vi äro syndare, såsom syndare hemfallna under vredesdomen, underlagda döden, och en evig fördömelse. Till en sådan mänsklighet kom Jesus såsom frälsare och för att kunna utföra sitt frälsareverk ingick han som medlem av vårt släkte. Han blev människa. Därom talar julen och därför är denna högtid så stor för oss, därför har den ett så rikt frälsningsbudskap till oss.

Barnet i krubban var Jesus. Ända från början delade han en människas lott, och han valde därvid den allra ringaste. Umbäranden, mödor, faror skonades han ej från. Och allt ifrån denna början ända till slutet av sitt jordiska liv blev han förtrogen med lidande. En starkare skildring av vad det kostade honom att bli frälsaren för oss, än den profeten Jesaia givit i sitt 53 kap. kan väl ej givas.

Alla följder av vår synd tog han på sig och bar dem under hela sitt liv tills han på korset fullkomnade allt, då han som vårt syndoffer och vårt skuldoffer bragte en fullkomlig försoning för all vår synd och skuld. I det dyra namnet Jesus avslöjar han för oss helt och fullt vad han varit och är för oss. Nu har Jesus för dödens lidandes skull blivit krönt med härlighet och ära, och nu har han satt sig på härlighetens tron för att även där vara vår förespråkare och förebedjare. Vilken outsäglig nåd och kärlek utstrålar ej från vår Jesus. Vi ha skäl att instämma i apostelns lovsång, som inleddes med dessa ord: Är Gud för oss vem kan då vara emot oss, o. s. v. (Rom. 8: 31). I vår begränsning skola vi aldrig förmå fullt fatta vad Jesus för oss innebär. En hel evighet skall ej räcka till att pejla djupet av denna hans nåd.

Men vi påminnas därjämte om att vår Frälsare även bär namnet Emmanuel: Gud med oss. Detta för oss så nära vår Gud. Ensamheten, övergivenheten är för alltid bannlyst från dens liv som tagit emot honom som sin Emmanuel. Livet med vår Frälsare för oss in på erfarenhetens vida nejder. Där är han aldrig borta.

"Jag är när eder alla dagar", säger han, och åter, "jag skall bo i dem och vandra bland dem; jag skall vara deras Gud och de skola vara mitt folk". Vad Herren angår kunna vi således vara förvissade därom, att han aldrig lämnar oss att ta oss fram på egen hand så gott vi kunna så länge vi låta honom ta vård om oss. Men tyvärr likna vi ofta egensinniga barn som vilja gå vår egen väg. Men för den själ som vill i allt bero av Herren gäller det att vaksamt giva akt på sig själv, ty att leva ett liv med Jesus därtill kommer man ej på en gång. Därför krävs övning. Huru ofta bedröva vi ej vår Frälsare därför, att han ej får vara allt för oss. Endast genom att han får ta ledningen i vårt liv kan han, vad oss angår, förverkliga sin vilja.

Gud med oss! Vilken trygghet ger det ej i en tid, då alla gamla grundvalar vackla. I en tid då Guds rikes fiender rusta sig med alla medel för att ta upp kampen mot Herrens egna. Vilken tröst medför det ej då erfarenheten av egen svaghet, brist och synd hota att nedslå modet. Gud med oss är den fasta grunden för vår frimodighet och för vår frid. Gud med oss är en borgen för att vi skola nå det saliga målet. Vad allt denna saliga ställning innebär, kan endast Guds Ande lära oss inse, och endast han kan hjälpa oss att i vårt liv utfå välsignelsen av all den nåd som Emmanuel, Gud med oss, medför.

Så är julen en högtid, då rik anledning gives oss att tränga allt djupare in i Guds frälsning och vinna allt större klarhet över allt som i denna frälsning är oss skänkt. Vi ha här fått ett Nebo, där Herren vill visa oss löfteslandet med alla dess rikedomar.

Gud för oss. Gud med oss.

Välsignad vare han som kommer i Herrens namn!

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

En välsignad JULHÖGTID och ett GOTT NYTT ÅR tillönska vi våra vänner.

Trettondedag Jul anordnar *Svenska Missionen i Kina* som vanligt *missionshögtid i Betesdakyrkan*, Floragatan 8, Stockholm, *kl. 11 f. m.*, med inledning av d:r *Karl Fries* samt predikan av missionärerna *Nils Styrelius* och *Johannes Aspberg*.

Sparbössor och offergåvor mottagas med tacksamhet.

För att få tillfälle att giva fröken *Hanna Wang* en välkomsthälsning blir samling omedelbart efter gudstjänsten till kyrkkaffe på K. F. U. M. Birger Jarlsgatan 35. Där tala missionsförest. *Erik Folke* och fröken *Hanna Wang*.

Alla vänner äro varmt välkomna.

Sparbössor för Svenska Missionen i Kina kunna rekv. från vår expedition, Drottninggt. 55, Stockholm, och erhållas gratis.

Pastor Andrew Gih, den kinesiske ledaren för evangelistutbildningen vid d:r Mary Stones Missionsskola i Shanghai, har uttryckt en önskan att få besöka Sverige någon gång i början av januari. Vi hälsa honom med glädje välkommen, hälst som han varit i personlig beröring med våra missionärer och fått vara till stor välsignelse då han besökt vårt missionsfält.

Vi meddela vidare genom annonser i dagliga tidningar i Stockholm, var och när möten med pastor Gih som talare anordnas.

Observera artikeln i detta n:r om d:r Mary Stones verksamhet.

Med anledning av meddelandena i dagspressen angående oron i Kina bedja vi våra vänner att bära våra syskon och hela missionsarbetet i ständig förbön.

För honom!

Medan mina tankar ila komma de att stanna vid ordet *offer*. Det ligger så mycket i det ordet, ja, den som vill fatta något av dess innebörd måste först oförbehållsamt giva sig åt Gud. Och ändock är det inte säkert att de kunna förstå ordets fulla mening; ett Guds barn, som korsfäst sin gamla människa och gått in på att offra sig, eller rättare, att dö från allt det som hör till den gamla människan, ett fortskridande offer.

Vänner, jag skulle vilja tillägga, att om man vill veta vad ordet offer innebär skall man leva i hednaland en längre tid. Ingen må taga detta som en personlig klagan från mig, nej långt därifrån. Själv vet jag ännu icke mycket av vad ett verkligt uppoffrande liv för min Herre Jesus vill säga. Det give han mig nåd att få veta då hans tid är inne.

Det är något alldeles särskilt som är anledningen till denna lilla artikel och det har just hänt i dessa dagar. Vår mission har åter fått lämna en av sina unga lovande missionärer. Han, som längtar att få äga oss helt, har tagit henne upp till det oförgängliga. Ur våra led har han tagit henne.

Må jag icke förskräcka någon då jag tar fram några till synes mörka sidor i uppoffrandets så härliga liv.

Livet i Jesu efterföljd är icke någon "dans på rosor" och lyckligt är det, att så inte är fallet. Hur skulle vi kunna lära känna honom och hans uppståndelses kraft, om vi icke finge bliva delaktiga i hans lidande.

Ofta har det liksom stått skrivet för mig dessa ord: *För Honom, för Honom*, alldeles särskilt då något har måst offras, någon bekvämlighet, sömn, vänner m. m. Kanske kostar det mest för en ung missionär då han kommer från hemlandet med allt det underbara det hade att bjuda, och nu skall sätta sig in i de helt olika förhållandena som råda härute. Återigen viskar rösten från ovan: *För Honom, för Honom.* — Jag skämmes icke att tala om att mina tårar pressats fram när det gällt att verkligen offra något, men just det är en välsignad erfarenhet, som jag icke vill vara utan. Rösten från ovan ledde mig då tillbaka till honom, Jesus, som så ömt viskade: *För mig, för mig.*

Kanske är en av de största svårigheterna för en missionär det, att han så ofta får vara ensam och därtill känner sig ensam. Ibland händer det dock att Gud låter sina tjänare få njuta av vänners tröst och hjälp. Detta hade i somras i alldeles särskilt mått förunnats två av våra kära härute, nu har den ena av dem fått gå till den fullkomliga kärleken i vår Frälsares åsyn. Men nu är det en som står ensam kvar och i sanning får känna delaktigheten av Kristi lidande. Också till honom viskar rösten: *För Honom, för Honom.*

Och sannerligen, häri försvinner taggen eller udden av lidandet, då man kan se att det är för honom och hans rike vi en liten tid lida bedrövelse, ja, för Jesus, han som gav allt ända till sitt liv för oss. Detta förändrar allt så att vi till och med kunna säga, att mitt i vår nöd var ingen verklig nöd.

Mina vänner, ha vi någonsin begrundat Jesus i ordet och allt vad han gjort för oss, och att han vill vara i oss, och detta genom sina outsägliga lidanden. Ha vi känt detta så djupt, att det blir den naturligaste sak i världen att det minsta vi kunna göra för honom tillbaka blir, att giva sig och sitt eget helt i Jesu tjänst.

Du får en ny livskraft genom att skåda på Jesus, och det är sådana arbetare vi behöva härute som hämtat kraft hos honom. Icke sådana som aldrig ha svårigheter och prövningar men de, som mitt i smärtan, mitt i lidandet resa sig upp i

uppståndelsens kraft, svinga banéret och ropa det välsignade: *För Honom, för Honom.*

"Ty jag vill lära känna honom och hans uppståndelses kraft och få känna delaktigheten av hans lidanden, i det jag bliver honom lik genom en död sådan som hans."

Vill du på det sättet offra dig för verket härute så kom, kom, och kom och gör det för hans skull: *För Honom, för Honom.*

Carl-Gustaf Nordberg.

Ett trons verk.

Svenskbo, Oljeberget den 4 juni 1936.

Kära vänner!

Ända sedan den etiopiske hovmannens besök på apostlarnas tid, har Jerusalem varit en dragningsplats för all världens folk och av dem ha många framstående och världsberömda män och kvinnor trampat dess gator. Denna sista vecka har en sådan, från ett av världens största riken, känd och älskad av millioner i yttersta Östern, varit en gäst i vår stad, nämligen dr Mary Stone från Kina och hennes arbetskamrat Miss Hughes med adoptivdotter.

Det är nu 17 år sedan jag först träffade dr Stone i Peking, och hörde om hennes välsignelserika verksamhet bland de sjuka, sårade och lidande. Som den första kvinnliga kinesiska läkaren i det stora Mittens rike, var hon känd av alla, kineser och utlänningar stora och små, och berömd för sin skicklighet, mod, takt och djupa gudsfruktan. Hon har nu i 43 år praktiserat som läkare, utbildat sjuksköterskor, som sänts ut till Kinas olika provinser för att öppna kliniker och förbinda sår. Dessutom har hon årligen utbildat manliga och kvinnliga evangelister, för att predika evangelium till de i synd och mörker vandrande landsmännen.

Varifrån får en svag kvinna medel till att föda, härbärgera och undervisa en skara av över 300 dagligen utan personlig förmögenhet och utan någon organisation bakom, som ansvarar för det ekonomiska? När hon började denna sista missionsgärning i Shanghai för 16 år sedan, hade hon ej mera än nog för att betala den första månadens hyra och brödet för dagen. — — "Det är endast Herren, som vet om våra behov och har försett just för vad vi behövt för varje dag." Så lydde hennes svar på den frågan.

Över 2.000 sjuksköterskor ha fått sin utbildning i Mary Stones ansedda sjuksköterskeskola, och de ha alla lämnat den med djupa intryck av henne själv, med mer eller mindre av Mary Stones andliga bärkraft, med tron på en levande Kristus som kan försätta berg och göra under. De ha gjort under, var de ha gått fram, och dr Mary Stones Frälsare har blivit känd och trodd av många genom deras arbete och vittnesbörd.

Dr Mary Stone utsänder två gånger om året omkring 30 utbildade sjuksköterskor, som genast bli inskrivna i Röda Korsets tjänst, där de behöva tränat, modigt och pålitligt folk.

Den politiska situationen i Palestina för närvarande hindrar många resanden att komma hit, men den kunde ej skrämma bort våra kinesiska vänner. Sådant ha de ju bevittnat i sitt hemland. Den som varit i Kina, har varit med om det som är värre än detta. Även om de ej kunde besöka en del platser här såsom under normala förhållanden, sågo de dock något av Jerusalem. Jag hade glädjen visa dem det hebreiska universitetet, varav biblioteket och utställningen av bibliska växter intresserade dem mycket. En växt, som i Talmud nämnes i samband med Messias ankomst, knoppas, utvecklas, blommar och bär frukt inom ett dygn, har man nu funnit i Palestina. Man såg olika prov av utvecklingen varje timma. En annan pressad och torkad växt med form precis som den sjuarmade ljusstaken, är en intressant sevärdhet här. — "Hadassa", judiska sjukhuset och sjuksköterskeskolan, besåg dr Mary

Stone med stort intresse och fann nya saker att införa i sitt "rike".

Denna kinesiska kvinna, som fått sin utbildning i Amerika, tog nu för första gången vägen om Port Said (till Amerika) för att få se något av vad Zionisterna ha gjort i Bibelns gamla land. När vi av en händelse träffades, hade hon gett upp hoppet om att få se något sådant, ty alla hade sagt, att det var omöjligt i dessa dagar, och hon hade i alla händelser fått se endast sådant som en arabisk guide visade. Ja, även i Port Said blev hon varnad att komma hit, men hon stod fast vid sin föresats, och lyckades. Hon var mer än nöjd över vad hon sett, då hon i går lämnade vår stad för att fortsätta resan över Egypten, Italien, England till Amerika, och efter tre månader återvända till Kina och det stora arbetet, som nu upprätthålles av en svägerska, en annan dr Stone. Må Guds välsignelse följa henne på resan och giva henne ännu många års tjänst bland sitt eget folk! Hon lämnar ett ljust minne efter sig här, även om besöket var kort. De personer, som här kommit i beröring med henne, säga sig ha fått intryck av mer än vanligt slag.

Vad dr Mary Stone genomgått i Kina av svårigheter och ovanliga upplevelser, — får inte plats i ett brev som detta. Därom komma böcker att skrivas en gång, — men en episod från 1927, vårt sista sammanträffande i Shanghai, — då religions- och västerländsk förföljelse var orsaken till att så många av oss lämnade Kina, — skall jag här i korthet berätta:

Dr. Mary Stone vägrade att hänga upp Sun Yat Sens porträtt i kapellet och börja dagen med att tillbedja hans bild, — med påföljd att de högsta ämbetsmännen kommo för att fängsla henne som "kättare". "Ni kunna taga mig, ni kunna döda mig, men ni kunna ej få mig att tillbedja någon annan än Herren," och med dessa ord blev hon fri den gången. Det är just sådana män och kvinnor som vår tid behöver, som våga stå upp för sin övertygelse, hävda vad som är rätt och ej förneka sin tro i nödens tider. Den Gud som förmådde bevara Daniel i lejongropen, har alltid visat sin trofasthet i nödens tider mot dem som äro Honom trogna. Är inte vår tids lyte att följa mängdens meningar för att ej väcka anstöt. Vi ha brist på personligheter med mod och tro. Dr. Mary Stones mod och tro likna Daniels. När under revolutionens dagar i Kina guvernören i Nanking blev tagen till fånga och försökte begå självmord i sin förtvivlan, — var det ingen som vågade stanna och sköta honom utom dr Mary Stone, utan alla övergåvo honom. I denna gärning samlade hon glödande kol över sin fiende, ty han hade fråntagit henne kinesisk medborgarrätt, därför att hon hade köpt land till ett missionshus åt utlänningarna. — När guvernören dött, var det ingen, som vågade underrätta överbefälhavarna för de revolutionära, ty enligt gammal kinesisk sed kunde straffet komma över den, som överbringade denna dåliga nyhet. Men dr Mary Stone vågade. —

Dr Stone har årligen behandlat upp till 25000 patienter, företagit svåra operationer ensam (endast med hjälp av sina egna sköterskor), ingen har haft större arbetsbörda och under den dock varit glad och tacksam. Hennes exempel och vittnesbörd ha varit medel till mångas omvändelse och för dem, som kommit i närmare beröring med henne är hon "ett under". Såsom ett under kom hon på vänners förböner åter till sitt arbete efter en livsfarlig sjukdom, då t. o. m. myndigheterna visade sitt deltagande genom att avstänga trafiken så att hon ej skulle störas.

Att dr Mary Stone besökte vårt oroliga land i dessa dagar, var en Guds ledning. Hon har stärkt vår tro på Gud. Att vara modig i normala tider är ingen konst. Men så mycket av feghet och rädsla uppenbaras i dessa tider, då stormen ryter och fienderna larma runt omkring oss.

Hilda Andersson.

Högtidsstunder och vardagsliv.

För någon tid sedan sände jag till Missionstidningen Sinims Land ett brev med intryck från mitt besök i Hancheng, She. Sedan dess har jag haft förmånen få vara med på stormöten i Shanhsien och Lingpao, Ho, Yungcheng, Sha, samt Loyang Ho. Dessemellan har jag också fått vara med och se något av det mera vardagliga livet på missionsstationerna, och jag skulle kanske därför nu kunna sammanfatta några intryck under rubriken: Högtidsstunder och vardagsliv.

*

Stormötet i *Shanhsien, Ho.* hölls just vid tiden för firandet av general Chiangs femtioårsdag. Det var följaktligen festligt ute i staden och ganska högljudda yttringar av hyllning och fröjd. I kapellet på missionsstationen var dock allt fridfullt och stilla. Då man kom in där, var det som om man funnit en lugn tillflyktsort. Så kände åtminstone jag det därinne på gården långt från gatans larm. Väl hördes även där trumpeternas ljud, men där var ändå fridfullt och lugnt. Väl oroades kanske samvetena av rannsakande budskap, men där förkunnades också evangelium om Jesus Kristus, som är vår frid. Jag tror att ett av de djupaste intrycken från vistelsen där är just detta motsatsförhållande mellan larmet därute och friden därinne, friden i Jesus Kristus, friden som består även då kampen kännes som hårdast.

Så följde stormötet i *Lingpao,* en stad i samma distrikt som Shanhsien. Vilket av intrycken därifrån bör i detta sammanhang nämnas. Jag tror, att det bästa, eller åtminstone ett av de djupaste och bästa står kvar från mötet, då nya medlemmar genom dopet intogos i församlingen. Dopet var förrättat. Allvarligt och gripande hade budskapet till de nya församlingsmedlemmarna framburits. Då utdelades till dem ett papper, på vilket återfanns en sammanfattning av de viktigaste förpliktelserna, som följde av medlemsskapet i församlingen. Kanske skulle man kunna kalla det medlemsbrev, ty den döptes namn var ifyllt på papperet ifråga och även namnet på den som förrättat dopet. Men under sitt namn skulle den döpte rita ett kors för att enligt gammal kinesisk sed ge tillkänna sin villighet att träda in under förpliktelserna. För somliga gick det så lätt, men för andra var det långt ifrån lätt. Flera böjde knä vid bänken eller det låga bordet då korset skulle ritas såsom bekräftelse. — Jag hoppas att jag aldrig glömmer bilden av dessa i sig själva så kraftlösa, som böjde knä och ritade korsets tecken under doplöftena. — Så skulle jag vilja göra då löften skola avgivas.

Stormötet i *Yuncheng, Sha.* var en konferens för hela presbyterieområdet, d. v. s. för alla församlingarna i förening med vår mission på vårt Shansifält. Många olika intryck kunde anföras därifrån, men jag nöjer mig med ett från kvällsmötena, då rapporter avgåvos från de olika församlingarna. Några av de ombud som avgåvo rapport hade tydligen fallit för frestelsen till att endast måla mörka bilder. Det var alldeles tydligt att de kunnat tala mycket mera uppmuntrande, men även med klart fasthållande härav gavs under dessa stunder ett outplånligt intryck av får utan herde, av mycken skörd och få arbetare. Under den svåra tiden på försommaren hade fåren blivit skrämda. De vågade i ett par fall därför ej nu hälsa herden välkommen. Men man kände deras nöd. De behövde herdar, som letade upp och förde dem tillsammans, om de ej skulle förolyckas. Eller, för att använda den andra bilden, skörden på Guds åker behöver arbetare för att vårdas och inbärgas. Bedjen skördens Herre att han sänder ut arbetare i skörden!

Loyang, Ho. är militärstad, där ljudet från flygmaskiner ofta fyller luften, och där inflytelserika män i staten ibland samlas till rådplägning. Vi mottogos vänligt där, men pass och resgods granskades noga. Det var som om man velat syna

oss väl innan vi finge känna oss hemma. På missionsstationen såväl som i församlingen mottogos vi emellertid med mycken kärlek och förtroende. Där kunde vi känna oss hemma. En kinesisk pastor från en av Augustanasynodens församlingar var huvudtalare vid mötena, och han frambar ett budskap om synd och nåd, varvid han särskilt syntes framhålla behovet av syndakännedom och sökte föra fram därtill. Det stora kapellet var

Rådhuset i Loyang.

fullpackat dag efter dag. Mera än 600 personer beräknades vara med varje möte. Det var uppmuntrande att se denna stora tillslutning såväl som att det var kristna kineser, som till största delen ledde stormötet och tjänade såsom Herrens budbärare. Tanken dröjer också vid minnet av den ungdomliga gruppen av missionärer, som stå i arbetet i detta stora distrikt. Ansvarsfulla och tunga vila bördorna på deras skuldror, men Herren giver ock nåd och kraft för varje dags behov. Må de stödjas i förbön såväl under högtidsstunder som i vardagslivet.

*

Intrycken från vardagslivet kunde ock vara många, men jag nöjer mig med ett för denna gång. Det är intrycket av dyrtid och nöd. Mötena ha nätt och jämt hunnit avslutas så är samtalet inne på detta ämne: "Ge mig några dollar av Guds pengar", bad en blind fattig kines för litet sedan. Vid ett annat tillfälle stod ett par kvinnor och bad om hjälp, och den kvinnliga missionären klagade: "De gå ej, och jag kan ej sända iväg dem". — Och behoven av medel i de olika grenarna av missionsarbetet äro också stora. Tidningens läsare skulle ha varit med i Yungcheng den 10 nov. i år. Vid kvartalets början hade det ej varit möjligt utbetala underhåll till missionärerna för mera än en månad, under det att underhållet annars då så ske kan utbetalas kvartalsvis. Den 10 nov. samlades vi till bön, och bland andra böner frambars också bönen om dagligt bröd för missionärerna med allvar och tyngd. Man kände hur den bönen riktigt lades på våra hjärtan. Och på kvällen samma dag kom en av missionärerna jublande och sade: Martin! Vad Gud är god. Vi ha fått vårt underhåll för november och december. Tänk vad Gud är god. — Mina ögon tårades, men det var glädjetårar. Hjärtat var fullt av tacksamhet till Gud för att han även denna gång visat sig vara en hjälpare i nöden. Genom sina trogna skaffare hade han än en gång fyllt de närmaste och mest trängande behoven för oss såsom mission. Så tacka vi då Gud och fatta nytt mod samt draga vidare.

M. Lindén.

FRÅN MISSIONÄRERNA

Ur brev från Carl Blom.

Loyang den 16—17 nov. 1936.

Det första som tränger sig på är nödtiden. Vi ha ju mest fattigt folk här, emedan de till en stor del ha samlats hit under nödåren. Krig och rövare förut samt översvämning i fjol ha utblottat dem, så att när nu höstskörden slagit fel och vetet ej kunnat sås eller också ej kommit upp eller dött ut, så stå de alldeles inför svältdöden. Det har varit ytterst plågsamt under ett annars gott möte att se och höra så mycket av och om nödläget och veta att ingenting kan göras för att hjärta det. Inte ens enskilda trängande fall våga vi göra något för, ty det skulle

genast spridas ut, att vi hade nödhjälpsmedel, och vi skulle bli överlupna utan möjlighet att göra något.

Kollekten som upptogs vid mötet blev ej mindre än vanligt, underbart nog, men omkostnaderna blevo på grund av dyrtiden mycket större än de brukat vara, så församlingskassan måste länsas för att betala balansen och inbetala avgiften till Presbyteriet. Pastor Wus resekostnader och honorar åtogo sig församlingsrådets medlemmar varvid vi utlänningar gåvo en tredjedel.

En mycket glädjande erfarenhet har jag fått göra, eller egentligen två, fastän de råkade föras ihop.

En ung man kom och presenterade sig som Ki Wen hsios brors sonson! (Ki Wen hsios, var den förste som kom till missionär Folke och bad om missionärer för Honan.) Han blev omvänd för ett par år sedan och har nu fått sina tre bröder med på vägen. På söndagarna samlas nu i kapellet i byn, Pei djiang, fullt av troende och intresserade och unge Ki, som är lärare i byns mellanskola, tar eleverna med sig dit på gudstjänsten. Det är ej förgäves! — Nu kom han och presenterade för mig en medelålders man från en annan by i Yiyang distrikt, belägen över 50 li sydväst om Sinan och 30 li från Hancheng, Ho. Byn heter Ch'i-chuang, och mannen, som är affärsman, har länge varit ledare för de nitiska avgudadyrkarna i trakten. Han fick höra evangelium av en troende man från grannskapet, men kom ej till något avgörande. Då "hände det sig" att Augustana-missionens tält brändes av några fiender en natt och deras tältverksamhet nedlades. Tältpredikanterna blevo då utan anställning och en av dem beger sig västerut för att söka skaffa sig något arbete. Han "råkade" komma till Ch'i-chuang, "råkade" träffa sagde religiöse ledare och fick föra honom till ljuset. När han nu övergav avgudatjänsten blevo hans efterföljare utan ledare och så började de samlas kring sin gamle rökofferledare, eller snarare kring hans nye lärare och bjödo denne stanna och undervisa dem. Senare startade de en flickskola och kallade sin nye lärares dotter dit som lärarinna. Visserligen blir underhållet knappt, men de äro båda glada att tjäna sin Mästare och taga mycket hellre detta knappa underhåll från församlingen än en större lön från missionen. Där samlas nu dagligen 200 eller 300 personer till andaktsstund och undervisning. På söndagarna äro de omkring 500 och under mellantiderna har han ständigt besökande, som komma för att få andlig hjälp och ledning. Hans dotter kom med hit den 6 1/2 mil långa vägen för att döpas, och dessutom kommo ett tjugotal män och kvinnor, somliga av dem för att döpas, däribland den förre avgudaledaren. De önska nu vidtaga anordningar för att med hjälp från andra församlingar i Presbyteriet inköpa det största huset i byn och aptera det till gudstjänstlokal och de inbjuda oss varmt att komma och hjälpa till med förkunnelse och undervisning. Man känner sig böjd att använda Apostlagärningarnas uttryck om dem: "På detta sätt hade Herrens ord mäktig framgång och visade sin kraft". Även om man måste räkna med en stark sållning inom kort, så betyder den öppna dörren här ett härligt tillfälle att förkunna evangelium om den korsfäste och uppståndne Frälsaren och föra människor till honom, som lovat vara med oss alla dagar intill världens ände. Det är ej bara motigheter i arbetet, och även motigheterna äro tillfällen att tjäna, fastän av annan art än de öppna dörrarna.

Han skall giva sina änglar befallning.

En liten episod rinner mig i minnet, och innan den faller i glömskans hav, ville jag omtala den som ett bevis på att härnere råda den Eviges armar.

Det var ett helt vanligt söndagsmöte, som evangelisten och jag begåvo oss till. Målet för vår färd var en av utstationerna. Mycket folk var samlat, och hedningarna voro nog i majoriteten, varför vi beslöto att ej ha någon söndagsskola

utan i stället två på varandra följande möten, som bäst kunde lämpa sig för dessa.

Evangelisten tog det första mötet, och jag minns än i dag, hur han med stor frimodighet och glädje vittnade om tryggheten under den Högstes beskärm. Emedan han själv levde i den fulla trostillförsikten därpå, kunde han säga: Herren bevarar alla dem, som älska Honom.

— Andra mötet var slut. Flera av mötesbesökarna stannade ytterligare en stund, och en av dem, som evangelisten samtalade med, begärde förbön. Vi böjde därför knä och överlämnade honom åt Guds nåd och förbarmande kärlek.

Så skulle vi äta middag, innan vi cyklade hem igen. De troende på platsen hade gjort i ordning mat för oss, och den läto vi oss väl smaka.

Innan vi avreste från platsen, stod solen ganska lågt, och det gällde därför för oss att cykla fort, så vi kommo hem, innan stadsportarna stängdes. Det var kallt vid denna tid på året, och inga sängkläder hade vi med oss.

Stigarna voro smala, men när man blir van vid att åka fram på dem, kan man ta sig fram ganska fort. Jag cyklade först, och evangelisten höll sig ett litet stycke efter, sjungande av hjärtats lust. Vi cyklade upp och nedför de små backarna, och för oss var det ett verkligt nöje att få komma ut på en sådan här färd.

Nu gick färden uppför en liten brant, och stora körvägen låg djup därnere vid sidan av den lilla stigen. På körvägen var det nästan omöjligt att ta sig fram med cykel, och stigen häruppe var jämn och bra men alltför smal. Vid ena sidan hade vi djupet, vid den andra ett bomullsfält.

— Men vad hör jag? Någon hojtar till! Jag vänder mig om och finner, att evangelisten har åkt ikull. Jag hoppar av, vänder cykeln och far utan dröjsmål fram till honom. Och jag hinner fram i tid för att avvärja en olycka. Evangelisten ligger utför branten med hela kroppen utom ett ben, som ligger inklämt i cykeln. Tack vare att pedalen blivit nedklämd i marken, kan cykeln ej glida. Men evangelisten kan varken komma upp eller ned. Jag griper ögonblickligen tag i hans ben, drar allt vad jag orkar och lyckas få honom välbehållen upp igen. Det är svårt för honom att uttrycka sig, det blir bara ett tack till Gud för Hans bevarande nåd. Inte sågo vi någon av Guds budbärare, som utsändas "till tjänst för deras skull, som skola få frälsning till arvedel". Men änglavakten var förvisso där. — En hednisk herre, som just kommit vägen fram, säger: "Det var förskräckligt farligt", och så fortsätter han sin väg.

Vi samla tankarna till bön. Det blir en tacksägelsestund. För denna nya påminnelse om att "Hans trofasthet är sköld och skärm" och att änglarna "skola bevara dig på alla dina vägar".

Vi fortsätta hemfärden, och snart äro vi hemma — inom murarna till staden, där man känner sig trygg och nöjd. Vi fortsätta direkt till evangelistens hem. På det mest hjärtliga sätt bli vi mottagna, hemmets små stolar placeras ute på gården, där vi slå oss ned och rasta lite, medan tvätt- och dricksvatten iordninggöres.

När allting är överstökat, samlas vi alla på gården. Det var så stilla i skymningen. Evangelisten bryter tystnaden med att berätta om dagens upplevelser: mötena, bekanta han träffat, m. m., men framförallt skildrar han upplevelsen på vägen, och slutar skildringen med orden: "Att ni nu ser mig oskadad och välbehållen åter, är Guds oändliga godhet, för vilken vi nu måste tacka och prisa Honom." Därpå följde en bönestund. — Så fick även denna erfarenhet samverka till det bästa.

"Härnere råda Hans eviga armar", vilka aldrig i evighet bliva trötta att uppehålla, styrka och bära oss.

Yungtsi den 2 november 1936.

Åke Haglund.

Ur ett privatbrev från C. G. Nordberg.

Hoyang den 3 nov. 1936.

— — —

I dag ha vi haft missionsauktion som har gått mycket livligt. Den inbringade omkring 15:— dollar, vilket ju icke är så dåligt i dessa svåra tider. Alla priser stiga, och det är ej lätt att se all nöd, som redan råder. Vetet står högt i pris, därför att höstregnet uteblivit. Det kostar nu mycket mera än vanligt även för kinesen att leva, arbetslöner och fraktkostnader äro också ytterligt höjda. Få vi ej regn på några månader framåt blir det ett riktigt nödår igen. Stackars fattiga folk, så synes också krig hota nu och allt möjligt som följer med det.

— — —

I förra veckan voro Arvid och jag ute på ett tre dagars stormöte på en av våra utstationer. Det gladde oss mycket att se en stor skara människor samlad, och att några av dem ville lämna sig åt Gud.

En ung man, som döptes vid stormötet i höstas här i Hoyang, hade skänkt en hel gård till församlingen för att de där skulle få samlas till gudstjänst. Själv deltog den unge mannen med stor iver i mötena och ordnade allt för att det skulle bli på bästa sätt. En dag kom han med en av sina tjänare, som var sjuk, och ville att församlingen samfällt skulle bedja för honom. Den unge mannens tro var så barnslig och enkel; det såg ut som han aldrig skulle kunna tvivla på Guds storhet och makt. Och undret skedde, Gud vare tack, det sker än i dag, mannen lämnade strax sin krycka och gick upprätt. Nästa dag var allt bra, och folket lovade och prisade Gud.

De dukade försäljningsborden.

En av de ledande, egentligen den ende ledande på platsen, hade också kommit i svårigheter. Hans bröder klagade alltid över att deras bror sprang bort från hemmet just då hans hjälp bäst behövdes i åkerbruket. Nu var det stormöte och hans hjälp behövdes i församlingen. Han hyrde då en man och sände honom till hemmet för att hjälpa till med arbetet. När denne anlände till hemmet, befanns det att ute på åkern arbetade förutom bröderna tre andra män. De hade fått fly från annat håll, antagligen för att de varit oärliga, och nu hade de kommit och bett att få stanna några dagar för att kunna rädda sig. De voro villiga att arbeta, om de finge stanna tills saken ordnats. Ja, sannerligen, Gud ordnar för de sina, så att man måste häpna.

— — —

Halvårsrapport från Tali 1:sta halvåret 1936.

Genom Herrens nåd har verksamheten i Tali stad fått pågå oavbrutet ända tills mot slutet av 1-sta kvartalet.

Vid den tiden hade kommunisternas infall från norra Shensi in i Shansi fört de röda hordarna så nära inpå vårt fält i Shansi, att våra missionärer måste utrymma sina stationer och gå över Gula Floden för att sedan i provinsen Honan avvakta händelsernas gång.

Detta återverkade på arbetet i Tali stad och blev anledning till att flick- och kvinnoskolorna därstädes i en hast upplöstes. Distriktet såsom sådant blev dock ej utrymt av missionärerna, och systrarna kunde snart nog återvända till huvudstationen.

Våren brukar i Tali (och Puchengs) distrikt bli en tid för missionsmöten. Tio sådana höllos i år på olika platser i distriktet, då missionärerna medverkade vid de viktigare.

Vid de allmänna församlingsmötena under dessa konferenser blir det vår uppgift att genom Den Helige Andes hjälp söka väcka nitälskan för Guds rikes utbredande över fältet och därjämte också söka väcka församlingssinne. Dessutom måste vi söka stärka känslan av gemenskap med de andra grupperna, som tillhöra vår sammanslutning, på det att det hela må bli en kraftig växt till befordran av Guds sak i våra trakter.

Men detta är inte lätt att genomföra. Då vår Mission omfattar delar av tre provinser, har vår stora kinesiska sammanslutning av alla församlingarna självfallet också kommit att omfatta samma område. Då varje provinsdel omfattar ett tiotal kinesiska domsagor och varje domsaga vanligen har sitt säregna karaktärsmärke, vill det lätt bli så, att intresset stannar vid den egna församlingen eller gruppen i den egna domsagan.

Därför bli dessa lokala missionsmöten ute i bygderna av så stor betydelse. Då gäller det att genom Ordets predikan och bön till befordran av ett rätt kristligt liv och genom de allmänna församlingsmötena söka leda församlingarna framåt på ett rätt spår.

Gud har bevarat vårt fält i Shensi från de villolärare, som på andra trakter tränga sig in och splittra eller dra ner församlingarna. Vi frukta dock, att vår tid också skall komma. Kinesen är särdeles tillgänglig för det extatiska och det som i det yttre är imponerande. Detta torde till en del förklara katolicismens snabba framgångar i Kina.

Undervisning av de kristna genom bibelkurser för troende i olika utvecklingsstadier anser jag därför vara mycket av nöden. För läskunniga män och för predikanter och lärare hålla vi årligen kurser gemensamma för Pucheng och Talidistrikten. Sådana höllos även i år under januari och februari. Det är dock svårt få loss från sina hemsysslor ledare från Tungchows församlingsgrupper, då det också gäller att gå den litet längre vägen till Pucheng. Framkomna bruka de dock bli mycket tacksamma för vad de kunna få. Andra kurser hållas lokalt. Under sommaren hölls, under ledning av endast våra infödda, sommarkurser under en halv månad, gemensamma för män och kvinnor. Tali hade då åter glädjen se pastor Kao, en son av församlingen, hos sig på besök, då han fick ge värdefull hjälp åt kursen där. Kurserna på båda ställena ha av Herren rikligen välsignats.

Tungchow församling, det officiella namnet på sammanslutningen inom Talidistriktet, hade i år glädjen få hålla vårmöte i det stora, nybyggda, egna kapellet i staden Chao-i. Ehuru ej fullt färdigt, står det skuldfritt (med undantag av ett "lån" på 100 dollar), ett skönt bevis på vad enighet och offervilja kan åstadkomma. Lokalförsamling för staden bildades då vid församlingsmötet, den femte lokalförsamlingen i denna, Chao-i, domsaga. Tungchow församlings kärna finnes i denna domsaga, vars kristna till halva antalet äro immigranter; här äro också församlingens trenne äldste och de flesta evangelisterna bosatta. Det gäller nu att få arbetare på den nya stationen, vilket är

en svår fråga. T. o. m. endast en vaktmästare kräver sin lön. Äldste Huis präktiga fru och gamla mor ha tjänat, men församlingen har ej kunnat frambära nog för de nödvändiga utgifterna.

I tältarbetet, som föreståtts av mångårig predikant, har Herren givit uppmuntran i till Tungkwan gränsande trakter. Behovet av ännu en predikant föreligger. Vi få se till Herren att han må förse.

I gosskolan har den gudfruktige och nitiske läraren måst ensam sköta ett stort antal småskoleelever. Församlingen känner sig nu kallad att förse en medlärare. Utgående elever få sedan fortsätta i Puchengs folkskola. Vi glädja oss åt välsignelsen, som Herren även här ger.

Bistationer med av missionen avlönade arbetare äro: Hua-in-miao och Tungkwan; den senare platsen skall av vissa skäl fortfarande räknas som huvudstation under Tali. På båda dessa platser finnas också "pastorsrum". I Tungkwan är god anslutning till mötena. På grund av att lägenheten är liten, ha vi kunnat freda oss mot militärens påtryckningar angående inkvartering.

Inalles finnas i detta distrikt 16 platser, där regelbunden gudstjänst hålles.

Missionärerna i verksamheten ha varit undertecknad i avdelningen för männens verksamhet samt fröknarna I. Ackzell och Hanna Lundberg för kvinnoverksamheten, den senare speciellt föreståndarinna för flickskolan, kvinnoskolan och bibelskolan för kvinnor.

"Nyårs-evangelisering" på landet och i staden bedrevs såsom förra året av män och kvinnor och fortsattes av de senare, då de fingo verksam hjälp av bibelskolans elever både i staden och utåt landsbygden.

En bibelkurs för mera försigkomna troende hölls i Tali under ett par veckor, då Herren var förnimbart nära med sin välsignelse.

Under januari hölls i Tali den årliga bibelkvinnokursen för Shensi, ledd av frkn:a Ingeborg Ackzell och Maja Lundmark, då tvenne andra systrar också i sin mån deltogo.

Senare hölls en 5 dagars kurs i Chao-i, ledd av fröken Astrid Lövgren, som också senare ledde en veckas kurs i Lungche med hjälp av lärarinnan Tsao.

Samtidigt höll fröken Hanna Lundberg med hjälp av bibelkvinnan fru Fu en månads kurs i Tungkwan, där det var god anslutning allt efter deltagarnas förmåga att komma med.

Bybesök ha utförts av bibelkvinnor, som ofta fått hjälp av elever från bibelskolan, då de vanligen med glädje mottagits i de byar, som besökts.

Herrens nåd har storligen varit över oss även på dessa åkertegar och kunna vi således av fulla hjärtan prisa Honom för all hans trofasthet.

Lars Hugo Linder.

Ämnen för evangeliska alliansens bönevecka den 3—10 januari 1937.

Söndagen den 3 januari.

Följande texter föreslås för predikningar och föredrag:

"På samma sätt må ock edert ljus lysa inför människorna, så att de se edra goda gärningar och prisa eder Fader, som är i himmelen."
Matt. 5: 16.

"Vänd tillbaka hem och förtälj, huru stora ting Gud har gjort med dig." Luk. 8: 39.

"Jag beder, att de alla må vara ett." Joh. 17: 21.

"Se, jag gör allting nytt." Upp. 21: 5.

Måndagen den 4 januari.

Tacksägelse och bekännelse.

Låtom oss tacka Gud

för frid med Gud genom korset och för den helige Andes ledning;

för den växande känslan av gemenskap bland de kristna;

för nytt allvar i evangelisationsarbetet och för alla strävanden för att tillämpa kristna grundsatser i samhällslivet.

Låtom oss bekänna

vår likgiltighet för nöd och lidande;

vår slöhet inför den sig allt mer utbredande avkristningen;

vår underlåtenhet att i vårt liv ådagalägga Kristi kraft.

Låtom oss bedja

att församlingen må bli så förnyad i sitt andliga, att den kan visa folken till Kristus såsom den ende hjälparen i deras nöd;

att genom människornas livsförvandling världen må bli befriad från krig;

att Kristi rike måtte komma med sin frid och människokärlek.

Bibeltexter: Jes. 2:2—4; Matt. 13: 24—32; Apg. 2: 41—47; Upp. 21: 1—3.

Tisdagen den 5 januari.

Guds församling i världen.

Låtom oss tacka Gud

att han värdigas göra oss, såsom hans tempel, till redskap genom vilka han utför sin vilja och sin gärning på jorden;

att församlingen har bestått i två tusen år och att den ännu delar ut livets ord;

för den stora skyn av osynliga vittnen, som omger oss, och för alla kristusliknande män och kvinnor, som ännu kämpa den heliga striden på jorden.

Låtom oss bekänna

allt det som är konstlat i liv och tillbedjan, all medbrottslighet i det orätta och all dagtingan med det onda;

vår underlåtenhet att erkänna den helige Andes verk, varhelst han värdigats visa sin inneboende kraft, och att förstå och älska dem, vilkas uppfattning vi ej dela;

vår underlåtenhet i att visa kristlig kärlek och medkänsla för en söndersliten förbittrad och förtvivlad värld.

Låtom oss bedja

om mod, om vishet och klarsynthet i denna tid;

om att enheten mellan de kristna må bli mer uppenbar;

om att församlingen måtte tjäna Gud med glädje, och att den måtte framställa den sanning, som gör människorna fria, och att den alltid måtte försvara de fattigas och förtrycktas sak.

Bibeltexter: Joh. 17: 6—23; Apg. 4: 31—35; Ef. 4: 4—16; Hebr. 11: 32—40.

Onsdagen den 6 januari.

(Trettondedagen.)

Hednamissionen.

Låtom oss tacka Gud

att församlingarna på missionsfälten känna ökat ansvar för evangelisationen i sina hemländer;

för alla rörelser, som syfta till de kristnas enande;

för att de förtryckta miljonerna i Indien villigt lyssna till evangelii förkunnelse;

för allt som Gud utfört på missionsfälten, vare sig det är för oss känt eller okänt.

Låtom oss bekänna

den likgiltighet, som hämmar Guds rikes framgång;

vår underlåtenhet att helt följa Kristi Andes ledning och undervisning;

vår ovillighet att uppoffra vår egen bekvämlighet för att dela våra kristna förmåner med andra folk.

Låtom oss bedja

om Guds ledning för alla dem, som på missionsfälten söka finna väg till kristen enhet;

att Gud måtte giva sin församling offervilligheten ande och kalla nya arbetare för den myckna skörden;

att församlingen måtte erkänna alla folkslags likaberättigade krav på dess tjänande och dess hjälpkällor;

att Gud må giva sin helige Andes ständiga ledning åt alla dem, som stå som missionens ledare.

Bibeltexter: Matt. 9: 35—10: 1; Matt. 16: 15—20; Joh. 10: 9—16; Ef. 3: 1—10; Upp. 7: 9—10.

Torsdagen den 7 januari.

Folken och deras härskare.

Låtom oss tacka Gud

för alla exempel på gudsfruktan och plikttrohet, som givas av de styrande;

för all villighet till samarbete för hävdande av rättighet och goda principer.

Låtom oss bekänna

församlingarnas brist på andlig insikt och moralisk kraft;

försagdhetens och feghetens synder, vilka försvaga församlingens vittnesbörd;

all ovillighet att tjäna andra folks verkliga behov med uppoffring av oss själva.

Låtom oss bedja

att Gud måtte leda oss till en rätt tolkning av sin vilja i alla frågor, som röra fred och krig;

att de, som genom tidningspressen utöva inflytande på den nationella politiken och den offentliga meningen, må söka och mottaga ledning från ovan;

för alla dem som nu lida för sin tro på

Kristus, att de måtte få mod att avlägga ett gott vittnesbörd;
för alla fattiga och arbetslösa.

Bibeltexter: Ps. 72; Jes. 11: 1—9; Rom. 13: 1—10; Upp. 21: 10; 21: 22—22: 5.

Fredagen den 8 januari.

Hemliv och uppfostran.

Låtom oss tacka Gud

för den glädje, som barnen föra in i världen, och för den kärlek, som de frammana;
för statens omsorg om barnens fostran;
för vis föräldrakärlek, för alla sunda, lyckliga hem och för alla goda skolor.

Låtom oss bekänna

bristen på kristlig föresyn och undervisning i hem och skolor.

Låtom oss bedja

att de, som undervisa de unga, må själva finna i Kristus den eviga ungdom och friskhet, som barn ha behov av;
för familjelivets helgd;
för de barn, vilkas levnadsförhållanden dölja för dem Guds kärlek och storhet samt för alla hemlösa och ovälkomna barn;
att Gud måtte leda all uppfostran i den riktningen, att vi få ett gudfruktigt folk.

Bibeltexter: 5 Mos. 6: 4—9; Matt. 18: 1—7; Luk. 18: 15—17; Kol. 3: 18—4: 1.

Lördagen den 9 januari.

Inre mission och judafolkets frälsning.

Låtom os tacka Gud

för den växande förståelsen för att evangelisationsverksamheten är församlingens första plikt;
för den iver som unga män och kvinnor visa i evangelisationsarbetet;
för den ingång som Kristi evangelium fått i judiska hem.

Låtom oss bekänna

självviskheten i vår religiösa iver och i utövandet av vår religion;
att så få församlingsmedlemmar vinna andra för Kristus;
all likgiltighet för judarnas lidanden i närvarande tid.

Låtom oss bedja

att församlingens tjänare må bliva alltmer ivriga att vinna människor för Kristus;
att församlingarna måtte på ett verkningsfullt sätt söka att vinna för Kristus de stora skarorna i hemlandet, vilka äro hedningar i allt utom till namnet;
att Guds folk allestädes måtte bli ledda till erfarenhet av Kristi frälsande kraft;
att hatet och förföljelsen mot judafolket må upphöra.

Bibeltexter: Matt. 28: 18—20; Luk. 14: 15—24; Rom. 11: 15—28.

Med denna inbjudan till böneveckan 1937, som den svenska avdelningen av Evangeliska alliansen även i år har glädjen sända Sveriges kristna, ville kommittén åter rikta en enträgen maning till de olika samfunden i vårt land att söka göra denna vecka till en verklig bönevecka och så avvinna den de rika möjligheter den har till främjande av personligt kristligt liv och till de troendes inbördes enande.

Låtom oss under denna bönevecka särskilt tänka på våra sjömän och utlandssvenskar samt frambära de svenska missionsfält, som under den senaste tiden varit föremål för ingripanden som lagt väsentliga hinder i vägen för arbetet.

Med fridshälsning

O. BERNADOTTE.
Ordförande.

Eskil Andre.	*J. Hurtig.*
Valdus Bengtson.	*K. A. Modén.*
J. Byström.	*J. Nyrén.*
Nils Dahlberg.	*K. A. Wik.*
Karl Fries.	*J. E. Lundahl.*

P. E. Fröberg.
Sekreterare.

Nu sjunga Guds änglar i himlens höjd:
God jul, god jul!
Och alla Guds barn stämma in med fröjd:
God jul, god jul!

I Betlehem lyser på härbergets strå
Så oskuldsren,
Den stjärnan för alla de stjärnor små,
Guds klarhets sken.

Vi villade barn kunna hitta igen
Till Gud, till Gud.
Vi fattiga syndare hava en vän
i Gud, i Gud.

Oss give det barn, som oss detta har gjort,
Sin frid, sin frid!
O Jesu, ditt namn vare prisat och stort
All tid, all tid!

Prenumerationsanmälan.

Missionstidningen Sinims Land börjar år 1937 sin 42 årgång. Under år som gått har den fått vara en förmedlande länk mellan missionärerna på fältet och missionsvännerna härhemma. Denna uppgift hoppas vi att den skall få fylla även detta nya år.

Till alla prenumeranter, som så vänligt tagit emot vår tidning, bedja vi att få säga ett varmt tack. En stor tacksamhetsskuld hava vi också till alla våra trogna prenumerantsamlare, som under alla år så oegennyttigt arbetat för tidningens spridning, och dock återkomma vi även nu med bönen: Hjälp oss.

Då vi för hemarbetet endast ha ett ringa antal personliga krafter äro vi i stort behov av den hjälp som vår tidning kan bliva till. Den sprider kunskap om arbetet på fältet, och den väcker till intresse, bön och offer för verksamheten. Ett större antal prenumeranter betyder, hoppas vi, flera missionsvänner.

Läget är kritiskt över hela vår värld, över allt tycks våldet vilja råda, men mitt under detta oerhörda tryck stå dock dörrarna öppna för evangelium ute i Kina. Nöden liksom tvingar människor av alla klasser till Kristus. — Det gäller, att nu vara redo, ta upp kampen och med nit och trohet utföra den gärning, vartill Herren kallat oss. Men i denna kamp behöva vi en skara som stå stödjande bakom oss. En skara, som har lärt känna missionen, dess nöd och svårigheter, framgångar och glädje. En skara, som också tillsammans med oss träda fram med bön och tacksägelse. Ett tillskott till denna skara hoppas vi i år vinna genom vår lilla tidning.

Missionstidningen Sinims Land utkommer även under 1937 med 20 nummer. Prenumerationspriset är: helt år kr. 2:25, tre kvartal kr. 1:75, halvår kr. 1:25, ett kvartal kr. 0:90. Till utlandet kostar tidningen kr. 2:75 per år.

Prenumeration kan ske både på postkontoren och på Svenska Missionens i Kina exp., Drottninggatan 55, Stockholm. Vid prenumeration på postkontoren måste *hela* namnet: "Missionstidningen Sinims Land" angivas. Enligt nuvarande bestämmelser för postbefordringsavgifter blir det emellertid *fördelaktigare för Missionen* om prenumerationen verkställes *å vår* exp., varför vi äro *mycket tacksamma om så sker*. Tidningen sändes i så fall som utgivarkorsband till de olika prenumeranterna.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å postkontor, erhålla, om postens kvitto insändas till exp., kr 2:25 för vart 6:te ex., men få då inga frieexemplar.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

Redaktionen.

INNEHÅLL:

Se, jag bådar eder stor glädje. — Jesus Emmanuel. — Från Red. och Exp. — För honom. — Ett trons verk. — Högtidsstunder och vardagsliv. — Från missionärerna. — Ämnen för Evangeliska Alliansens bönevecka. — Prenumerationsanmälan.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm.
Telefon: 10 44 59. 10 54 73. Postgirokonto n:r 502 15.

Stockholm 1936. Boktr. A.-B. P. A Palmers Eftr.